

De Ster

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Juni 1985
85ste jaargang
Nummer 3

De Ster

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign“,
„New Era“ en „Friend“

Inhoudsopgave

- 1 Elkaar sterken, *President Gordon B. Hinckley*
- 7 Doordringen in het Boek van Mormon, deel 3, *John L. Sorensen*
- 12 Een geheim bewaren, *Larry Hiller*
- 16 Ouderling F. Enzo Busche, *Jan A. Pinborough*
- 21 Zijn plan is volmaakt – ik vrees niets, *JaAnne Bray*
- 22 Op mijn erewoord, *president Ezra Taft Benson*
- 24 Vrijheid, vrede en zekerheid, *ouderling Robert L. Simpson*
- 26 Een getuigenis van de Heilige Geest, *Arlin P. Neser*
- 29 Samenwerken in gezinsraden, *Gezinshandboek*
- 32 Vraag en antwoord: Vasten, *J. Roger Fluhman*
- 33 Vraag en antwoord: Dierengeesten, *LaMar Farnsworth*
- 34 Het werk van onze priesterschapsquorums, *ouderling Joseph B. Wirthlin*
- 40 Zij gingen naar de tempel, *Mari Vawn Owens*
- 42 Ik heb leren zingen, *Joan Oviatt*
- 46 Naar een volwassen volgelingschap toe, *Karen Lynn Davidson*
- 48 De genezing van hen die eens bekeerd waren, *Marilyn Brick Taft*
- 50 Zie, Ik ben met u, *Cherrie B. Warnock*
- 51 Hoe het er nu uitziet

Kinderster

- 1 Het klappen van de zweep, *Mary Pratt Parrish*
- 4 Participatieperiode: Pret met lievelingsliedjes, *Pat Graham*
- 6 Meer op Jezus gaan lijken, verhalen uit de Schriften
- 7 Zoekt de Here, *Joanne Doney*
- 8 Voor de grap

Op de omslag: Voorkant: Het centrum van Salt Lake City. Foto van Glen Thomas Brown/The Stock Solution. Achterkant: De gebouwen in Salt Lake City lijken klein naast de Wasatch bergen waardoor de pioniers in juli 1847 de vallei binnentrokken. Foto dank zij de Utah Travel Council.

Juni 1985
85ste jaargang
Nummer 3

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
Marion G. Romney
Gordon B. Hinckley

Raad der Twaalf:

Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter,
Thomas S. Monson, Boyd K. Packer,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks

Adviseurs: Carlos E. Asay, Rex D. Pinegar,
George P. Lee, James M. Paramore

Redacteur: Carlos E. Asay

Director of Church Magazines:
Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Kinderster: Lois Richardson
Vormgeving: C. Kimball Bott

De Ster

Vertaling en nieuwsredactie:

Henri J. A. Tenthof van Noorden,
Kerkelijk Vertaalbureau,
Raadstede 19, NL-3431 HA Nieuwegein

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen
der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50

© 1985 by the Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Alle rechten voorbehouden

Jaarabonnement:

Fl. 23,10 storten op Citibank Amsterdam,
rekeningnummer 266041 434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen
der Laatste Dagen.
Bfr. 420 storten op Citibank Antwerpen,
rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen
der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00

Printed by Production Center Frankfurt,
Federal Republic of Germany

PB MA 0584 DU

Elkaar sterken

President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Wat een heerlijke tijd om in te leven! Dit is de geweldigste tijd in de geschiedenis van de mens wat betreft wetenschappelijke en technologische vooruitgang. Daarnaast is dit de evangeliebedeling „van de volheid der tijden“, waarin alle macht en gezag uit vorige bedelingen zijn hersteld. Het is een heerlijke tijd om lid te zijn van de kerk met haar miljoenen leden, die allen deel uitmaken van de grootste vriendenkring ter wereld. Waar u zich ook heen begeeft als trouw heilige der laatste dagen, u zult gelijk vrienden hebben wanneer u zich bekendmaakt.

Toen de keizer van Japan enige jaren geleden de Verenigde Staten bezocht, was ik aanwezig bij een lunch die ter ere van hem werd gegeven in San Francisco. Ik bevond mij aan een tafel in het gezelschap van mensen die zelf geen lid van de kerk waren, maar leden hadden gekend in de jaren dat zij in Japan hadden gewoond. Op een gegeven moment ging het gesprek over de cultuurschok die ervaren wordt door mensen die in een heel ander deel van de wereld gaan wonen. Een goed geïnformeerd man, die een aantal jaren in het buitenland had gewoond, zei: „Zoals wij mensen anderen opvangen en helpen zich thuis te voelen is werkelijk uniek. Wanneer er een mormoons gezin in Japan aankwam, hadden ze binnen een week een hele verzameling vrienden. Anderen verging het heel anders. De meesten voelden zich buitengewoon eenzaam en vonden het heel moeilijk om zich aan te passen.“

Bedenk dat wij niet alleen staan. Wij

maken deel uit van een groot gezelschap vrienden. Vele duizenden trachten de leringen van de Heer na te leven. Natuurlijk weet ik dat velen van u in de minderheid zijn in uw woonplaats. Gelukkig zijn er echter haast altijd wel wat heiligen der laatste dagen in de nabijheid, mensen van ons eigen soort, met wie wij om kunnen gaan en de normen kunnen nastreven die wij hebben leren waarderen.

Ik herinner mij nog een gesprek met een ontmoedigde zending. Hij had moeilijkheden met de voor hem vreemde taal, was de geest van het werk kwijtgeraakt en wilde naar huis. Hij was een van de 180 zendelingen in dat zendingsgebied.

Ik zei hem dat, mocht hij naar huis gaan, hij zijn 179 collega's in de steek liet. Zij waren allen zijn vriend. Stuk voor stuk waren ze bereid voor hem te bidden, te vasten, en wat dan ook te doen om hem te helpen. Zij zouden met hem samenwerken. Zij zouden hem onderwijzen. Zij zouden samen met hem op hun knieën gaan. Zij zouden hem helpen de taal te leren en te slagen in zijn zending omdat zij van hem hielden.

Het doet mij deugd u te kunnen vertellen dat hij mijn verzekering dat al zijn collega's zijn vrienden waren aannam. En zij kwamen hem inderdaad te hulp, niet om hem in verlegenheid te brengen, maar om hem te sterken. Hij raakte het verschrikkelijke gevoel van eenzaamheid kwijt en ging beseffen dat hij deel uitmaakte van een winnend team. Hij begon succes te krijgen, werd een leider en is dat sindsdien gebleven.

Dat is wat een ieder van ons voor de ander moet doen.

Paulus schreef de heiligen te Rome: „Wij, die sterk zijn, moeten de gevoeligheden der zwakken verdragen.“ en voegde er deze belangrijke woorden aan toe: „... en niet onszelf behagen.“ (Rom. 15:1.)

Helaas is er tegenwoordig een neiging om elkaar af te kammen. Beseft u wel dat er weinig intelligentie voor nodig is om kwetsende opmerkingen te maken? Probeer voortaan eens het tegenovergestelde. Probeer eens complimentjes uit te delen.

Een aantal jaren lang, toen ik verantwoordelijk was voor het werk van de kerk in Azië, was het mijn gewoonte met iedere zending apart te spreken. Ik vroeg hen welke deugd hij of zij in zijn of haar collega herkende die hij of zij ook zelf wilde aankweken.

Bij het stellen van die vraag kwam er haast altijd een verbaasde blik in de ogen van de zending die ik voor me had. Hij had nog nooit op die manier aan zijn collega gedacht. Hij had zijn fouten en zwakheden gezien, maar niet zijn deugden. Ik vertelde hem dan er een minuutje over na te denken. En dan kwamen de antwoorden. Antwoorden zoals: „Hij is een harde werker.“ „Hij staat 's ochtends op tijd op.“ „Hij ziet er altijd netjes uit.“ Hij klaagt nooit.“

Het was eigenlijk heel frappant. Deze jonge mensen waren voor het merendeel aan de deugden van hun collega's voorbijgegaan, hoewel zij zich maar al te bewust waren van hun minpunten en zich daardoor vaak moedeloos hadden gevoeld. Maar toen zij van houding veranderden, begonnen er merkwaardige dingen te gebeuren.

Ik weet dat wij ons allemaal weleens ontmoedigd voelen. Bij tijd en wijle heeft iedereen het idee dat hij of zij gefaald heeft. Uit de Bijbel leren wij dat zelfs Jezus weende. Ik weet zeker dat de profet Joseph Smith zich mislukt en verdrietig voelde toen hij de Mississippiover stak om aan zijn vijanden te ontmoeten, om notabene te vernemen dat er onder zijn eigen mensen werd gezegd dat hij wegliep. Dit ontlokte aan hem de uitspraak: „Als mijn leven zo weinig waarde heeft voor mijn vrienden, heeft het ook geen waarde voor mij.“ Hij keerde terug, ging naar Carthage (Illinois) en werd kort daarna omgebracht.

Ik heb tranen in de ogen van president David O. McKay gezien. Ik heb president Joseph Fielding Smith, president Harold B. Lee en president Spencer W. Kimball in tranen gezien. Een ieder van ons kan ontmoedigd raken. Wanneer ik echter over ontmoediging nadenk, schiet mij soms een krantertje-keel te binnen:

„Als u weleens moedeloos wordt, denk dan eens aan deze knaap. Hij

maakte de lagere school niet af. Had een dorpswinkel. Ging failliet. Deed 15 jaar over het betalen van zijn schulden. Nam een vrouw. Ongelukkig huwelijk. Stelde zich kandidaat voor het Huis van Afgevaardigden. Verloor twee keer. Stelde zich kandidaat voor de Senaat. Verloor twee keer. Hield een toespraak die beroemd werd. Toehoorders onverschillig. Dagelijks aangevalen door de pers en door de helft van

het land versmaad. Ondanks dit alles moet u zich eens voorstellen hoe de mensen over de gehele wereld geïnspireerd zijn geweest door deze onbeholpen, veromfaaide, zwaarmoedige man, die eenvoudig tekende met: A. Lincoln.“ (Wall Street Journal.)

Wanneer u zich ontmoedigt voelt is het belangrijk te weten dat velen met hetzelfde gevoel te kampen hebben en dat hun omstandigheden veelal veel erger zijn dan de uwe. Het is ook belangrijk in te zien dat wanneer een van ons neerslachtig is, zijn vrienden de plicht hebben hem weer op te beuren. Ik hoop dat ieder van ons zich erop toe zal leggen ontvankelijk te worden voor ander-mans stemmingen, en wanneer er behoefte is aan bemoediging, zich ook zal inspannen om die te geven. Wees een vriend en u zult een vriend hebben. Ik dank God voor geweldige vrienden.

Helaas hebben velen onder ons ook de neiging zichzelf te kleineren. Wij hebben het idee dat anderen een en al zelfverzekerdheid zijn, maar het is niet-temin een feit dat de meesten van ons in zekere mate te kampen hebben met gevoelens van minderwaardigheid. Belangrijk is dat wij het er niet over hebben met onszelf. We kunnen niet allemaal aan het schoonheidsideaal beantwoorden. We kunnen niet allemaal slank zijn of een mooi gezicht hebben. Waar het om gaat is hetgeen wij wél hebben uit te buiten.

Verspil geen tijd aan zelfmedelijden. Haal uzelf niet omlaag. Bedenk altijd dat u een kind van God bent. U heeft een goddelijk geboorterecht. U heeft iets van het wezen van God. De psalmist zong: „Wel heb ik gezegd: Gij zijt godden, ja, allen zonen des Allerhoogsten.“ (Ps. 82:6.)

Volgens mij zat David naar de sterren te kijken en dacht hij na over deze geweldige mogelijkheden toen hij schreef:

„Wat is de mens, dat Gij zijner denkt, en het menskind, dat Gij naar hem omziet?

Toch hebt Gij hem bijna goddelijk gemaakt, en hem met heerlijkheid en luister gekroond.

Gij doet hem heersen over de werken uwer handen, alles hebt Gij onder zijn voeten gelegd.“ (Ps. 8:4-6.)

Ieder mens heeft de mogelijkheid tot grote dingen in zich. De Heer zei in een openbaring: „Wees nederig, en de Here, uw God, zal u aan de hand lei-

den, en u antwoord geven op uw gebeden." (Leer en Verbonden 112:10.) Wat een heerlijke belofte en hoe toepasselijk op onze persoonlijke ontwikkeling.

Er is nog een trek in verband met onze persoonlijke vooruitgang waar ik iets over wil zeggen. In ons academisch gevorderde tijdperk komt men vaak iets tegen dat ik intellectuele verwaandheid zou willen noemen. Zij is doorgaans een loos en slechts schoonschijnend iets. En omdat het een schijnvertoning is, voert het over het algemeen tot cynisme en uiteindelijk tot de een of andere vorm van ontmoediging.

Een profeet uit het Boek van Mormon heeft gezegd: „O, wat is het plan van de boze listig. O, wat zijn de mensen lichtzinnig, onbestendig en dwaas! Wanneer zij geleerd zijn, denken zij, dat zij wijs zijn, en luisteren niet naar de raad Gods, want die slaan zij in de wind en denken het zelf wel te weten; daarom is hun wijsheid dwaasheid en hun van geen nut. En zij zullen omkomen." (2 Nephi 9:28.)

Er is een interessant verhaal in de geschiedenis van de kerk. Het betreft een man die groot was en vervolgens ten val werd gebracht omdat hij enigszins arrogant werd. President Wilford Woodruff zei het volgende over hem:

„Ik heb het meegemaakt dat de grond onder Oliver Cowdery's voeten scheen te beven. Ik heb nog nooit een man een machtiger getuigenis horen geven dan hij wanneer hij door de Geest daartoe bewogen werd. Maar op het moment dat hij het koninkrijk van God verliet, verliet zijn macht hem als een bliksemlicht uit de hemel. Hij was van zijn kracht beroofd, evenals Simson in de armen van Delila. Hij verloor de kracht en het getuigenis die hij bezeten had en hij kreeg ze tijdens zijn leven nooit meer in hun volheid terug, ook al stierf hij als lid van de kerk." (Zoals aangehaald door Stanley R. Gunn, *Oliver Cowdery: Second Elder and Scribe*, Salt Lake City: Bookcraft 1962, blz. 73.)

Naarmate de jaren voorbijgaan krijgen wij allemaal te maken met uitdagingen die vanuit onszelf ontstaan, gewoonlijk op terreinen waarop wij ons behoren te ontwikkelen en verbeteren. Er kunnen vragen bij ons opkomen inzake de kerk, haar geschiedenis, haar leer en haar gebruiken. Ik wil u mijn getuigenis geven over dit werk. Ik ben er meer dan vijftig jaar lang ten zeerste bij betrokken geweest. Ik heb vanaf president Heber J. Grant samengewerkt met de presidenten van de kerk. Ik heb president Grant, president George Albert

Smith, president David O. McKay, president Joseph Fielding Smith, president Harold B. Lee en president Spencer W. Kimball persoonlijk gekend. Ik heb de raadgevers van al deze mannen gekend en ik heb de Raad der Twaalf tijdens de bediening van deze presidenten gekend. Al deze mannen waren menselijk. Zij hadden menselijke eigenschappen en misschien wat menselijke zwakheden. Maar daarnaast is er in het leven van ieder van hen een overweldigende uiting geweest van de inspiratie Gods. De presidenten onder hen zijn op een zeer wezenlijke manier profeet geweest. Ik ben persoonlijk getuige geweest van het over hen komen van de geest van openbaring. Ieder van hen werd president na vele jaren ervaring als lid van de Raad der Twaalf en in andere functies. De Heer heeft ieder van hen bijgeschaafd en gepolijst, hun ontmoediging en mislukking laten kennen, hun ziekte en in sommige gevallen groot verdriet laten ervaren. Dit alles maakte deel uit van een groots verrijningsproces en de gevolgen daarvan werden op een prachtige wijze zichtbaar in hun leven.

Lieve vrienden in het evangelie, dit is Gods werk. Dit is zijn kerk en de kerk van zijn geliefde Zoon, wiens naam zij draagt.

God zal nooit toestaan dat er een bedrieger aan het hoofd van de kerk komt te staan. Hij zal zijn profeten aanwijzen en hen inspireren en leiden. Joseph Smith was zijn grote profeet bij de inleiding van deze bedeling van de volheid der tijden. Met vreugde en in alle waarheid kunnen wij zingen: „Ere de man, tot wie sprak weer Jehova, die tot profeet werd gezalfd door de Heer." (*Heli-ge lofzangen*, nr. 6.)

God zegene ieder van ons met geloof en met het getuigenis van dit grote en heilige werk. Moge Hij ieder van ons ook vreugde schenken door middel van de diensten die wij verlenen bij het vervullen van de plannen Gods ten aanzien van zijn grote werk in deze laatste dagen.

De Heer zelf heeft het gezegd: „De sleutelen van het koninkrijk Gods zijn overgedragen aan de mens op aarde, en van dit tijdstip af zal het evangelie voortgaan naar de einden der aarde, zoals een steen, die zonder handen uit de berg is afgehouwen, zal voortrollen, totdat deze de ganse aarde heeft gevuld." (Leer en Verbonden 65:2.) □

Suggesties voor huisonderwijzers

Enige punten die u desgewenst bij uw huisonderwijs kunt gebruiken.

1. Het is belangrijk te weten dat wij allemaal weleens ontmoedigd raken.
2. Een ieder van ons moet ontvankelijk worden voor andermans stemmingen en, wanneer er behoefte is aan bemoediging, zich inspannen om die te geven.
3. Verspil geen tijd aan zelfmedelijden. Haal uzelf niet omlaag.
4. Probeer anderen te complimenteren en te sterken.
5. De Heer heeft een ieder van de presidenten van de kerk bijgeschaafd en gepolijst en heeft hen kennis laten maken met ontmoediging, mislukking, ziekte en ver-

driet. Dit grootste verrijningsproces, dat zo duidelijk uit hun leven blijkt, maakt ook deel uit van ons leven.

Wenken voor de bespreking

1. Bespreek uw eigen gevoelens of ervaringen inzake het overwinnen van ontmoediging. Vraag de gezinsleden hetzelfde te doen.
2. Zijn er teksten of aanhalingen in dit artikel die het gezin voor zou kunnen lezen en bespreken?
3. Zou deze bespreking beter tot haar recht komen als er van tevoren met het gezinshoofd werd gesproken? Is er een boodschap van de quorumleider of bisschop voor het gezinshoofd over de behoefte aan bemoediging?

Ouderling Bruce Redd McConkie

Op 19 april 1985, nog geen twee weken nadat hij op de april-conferentie had gesproken en een krachtig getuigenis van de Heer Jezus Christus had uitgedragen, overleed broeder Bruce Redd McConkie ten gevolge van leverkanker (thuis) (in een ziekenhuis) in Salt Lake City.

Ouderling Bruce R. McConkie werd op eenendertigjarige leeftijd in 1946 geroepen in het Eerste Quorum der Zeventig. In oktober 1972 werd hij geordend als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, nadat er in dit Quorum door de roeping van broeder Marion G. Romney als raadgever van president Harold B. Lee een plaats was opengevallen.

In de negenendertig jaar dat hij als algemene autoriteit werkzaam was, heeft broeder McConkie voortdurend met de grootst mogelijke nadruk de evangeliebeginselen gepredikt. Zijn grondige kennis van de Schriften, verkregen door nauwgezette studie, resulteerde in het verschijnen van een aantal boeken. Eén daarvan, „Mormon Doctrine“, groeide uit tot een officieus naslagwerk over de leer van de kerk. Naast dit boek schreef hij andere evangelieverwante naslagwerken en voltooide niet zo heel lang geleden een cyclus over het leven van de Heiland, getiteld „The Mortal Messiah“.

Zijn imposante gestalte en zijn donkere basstem waren onmiskenbaar. Het was niet moeilijk de nagenoeg twee meter lange broeder McConkie, bij zijn dagelijkse wandeling van zijn huis naar kantoor of terug, een afstand van ongeveer vijf kilometer, te herkennen. Hij hield van wandelen, trektochten maken en zoeken naar en slijpen van natuursteen. Samen met zu-

ster McConkie maakte hij op deze manier vele kleinnoden voor hun familie en vrienden.

Broeder McConkie vertelde eens in een interview: „Wat mij de meeste voldoening schenkt is het bestuderen en naar onderwerp rangschikken van evangelische leerstellingen en het analyseren en oplossen van leerstellige problemen.“

Het was op zijn dagelijkse wandeling van huis naar de University of Utah Law School dat hij een studiegewoonte ontwikkelde, die zowel voor broeder McConkie als voor hen die hem hebben horen spreken of zijn boeken hebben gelezen, van grote waarde gebleken is. Hij nam op zijn wandeling een evangelie onderwerp in gedachten en bereidde dan, met behulp van de schriftverzen die hij uit het hoofd had geleerd, een toespraak voor over dat onderwerp. Tijdens zijn zending in de oostelijke staten van de Verenigde Staten had hij zich de gewoonte aangeleerd een tekst per dag uit het hoofd te leren en kon zodoende uit een rijke bron putten. Nadat hij en zuster McConkie in het huwelijk waren getreden, namen zij zich voor, schriftstudie een belangrijke plaats in hun dagelijkse leven in te laten nemen.

Broeder McConkie werd geboren in Ann Arbor (Michigan), waar zijn vader aan de University of Michigan Law School studeerde. Het was een moeilijke bevaling en zowel hij als zijn moeder verloren daarbij bijna het leven. Het was zelfs zo dat de dokters de baby als doodgeboren waanden en hem dus ongemoeid lieten liggen terwijl zij er alles aan deden om het leven van de moeder te redden. Gelukkig besloot iemand van de medische staf op een gegeven ogenblik nog eens naar de baby te kijken.

De baby groeide op tot een gezonde jongen, en nadat vader McConkie zijn studie in Michigan had afgerond, vertrok het gezin naar Monticello (Utah). Later, nadat zijn vader een aanvullende rechtenstudie in Michigan had gevolgd, vestigde de familie zich in Salt Lake City, vanwaar de jonge ouderling McConkie op zending werd geroepen.

Na zijn zending studeerde hij rechten aan de University of Utah en trouwde in 1937 met Amelia Smith, een dochter van president Joseph Fielding Smith. Zij kregen vier zonen en vier dochters. Een vijfde zoon, hun eerste kind, overleed enkele weken na de geboorte.

Na in 1939 te zijn afgestudeerd werkte hij twee jaar als advocaat voor de stad Salt Lake City, voordat hij tijdens de Tweede Wereldoorlog vier jaar lang een functie in het leger vervulde bij de veiligheidsdienst.

Na de oorlog werd hij verslaggever en redacteur bij de *Deseret News*. Het was tijdens het verslaan van een algemene conferentie dat president David O. McKay, toen nog raadgever in het Eerste Presidium, hem ter zijde nam en riep als lid van het Eerste Quorum van Zeventig.

Van 1961 tot 1964 presideerde ouderling McConkie het zendingengebied Australië-Zuid. Andere taken die onder zijn verantwoordelijkheid vielen waren: coördinator van de programma's voor heiligen der laatste dagen in militaire dienst en directeur van de full-time zendingsgebieden en ringzendingen.

Als algemeen autoriteit reisde hij naar vele delen van de wereld. Dit ontlokte hem eens de uitspraak: „Ik heb zoveel gereisd dat het een wijze van leven is geworden.“ Hij voegde er evenwel aan toe: „Maar het leren kennen van de heiligen verschaft mij wel een grote voldoening.“

De omschrijving die hij eens gaf van zijn collega's was zeer zeker op hemzelf van toepassing. „De algemene autoriteiten“, zo zei hij, „zijn zeer humaan, bijzonder innemend en uitermate begaafd en getalenteerd op velerlei terreinen.“

Doordringen in het Boek van Mormon

Deel 3

**Ons veranderde begrip
van het oude Amerika en zijn schriftuur**

John L. Sorensen

Dit is het laatste artikel in een serie van drie, waarin gepoogd is hedendaagse ontwikkelingen op het gebied van onze kennis en de wetenschap naar voren te halen die het Boek van Mormon schijnen te staven en er zelfs toe bijdragen het te verduidelijken. In de beide voorgaande artikelen werden onderwerpen zoals de geografie, de beperkingen van de archeologie, de bevolking, het gebruik van metaal en schriftelijke verslagen onder de loep genomen.

Andere belangrijke onderwerpen – politieke structuur, nederzettingvormen, handel, geheime verenigingen – zouden nu onze aandacht op kunnen eisen, maar het zal nog waardevoller zijn om aan te tonen hoe breed het scala is van onderwerpen waar in deze tijd nieuw licht op geworpen wordt. Deze voorbeelden van nieuwe ontwikkelingen zullen het feit onderstrepen dat hetgeen sommige mensen – beroemde mensen zelfs – meenden te weten over de vroege Amerikaanse beschaving met betrekking tot het Boek van Mormon, niet noodzakelijkerwijs juist was.

In het verleden hebben HLD-schrijvers de „hoofdwegen“, de „bijwegen“ en de „vlakke wegen“ die in 3 Nephi 6:8; 8:13 worden genoemd, vergeleken met de met kalk bedekte wegen (*saches*) op het schiereiland Yucatan (Mexico). Degene die zo'n twintig jaar geleden zijn geïdentificeerd, komen

nagenoeg allemaal uitsluitend voor in deze beperkte streek en schijnen te dateren uit een tijd ruim na die van het Boek van Mormon. Recente onderzoeken tonen echter aan dat wegenbouw een zeer lange geschiedenis kent en door heel Mesoamerika heen voorkwam.

De vroegste weg die wij op dit moment kennen bevindt zich te Komchen in het uiterste noorden van Yucatan. E. Willys Andrews V en zijn collega's van de Tulane University dateren een van die wegen uit circa 300 v. Chr. [1]. Een andere weg bij Cerros in Belize (het voormalige Brits-Honduras), werd gebruikt tussen 50 v. Chr. en 150 n. Chr. [2] Latere wegen zijn gebouwd in La Quemada in de staat Zacatecas (Mexico) in het uiterste noorden van Mesoamerika. [3] Andere bevonden zich in Xochicalco, even ten zuiden van Mexico City, waar geplaveide wegen met een lengte van drie kilometer gevonden zijn, [4] en te Monte Alban (Mexico). [5] Het merendeel van de vermelde verkeersaders zijn bescheiden wegen, maar in Yuacatan is er een traject gevonden met een lengte van om en nabij de honderd kilometer. [6] Het is duidelijk dat de huidige kennis over tijd en aard van de wegenbouw niet strijdig is met de gedachte dat er „vlakke wegen“ hebben bestaan die „vernield“ werden ten tijde van Christus' dood. (3 Nephi 8:13.)

Een facsimile van de Codex Borgia, die in Midden-Mexico werd ontdekt en verslag doet van dynastische gebeurtenissen en veroveringen die al van 700 n. Chr. dateren. De codex bestaat uit een gevouwen hertsleren „boek“ dat qua vorm identiek is aan de Mayacodices, die geschreven werden op papier, gemaakt van de gestampte schors van wilde vijgebomen, vervolgens met kalk werden bestreken en veelkleurig beschilderd met zowel afbeeldingen als hiërogliefen.

De heiligen der laatste dagen hebben reeds lang bijzondere aandacht besteed aan „cement“ in het oude Amerika. Naar het schijnt heeft de een of andere deskundige eens beweerd dat er in die tijd geen cement bestond. In de afgelopen twee generaties geleerden, echter, zou niemand zoiets hebben gezegd. Door heel Mesoamerika heen komen bouwwerken voor waarbij cement van verschillende samenstellingen is gebruikt en die heel lang stand hielden. Wat nu van bijzonder belang is, is niet de loutere aanwezigheid van die substantie, maar de betrekkelijke subtiliteit die blijkt uit de aanwending ervan. Te El Tajin in de kuststreek van de Golf van Mexico, bijvoorbeeld, werden de daken gemaakt van één enkele cementplaat, die een grootte kon hebben tot 75 vierkante meter. De samenstelling bestond in dit geval uit gemalen schelpen plus zand waar fijnestampt puimsteen of stukjes aardewerk aan toe was gevoegd. Het werd vervolgens in houten bekistingen gestort. Soms werd een kamer tot plafondhoogte gevuld met stenen en modder, waarna de oppervlakte glad werd gestreken als stortvloer voor het cement. Wanneer de laag cement droog was, werd de kamer leeggegraven. [7] Hoewel de overblijfselen te Tajin jonger zijn dan het Boek van Mormon, weten wij dat er al vóór de tijd van Christus gebruik werd gemaakt van echt cement. [8]

De dieren die in het Boek van Mormon worden genoemd, vormen een ingewikkeld vraagstuk. In de eerste

plaats hoeven de namen die in het Engels zijn vertaald als paard, vee, geit enzovoort, niet noodzakelijkerwijs te duiden op de soorten waar wij ons een voorstelling van maken wanneer wij die namen lezen. De gebruiken over de gehele wereld bij het geven van namen aan dieren door nieuwe bewoners vormen een waarschuwing om deze zaak niet te eenvoudig op te vatten. De Nephieten, bijvoorbeeld, troffen zowel „de geit“ als de „wilde geit“ aan in het land waar zij zich het eerst vestigden (1 Nephi 18:25), dus betekent „wild“ vermoedelijk niet wat wij aanvankelijk aannemen, daar de tekst aangeeft dat beide diersoorten kennelijk ongetemd in het woud werden aangetroffen. Het is duidelijk dat wij niet zo maar kunnen veronderstellen dat genoemde dieren identiek zijn aan de dieren die wij als geiten kennen.

De semantiek van de namen van dieren (en planten) is een probleem bij het interpreteren van alle teksten uit een ander tijdperk. Zelfs een beschrijving die slechts vierhonderd jaar oud is – die van Diego de Landa van het schiereiland Yucatan – vertoont uitspraken die door de hedendaagse wetenschappers niet verklaard kunnen worden. Het overbrengen van taalkundige aanduidingen en kennis van de ene cultuur naar de andere geeft vele problemen. De Spanjaarden, bijvoorbeeld, noemden de Amerikaanse bizon een koe; de Delaware Indianen noemden de Europese koe in hun taal een hert; terwijl de Miami Indianen (die oorspronkelijk

woonden in wat nu de staat Wisconsin is) ons schaaft de naam „lijkt-op-eenkoe“ gaven. Intussen gaven de Maya-laaglanders het Spaanse schaaft de naam *laman*, hetgeen zo ongeveer betekent „eetbare katoen“. Bisschop Landa beschouwde het spieshart van Yucatan als „een klein soort wilde geit“. Hij merkte ook op dat de tapir zo groot als een muilezel was, maar hoeven had als die van een rund. Toch luidt de Spaanse naam van het dier „eens-een-ezel“. [9] Wij zien dus dat terminologie een ingewikkelde puzzel is, die zorgvuldig ontward moet worden.

Het aanwenden van wetenschappelijk en historisch bewijs om vast te stellen welke dieren daadwerkelijk aanwezig waren in het precolumbiaanse Mesoamerika verschafte ons verschillende mogelijkheden voor ieder van de dieren die in het Boek van Mormon worden genoemd. Eén dier, bijvoorbeeld, dat mogelijkerwijs onder de categorie „vee“ valt is het hert; waarnemers die zich in het gezelschap van Cortez bevonden tijdens zijn ontdekkingsreizen maken melding van kudden semi-domesticeerde herten in het gebied van de Maya's, [10] en er werd vermeld dat het bij een stam in El Salvador de gewoonte was er kudden herten op na te houden. Uit andere bewijzen blijkt dat de alpaca, een Zuidamerikaans dier dat verwant is aan de kameel, misschien ook in het zuiden van Mexico voorkwam. Er zijn beeldjes opgegraven van bepakte lama's zelfs zo ver noordelijk als Costa Rica. In Mexico en

Guatemala zijn beeldjes gevonden van mensen die dieren bereiden, waarvan er één zeer duidelijk een hert was. [11] Het is dus mogelijk dat het hert „paard” werd genoemd.

Al bij al maken de beschikbare aanwijzingen het moeilijk de mering van traditionele experts te aanvaarden dat de Mesoamerikaanse volken in het precolumbiaanse tijdperk naast het jagen erop weinig belangstelling voor dieren hadden en er slechts zelden gebruik van maakten. [12] Vooral nog komt niet iedere uitspraak over dieren in het Boek van Mormon overeen met wetenschappelijke conclusies, maar de twee opvattingen zijn in de afgelopen paar decennia veel nader tot elkaar gekomen. Verder onderzoek zal waarschijnlijk tot aannemelijke oplossingen van de resterende zaken voeren.

En aantal gecultiveerde gewassen waarover gesproken wordt in het Boek van Mormon ontbreekt in de overzichten van de precolumbiaanse flora, tot verontrusting van sommige lezers van die schriftuur (en tot vreugde van de tegenstanders). Onze kennis van gecultiveerde gewassen in vroegere tijden is echter nog steeds gebrekkig, omdat er nog maar heel weinig archeologisch onderzoek heeft plaatsgevonden op dit gebied. (Het zou optimistisch zijn te veronderstellen dat ons opgegraven materiaal zelfs maar één duizendste is van hetgeen nog op te graven valt, terwijl veel van het reeds verrichte werk van povere kwaliteit is.) Pas verleden jaar leverde een opgraving in het zui-

den van Arizona „veredelde gerst (op), de eerste die ooit in de Nieuwe Wereld gevonden is”. [13] Dit is bijzonder interessant, daar het Boek van Mormon over gerst spreekt in verband met Nephitische valuta alsof het gebruik ervan zeer gangbaar was. (Zie Alma 11:7, 15.) Dit voorbeeld behoort een waarschuwing te zijn voor zowel de intelligente lezer als de expert: zowel de „feiten” als de interpretaties zijn aan verandering onderhevig; wat vandaag nog ontbreekt in de historische en archeologische kennis kan door toekomstig onderzoek worden verschaft.

Diezelfde boodschap is onlangs ontvangen van twee in Zuid-Amerika werkende archeologen die planten ontdekten die „er niet hadden mogen zijn”. Terence Grieder en Alberto Bueno Mendoza vermelden het vinden van overblijfselen van mango’s en bladeren van de bananenboom bij een precolumbiaanse opgraving in Peru. Een andere archeoloog beweerde in een artikel dat zij zulke zaken „onmogelijk hadden kunnen vinden”, daar deze planten pas met de Europeanen de nieuwe wereld hadden bereikt. In hun antwoord bevestigden de opgravers hun vondsten en voegden er met enige ergernis aan toe: „Als we alleen datgene mogen vinden wat al bekend is, kunnen we ons de moeite van het opgraven besparen.” [14] Men vraagt zich af wat er allemaal aan nieuw materiaal zou worden gevonden als er zelfs maar het dubbele van het tegenwoordige zou worden opgegraven.

Het is niet alleen maar opgraven dat belangrijke nieuwe gegevens oplevert. Linda Schele heeft een belangrijk aandeel gehad in recente inspanningen gericht op het ontcijferen van meer Maya-hieroglyfen, waarbij bijzondere aandacht is geschonken aan de inscripties in het spectaculaire Palenque in het zuiden van Mexico. Er zijn opzienbarende gegevens aan het licht gekomen.

Eén ding dat Schele heeft bepaald, zijn de waarschijnlijke regeringsperiodes van Palenque’s heersers. Degeen die aan de macht was vanaf ongeveer 600 n. Chr. tot 670 n. Chr. schijnt Pascal de Grote te hebben geheten; deze werd opgevolgd door Chan-Bahlum, die dertig jaar lang heerste; daarna was ene Kuk veertig jaar lang aan het bevind. Schele beweert dat „langlevende heersers eerder regel dan uitzondering waren in de dynastieke registers van de Maya’s”. [115] Die regeringsperiodes komen sommige mensen onwaarschijnlijk lang voor. Antropologen die de beenderen afkomstig uit „koninklijke” graven in die omgeving hebben onderzocht, (die, tussen twee haakjes, veel op de Egyptische lijken [16]), zijn van mening dat zij van jongere mannen afkomstig zijn.

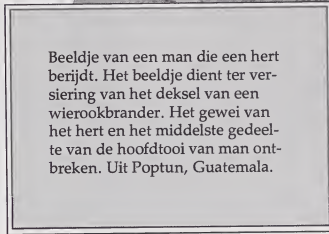
Zo worden we dus voor een paradox gesteld: de feiten aan de hand van de beenderen wijken af van die in de verslagen. De zaak kan vooral nog niet worden opgelost. Zo ook hebben sommige critici van het Boek van Mormon de leeftijden en de lengte van de regeringsperiodes die aan de Jareditische heersers worden toegeschreven ongehoofwaardig geacht. Het Boek van Mormon voegt zich dus bij de Maya-inscripties in het geven van informatie waarover de wetenschap en de geschiedenis nog niet tot een eendoordeel zijn gekomen. Belangrijk is echter dat het Jareditische verslag geloofwaardiger is geworden wegens zijn overeenkomst met andere oude geschriften.

Wanneer wij de gegevens over een menigte andere onderwerpen onderzoeken, ontdekken we het ene punt na het andere waarop het Boek van Mormon in toenemende mate overeenstemt met hetgeen tegenwoordig bekend is bij de experts op het gebied van Mesoamerika, niet alleen over het algemeen, maar bij tijd en wijle zelfs in details. „Sheum,” de onvertaalbare naam van een gewas bij het volk van Zeniff (zie Mosiah 9:9), is na 140 jaar

[22] Volgens haar is er een nieuwe generatie Mesoamerikaanse specialisten op komst die minder vooringenomen is en minder bang dat ongewone ideeën misschien „het hele gebied van het Mesoamerikaans onderzoek zullen verstoren“, zoals een van die beroemde mannen het stelde, en zich meer interesseert voor het eenvoudig achterhalen van de waarheid. Wij heiligen der laatste dagen mogen hopen dat deze nieuwe generatie ernstig rekening zal houden met het Boek van Mormon met betrekking tot de nieuwste archeologische ontdekkingen. [23]

Toch hoeven we niet vol eigendunk te zijn wanneer de geleerden bekritiseerd worden voor hun starheid. Ook onze mensen hebben onmiskenbare neigingen vertoond om de feiten inzake bepaalde onderwerpen, vooral in verband met de archeologie, te vervangen met een gemakkelijk te begrijpen verhaal. Wij moeten nieuwe feiten en nieuwe interpretaties over de oude Nephieten en Jaredieten verwachten, want ze zullen zeker komen. Ouderling B.H. Roberts heeft ons met wijsheid over die openheid van geest onderwezen:

„Sta mij toe hier iets te zeggen over nieuwe ontdekkingen inzake onze kennis van het Boek van Mormon – en eigenlijk ook inzake alle onderwerpen die te maken hebben met des Heren werk op aarde. Wij hoeven onze onderzoeken geen moment met een geest van angst en beven te vervolgen. Wij hebben slechts één verlangen: het vaststellen van de waarheid; niets dan de waarheid zal standhouden; en het vaststellen en verkondigen ervan zal in geen enkele instantie en op geen enkel terrein schadelijk zijn voor het werk van de Heer, dat zelf uit waarheid bestaat. Het hoeft ons evenmin te verbazen te ontdekken dat onze voorgangers – waarvan er velen een eerzame naam droegen en onze eerbied en dank verdienen voor hetgeen zij hebben bereikt bij het verduidelijken van de waarheid zoals zij die zagen – het welens bij het verkeerde eind hadden in hun opvattingen en gevolgtrekkingen; net zoals de generaties die ons op zullen volgen bij het verder ontvouwen van tot nog toe onbekende waarheden van het evangelie zullen ontdekken dat wij in onze tijd een aantal misvattingen er op na hebben en soms verkeerde conclusies hebben getrokken...” [24] Dit al-

Beeldje van een man die een hert berijdt. Het beeldje dient ter versiering van het deksel van een wieroekbrander. Het gewei van het hert en het middelste gedeelte van de hoofdtooi van een man. Uit Poptun, Guatemala.

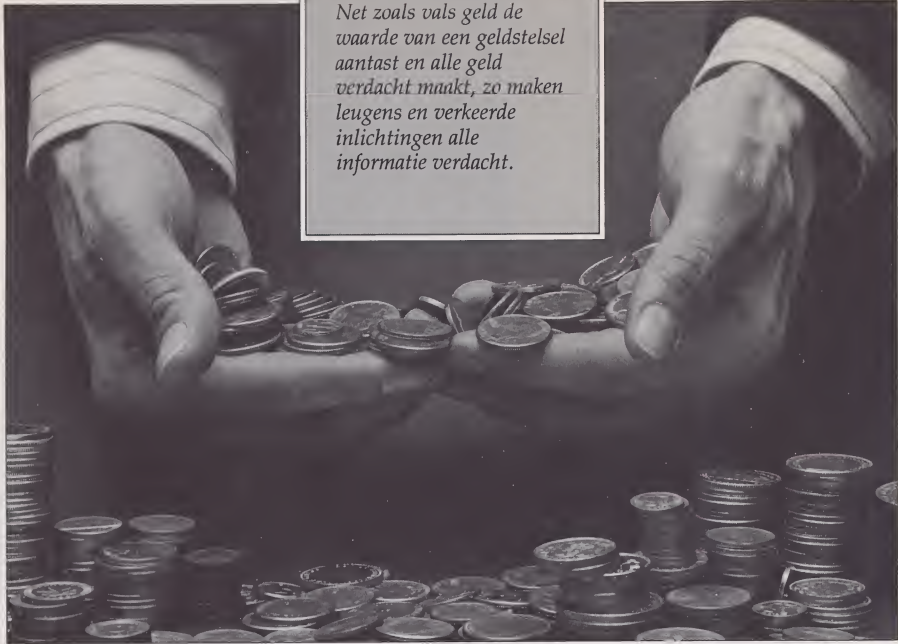
les wordt voorgelegd, in het bijzonder aan de leden van de kerk, opdat zij erop voorbereid zullen zijn om nieuwe waarheden te vinden en te ontvangen, zowel in het Boek van Mormon zelf als over het Boek van Mormon. □

Verwijsmateriaal

- [1] E. Willys Andrews v. et al., „Komchen: An Early Maya Community in Northwest Yucatan.“ Lezing gegeven op een vergadering van de Sociedad Mexicana de Antropología gehouden te San Cristobal (Chiapas, Mexico in 1981), blz. 15.
- [2] E. Willys Andrews v., „Czibilchaltun“, in het *Supplement to the Handbook of Middle American Indians* (onder redactie van J.A. Sabloff), deel 1, *Archaeology* (Austin: University of Texas Press, 1981), blz. 322.
- [3] Pedro Armillas, „Investigaciones Arqueológicas en el Estado de Zacatecas“, *Boletín 14* van het Instituto Nacional de Antropología e Historia (INAH) (Dic. 1963), blz. 16–17.
- [4] „Current Research“, *American Antiquity* 45 (1980), blz. 623.
- [5] Richard E. Blanton en Stephen A. Kowalewski, „Monte Alban and After in the Valley of Oaxaca“, uit op. cit. van J.A. Sabloff, blz. 106.
- [6] Antonio Buastillos Carrillo, *El Sacbe de los Mayas: Los Caminos Blancos de los Mayas, Base de su Vida Social y Religión*, 2e ed. (Mexico: B. Costa – Amic Editorial, 1974), blz. 23.
- [7] *El Tajín: Official Guide* (Mexico: INAH, 1976).
- [8] David S. Hyman, *Pre-Columbian Cements: A Study of Calcareous Cements in Prehispanic Mesoamerican Building Construction*, (Baltimore: John Hopkins University Department of Geography and Environmental Engineering, 1970), blz. ii. Maurice Dumas, redacteur *Histoire Generale des Techniques*, deel 1 (Paris: Presse Universitaires de France, 1962), blz. 403.
- [9] John L. Sorenson, *An Ancient American Setting for the Book of Mormon*, (Provo: Foundation for Ancient Research and Mormon Studies, ter perse). Hoofdstuk 7 verschaft uitgeweid documentatie.
- [10] Dennis Palestine, „The Role of Semi-domesticated

Animal Resources in Middle American Subsistence“, lezing gegeven tijdens de 37ste jaarvergadering van de Society for American Archaeology in 1972.

- [11] A.V. Kidder, „Miscellaneous Specimens from Mesoamerica“, *Carnegie Institution of Washington, Notes on Middle American Archaeology and Ethnology*, nr. 117 (maart 1954), blz. 20, afbeelding 4e. Aanverwante documentatie wordt gegeven in mijn „Wheeled Figurines in the Ancient World“, *Foundation for Ancient Research and Mormon Studies, Preliminary Report* (Provo, 1981), blz. 14.
- [12] Eugene Hunn, „Did the Aztecs Lack Potential Animal Domesticates?“ *American Ethnologist* 9 (1982), blz. 54–88.
- [13] Daniel B. Adams, „Last Ditch Archeology“, *Science* 84 (december 1983), blz. 2.
- [14] „Letters to the Editor“, *Archaeology* 34 (mei-juni 1981), blz. 7.
- [15] Linda Schele, „Sacred Site and World-View at Palenque“, in E.P. Benson, ed., *Mesoamerican Sites and World-Vues* (Washington: Dumbarton Oaks, 1981), blz. 112, 116–117.
- [16] Alberto Ruz L., *Costumbres Funerarias de los Antiguos Mayas* (Universidad Nacional Autonoma de Mexico, Seminario de Cultura Maya, 1968); Alberto Ruz L., *Palenque: Official Guide* (Mexico: INAH, 1960), blz. 46.
- [17] Robert F. Smith, „Some ‘Neologisms’ from the Mormon Canon“, in *Conference on the Language of the Mormons, 1973* (Provo: Brigham Young University, Language Research Center, 1973), blz. 66.
- [18] Sorenson, *An Ancient American Setting*, hoofdstuk 6, blz. 28–33 van het manuscript.
- [19] Marvin Hill, „Review of *The Mormon Experience*“, *American Historical Review* 84–85 (december 1979), blz. 1488.
- [20] „EP Interviews Sterling M. McMurrin“, *Seventh East Press, Provo, Utah*, 11 januari 1983, blz. 5.
- [21] Judith Ann Remington, „Mesoamerican Archaeoastronomy: Trilax, Perspective and Focus“, in R.A. Williams, redacteur, *Archaeoastronomy in the Americas*, *Ballena Press Anthropological Papers*, nr. 22 (Los Altos, California: Ballena Press, 1981), blz. 200–202.
- [22] Ib, blz. 202.
- [23] *An Ancient American Setting for the Book of Mormon* vormt de aanvang van een dergelijke presentatie. Zie aantekening 13.
- [24] B.H. Roberts, *New Witnesses for God*, II. The Book of Mormon, in drie delen., deel III (Salt Lake City: Deseret News, 1951) (1909), blz. 503–504.

Net zoals vals geld de waarde van een geldstelsel aantast en alle geld verdacht maakt, zo maken leugens en verkeerde inlichtingen alle informatie verdacht.

Een geheim bewaren

Larry A. Hiller

Enige tijd geleden had ik de leiding bij een grote activiteit om geld voor onze wijk bijeen te brengen. Toen het allemaal voorbij was, slaakten degenen die zo hard met mij samen hadden gewerkt om de actie te doen slagen een grote zucht en ontspannen zich. Maar ik zat nog met één belangrijke zorg: het verantwoorden van al het geld. Sommige mensen moesten bepaalde onkosten vergoed krijgen en ik moest mij ervan verzekeren dat alle bonnen en facturen van geld dat wij uitgegeven hadden inderdaad klopten. Voor mijn eigen gemoedsrust moest ik er zeker van zijn dat er nooit aan getwijfeld zou kunnen worden of ik goed met het geld van de kerk was omgesprongen. Ik wist dat de

bisschop mij volkomen vertrouwde, maar ik wilde er toch voor zorgen dat er onmogelijk enige twijfel zou kunnen ontstaan.

Er is onlangs nog iets voorgevallen dat mij nog meer attent maakte op de notie van het integer omgaan met andermans bezit. Er kwam een vriend bij me langs om in vertrouwen een persoonlijk probleem te bespreken. Wat hij nog meer nodig had dan advies, was een luisterend oor terwijl hij de situatie doorsprak. Het zou hem in verlegenheid hebben gebracht als anderen de dingen die hij mij vertelde te weten waren gekomen en hij rekende erop dat ik zijn vertrouwen niet zou schenden.

Weinigen onder ons behandelen andermans tastbare bezit met opzettelijke

onachtzaamheid. Ondanks dagelijkse verhalen in de nieuwsmedia over diefstal, zijn de meeste mensen nog steeds in wezen eerlijk wanneer het gaat om het eerbiedigen van bezit. Maar hoe staat het met minder tastbare zaken, zoals informatie? Gaat onze onkreukbaarheid ook zo ver? Door de jaren heen heb ik de waarde geleerd van het bewaren van geheimen, zowel in de kerk als in de maatschappij.

Informatie is op vele manieren te vergelijken met geld. Bij zowel de overheid als in de zakenwereld is betrouwbare informatie een produkt dat gekocht, verkocht en uitgewisseld wordt. Mensen die een bron van waardevolle informatie vormen worden naar de ogen gezien door anderen die die informatie

voor hun eigen doeleinden willen hebben. Goed beschermde informatie kan een even belangrijke manier zijn om macht te verkrijgen als geld. En net als geld kan informatie voor zowel goede als kwade doeleinden worden aangewend. De verleidingen en valkuilen zijn zeer gelijksortig. Er kunnen zelfs interessante vergelijkingen worden getrokken tussen de manieren waarop mensen informatie misbruiken en de manieren waarop zij geld misbruiken.

De „ego-tripper“

Veel mensen willen graag belangrijk voorkomen door hun geld met milde hand uit te geven – en steken zich zelfs weleens in de schulden om dat maar te kunnen doen. Zo ook hebben de meesten van ons een zwak voor het gevoel van gewichtigheid dat wij krijgen door anderen iets te vertellen dat zij nog niet wisten. Net als met geld, weten anderen misschien niet dat wij over informatie beschikken tenzij we die „besteden“, en de verleiding om te besteden kan heel groot zijn. Velen van ons hebben weleens de ervaring gehad in een groep te verkeren waar iemand een interessant feit lanceert over een persoon of aanstaande gebeurtenis. In het verdere gesprek tracht iedereen iets bij te dragen dat de anderen nog niet wisten. Het wordt een kwestie van misplaatste eigenwaarde.

Bij zulke gelegenheden geven sommige mensen toe aan de verleiding om informatie te „besteden“ waar zij eigenlijk niet over beschikken (speculatie, geruchten, roddel) of, wat nog erger is, om informatie te besteden die niet de hunne is om te besteden door vertrouwelijke mededelingen over anderen te verklappen.

Anderen laten wat laatlunkend merken dat zij wel degelijk over vertrouwelijke informatie beschikken, maar dat het hun niet vrij staat erover te spreken. (Deze bekentenis wordt vaak aangevuld met „maar wat ik wél kan zeggen is . . .“)

De „vervalser“

Wanneer deze persoon geen echte informatie kan verkrijgen, gaat hij ertoe over die eenvoudig te verzinnen. Wil zijn produkt voor echt doorgaan, moet het natuurlijk op de realiteit lijken, dus bevat het doorgaans de nodige waar-

heid. Toch blijft het eindproduct een leugen.

Net zoals vals geld de waarde van een geldstelsel aantast en alle geld verdacht maakt, zo maken leugens en verkeerde inlichtingen alle informatie verdacht. Ze vormen een belemmering voor goede communicatie omdat hun aanwezigheid in de maatschappij ertoe voert dat veel juiste informatie met twijfel ontvangen wordt. Bij het overwegen van de vervalsers en hetgeen waaraan hij zich schuldig maakt, behoren wij te bedenken wie precies de titel „vader van alle leugen“ (Mozes 4:4) draagt.

De „dief“

Sommige mensen stellen buitensporig belang in het leven en de handelingen van anderen. Zij houden mensen zorgvuldig in de gaten. Zij stellen nieuwsgierige vragen. Kortom, het zijn bemoeiallen. Door eenvoudig al hun waarnemingen aan elkaar te rijgen, komen zij tot gevolgtrekkingen die misschien wél maar evengoed niet waar kunnen zijn. Maar dat maakt hen niets uit. Zodra zij iets hebben dat zij als waardevol beschouwen, reppen zij zich om hetgeen niet van hun is te besteden.

Zelfs zij die zich niet schuldig maken aan bemoeizucht kunnen in verleiding komen wanneer zij per abuis iets te weten komen, misschien doordat zij toevallig iets te zien of te horen kregen. Zulke inlichtingen zijn te vergelijken met gevonden geld. Een eerlijk mens die iemands portemonnee of portefeuille vindt, haalt er niets uit en spant zich tot het uiterste in om het voorwerp bij zijn eigenaar terug te bezorgen. Hoewel wij „gevonden“ informatie niet terug kunnen geven, kunnen we die stellig wel veilig bewaren.

De „kwartjesvinder“

Deze persoon kweekt vriendschap en vertrouwen aan terwijl hij eigenlijk bezig is ongemerkt andermans privé-zaken na te gaan. Hij of zij legt zich er op toe informatie te verkrijgen en geeft daarbij vaak ook zelf interessante nieuwtjes prijs met de opzet een vertrouwelijke sfeer te scheppen. Zodra hij succes heeft gehad, is hij weer weg, gretig om het nieuwe „kwartje“ te besteden.

De „verkwister“

Er zijn mensen die geld op de bank, of zelfs maar in hun zak, niet kunnen verdragen. Als zij geld hebben, moet het ook meteen worden besteed. Het is een impuls die wij vaak zien bij kinderen die pas kennis maken met de macht van het geld en het genot van het kopen. Bij een volwassene kan dit rampzalig zijn daar het zijn kredietwaardigheid aantast en zelfs tot een bankroet kan voeren.

De meesten van ons zijn weleens verkwisters op het gebied van informatie tegengekomen. Deze mensen zijn pijnlijkelijk openhartig over hun eigen leven. Zij strooien zo gemakkelijk met informatie over zichzelf, dat zij hun vertrouwen van het moment ertoe kunnen verleiden even openhartig te zijn. De moeilijkheid is dat deze mensen even zorgeloos met informatie over anderen omgaan als met informatie over zichzelf. Zo iemand vertrouwelijke zaken toevertrouwen is als het toevertrouwen van het geld voor de huur aan iemand die geen weerstand kan bieden aan het gokken.

De „speculant“

In de financiële wereld investeert de speculant ergens in, in de hoop of verwachting zijn geld met rente terug te ontvangen. Hij bestudeert tendensen en situaties en tracht de ontwikkeling van markten en instellingen te voorspellen.

Informatiespeculanten doen min of meer hetzelfde. Een groeiende, dynamische kerk waarin wij gewend zijn geraakt aan betrekkelijk veelvuldige veranderingen in de organisaties en programma's, is een vruchtbaar terrein voor zulke lieden. Zij vinden het heerlijk te speculeren over roepingen op alle niveaus. Zij zullen, bijvoorbeeld, opmerken dat de huidige presidente van de zustershulpverlening een baby verwacht en wellicht binnenkort ontheven moet worden, terwijl zuster Jansen onlangs ontheven is van haar functie in het ZHV-bestuur van de ring en nu een „onbelangrijke“ roeping heeft. Daarnaast heeft ze weleens functies bekleed in het jonge-vrouwenpresidium en het jeugdwerkpresidium, is ze graag gezien bij de zusters in de wijk, heeft ze een man die haar steunt enzovoort. Zij is duidelijk de beste keus en de specu-

Het verontschuldigen van roddel door te zeggen dat het algemeen bekende feiten betreft, is hetzelfde als het rechtvaardigen van zonde omdat „anderen het ook doen“.

lanten laten niet alleen alvast weten dat zij geroepen zal worden, maar hebben ook haar raadgeefsters al gekozen, beide zusters waar zuster Jansen bijzonder mee bevriend is.

Wanneer zuster Jansen inderdaad als ZHV-presidente geroepen wordt, wisselen de speculanten een blik van verstandhouding. Als een van hun kandidaten als raadgeefster geroepen wordt, werpen zij elkaar weer een veelbetekende blik toe. En als blijkt dat zij het mis hebben gehad wat de andere raadgeefster betreft, wel, dan moet er een reden worden gevonden: onderlinge ruzie, problemen thuis, onenigheid met de bisschop enzovoort.

Zulke speculaties houden geen enkele rekening met inspiratie. Zij gaan uit van bepaalde voorvallen, van bepaalde betrekkingen en van persoonlijke invloed. Wie wordt de eer toegerekend wanneer de „voor de hand liggende“ persoon wordt geroepen? Niet de Heer. Niet de waardige priesterschapsleider die zocht naar de bevestiging van de Geest en die ook ontving. Het zijn een bepaalde politiek en de logica die stilzwijgend de eer wordt toegerekend.

Soms wordt er schade toegebracht aan de weg waarover gespeculeerd werd. Ik weet van minstens één geval waarbij mensen niet alleen openlijk

speculeerden dat een bepaald iemand als bisschop zou worden geroepen, maar hem ook lieten weten dat hij hun „kandidaat“ was. Hij had zelf niet het gevoel dat hij geroepen zou worden en hij was onaangenaam getroffen door al het gepraat en zeker met de vragen en blijken van „troost“ nadat de nieuwe bisschop steun was verleend.

Het speculeren kan het geloof verzwakken en schade toebrengen aan het getuigenis. Wat steken de kinderen ervan op wanneer zij hun ouders op deze wijze horen speculeren? En hoe staat het met inactieve leden of onderzoekers die horen hoe actieve leden – hun voorbeeld – zich aan dergelijke speculaties overgeven?

De „verduisteraar“

Zo nu en dan gaat een werknemer of directielid van een bedrijf ervandoor met geld dat hem was toevertrouwd, hetgeen in sommige gevallen tot het faillissement van het bedrijf voert. Een gelijksoortig iets kan gebeuren wanneer zij die vertrouwelijke informatie toevertrouwd krijgen misbruik maken van dat voorrecht.

Wij mogen niet naar eigen inzicht beschikken over vertrouwelijke inlichtingen over het leven van een ander, ongeacht hoe die in ons bezit gekomen

zijn. Als de persoon in kwestie ons in vertrouwen heeft genomen, is die informatie te vergelijken met geld dat wij voor een ander bewaren. Het feit dat het in ons bezit is wil niet zeggen dat wij het ook mogen gebruiken.

De meeste samenlevingen hebben wetten om hun leden te beschermen tegen het misbruik van vertrouwelijke informatie door advocaten, artsen, geestelijken enzovoort. Maar over het algemeen moeten wij ons verlaten op de onkreukbaarheid van vrienden en metgezellen waar het gaat om het vertrouwelijk houden van privé zaken in ons leven die wij niet algemeen bekend willen hebben.

Familieleden, in het bijzonder de echtgenoten, hebben waarschijnlijk de grootste behoeften aan vertrouwen. En zij behoren ook het allergrootste vertrouwen in elkaar te kunnen hebben. Toch zijn er die dat vertrouwen schenden. Ik herinner me twee mannen waar ik haast achttien jaar geleden mee samenwerkte. Zodra zij te horen kregen dat ik verloofd was, begonnen zij me een aantal uitermate persoonlijke dingen te vertellen over hun echtgenoten. Ik wilde die zaken absoluut niet horen en zorgde ervoor mij zo snel mogelijk uit de voeten te maken. Ik wou dat ik toen over de rijpheid had beschikt om hun vriendelijk te zeggen dat ik er geen prijs op stelde zulke dingen te horen en dat hun echtgenoten diep geschokt zouden zijn over dit verraad. Maar zelfs toen was ik wel volwassens genoeg om te beseffen hoe verkeerd deze mannen handelden en mezelf heilig voor te nemen mijn vrouw nooit op zo'n manier te verraden.

In de kerk moeten wij allemaal oppassen voor de verleiding om verduisteraars van bepaalde inlichtingen te worden. Zij die over vertrouwelijke informatie beschikken inzake voorgestelde veranderingen of roepingen, of over intieme gegevens over anderen leven, moeten zeer op hun hoede zijn voor de verleiding zulke feiten op onopgave wijze te gebruiken. Deze waarschuwing is niet beperkt tot bisschoppen en andere priesterschapsleiders, maar geldt evenzeer voor leiders en leidsters van hulporganisaties, voor huisonderwijzers en huisbezoeksters, en feitelijk voor iedereen.

Betrouwbaarheid is een begerenswaardige eigenschap die zowel door voorbeeld als door voorschrift aan de

volgende generatie kan worden doorgegeven. Richard P. Lindsay, die tegenwoordig aan het hoofd staat van de afdeling openbare zaken van de kerk, is een van de betrouwbaarste mensen die ik ken. Hij vertelt van een voorval dat hem een waardevolle les leerde toen hij nog een jongeman was.

De pasgetrouwde Lindsays stonden op het punt te vertrekken voor een reisje naar Californië toen bekend werd gemaakt dat hun wijk voor de eerste keer in zijn 75-jarig bestaan zou worden gesplitst. Broeder Lindsays vader, die inmiddels overleden was, was vele jaren lang bisschop van de wijk geweest en de jonge echtgenoot voelde zich bijzonder betrokken bij hetgeen binnenkort stond te gebeuren. Het paar zou echter de stad uit zijn en dus niet in staat om de ontwikkelingen op de voet te volgen.

Broeder Lindsays schoonvader was op dat moment hogeraadslid en dus vroegen zij hem vlak voor hun vertrek of hij hun op de valreep niet de naam van de nieuwe bisschop in het oor wilde fluisteren. Zij zouden die tenslotte toch niet aan anderen kunnen verklappen.

Het hogeraadslid nam zijn schoonzoorn terzijde en vroeg hem op een fluistertoon: „Kun je een geheim bewaren?”

„Natuurlijk,” verzekerde de jongeman.

„Nou, ik ook.” Eind van het gesprek. Maar niet het eind van de geleerde les.

In een toespraak die hij in 1980 toen overstaan van werknemers van de kerk hield, sprak ouderling Boyd K. Packer met bewondering over ouderling Joseph Andersen, „die haast vijftig jaar lang als secretaris van het Eerste Presidium had gediend. Hij woonde dagelijks hun vergaderingen bij en notuleerde alles wat zij bespraken. Vijftig jaar zonder ooit een schending van het vertrouwen. President David O. McKay zei eens over Joseph Andersen: 'Die man kan in meer talen zwijgen dan wie dan ook die ik ooit gekend heb.'” (Film Lecture Series, 18 januari 1980.)

De markt

Net zoals er markten zijn waar geld wordt besteed, zo zijn er ook markten voor informatie. En misbruikte informatie wordt heel vaak besteed op de markt die – durf ik het te zeggen? – rod-

del wordt genoemd. Ziezo. Daar ligt het feit dan.

Het is zonneklaar dat geen enkele bespreking over vertrouwelijkheden volledig is zonder het onderwerp roddel te behandelen. Jammer genoeg heeft het woord „roddel” veel gemeen met het woord „beking”. Zij die het het hardst nodig hebben om erin onderwezen te worden, trekken zich onmiddellijk terug achter een muur van goedpraterij.

Dat is een van de grootste problemen met roddel: het wordt zo gemakkelijk goedgepraat. Wanneer anderen zich eraan schuldig maken heet het roddelen. Wanneer ik het doe hebben we het alleen over een ander in een vriendschappelijk gesprek. Diefstal is diefstal; overspel is overspel; de naam is verbonden aan de daad. Maar roddel reist vaak anoniem.

Al te veel mensen schijnen te denken dat roddel alleen van toepassing is op ongefundeerde geruchten. Iets kan echter volkomen waar zijn, maar toch verder geen mens aangaan. Waarheid vormt evenmin een rechtvaardiging voor roddel dan behoefte voor diefstal. En het verontschuldigen van roddel door te zeggen dat het algemeen bekend feiten betreft, is zelfde als het rechtvaardigen van zonde omdat „anderen het ook doen”.

Roddel doet zich ook weleens voor als de bezorgdheid voor een medemens. Mensen vertellen negatieve bijzonderheden van intieme aard door, overluid getuigend van hun ontzetting over de problemen en zwakheden van de persoon in kwestie. En onderhand rechtvaardigen zij zichzelf omdat zij alleen maar de trieste waarheid doorvertellen. Het doet me denken aan een boekbespreking waarin een van de figuren, een verstokte roddelaarster, werd beschreven als „stralend van verdriet” iedere keer als zij andermans moeilijkheden te horen kreeg.

Een groot probleem wat roddel betreft – zelfs „ware” roddel – is dat alleen woorden en daden worden doorverteld. Bewegredenen, verzachtende omstandigheden, en latere bekering of verbetering worden vaak niet genoemd. Als er al melding wordt gemaakt van motieven, dan wordt er gewoonlijk naar geraden. Daarnaast is er een algemeen menselijke neiging om anderen motieven toe te schrijven die onze gevoelens ten opzichte van hen

rechtvaardigen. Wanneer de roddelaar of roddelaarster de persoon wel mag, zijn de toegeschreven motieven zuiver. Als de gevoelens minder positief zijn, krijgen minderwaardige motieven de schuld.

Natuurlijk moeten we blijik geven van belangstelling voor elkaar. En er is ruimte voor het uitwisselen van informatie. Maar wij moeten voorzichtig zijn; wij moeten onze beweegredenen aan een onderzoek onderwerpen en goed nadenken voor we iets zeggen. Eens dat iets aan jn, krijgen minderwaardige motieven de schuld.

Natuurlijk moeten we blijik geven van belangstelling voor elkaar. En er is ruimte voor het uitwisselen van informatie. Maar wij moeten voorzichtig zijn; wij moeten onze beweegredenen aan een onderzoek onderwerpen en goed nadenken voor we iets zeggen. Eens dat iets aan waar geen lateraars is, komt de twist tot rust.” (Spr. 26:20.)

De manier waarop wij met informatie omgaan zegt evenveel over onze volwassenheid en onkreukbaarheid als de manier waarop wij met geld omgaan. Vaak hangt onze waarde in de dienst des Heren af van onze betrouwbaarheid, niet alleen van onze bereidheid om het werk te doen, maar van ons vermogen om informatie af te schermen. Degeen die men informatie kan toevertrouwen is evenzeer te respecteren als degeen die met stoffelijke goederen kan worden vertrouwd.

Door ons verstand te gebruiken bij hetgeen wij zeggen, kunnen we de onderlinge vertrouwensband versterken. Wanneer we voorzichtig zijn met onze mededelingen, verschaffen we de tegenstander minder gelegenheden om verdeeldheid onder ons teweeg te brengen en onze vijanden minder kansen om ons tegen te werken.

Het spraakvermogen, het kunnen communiceren, maakt deel uit van ons goddelijk erfgoed en alle misbruik ervan kan alleen tot ons eigen nadeel zijn. „Van elk ijdel woord, dat de mensen zullen spreken, zullen zij rekenschap geven op de dag des oordeels, want naar uw woorden zult gij gerechtvaardigd worden, en naar uw oordelen zult gij veroordeeld worden.” (Matt. 12:36-37.) □

Larry A. Hiller, zakelijke redacteur van de internationale tijdschriften van de kerk, is een voormalig bisschop en op dit moment hogeraadslid in de Taylorville Utah Central Stake.

Naar de verste uithoeken der aarde

Jan A. Pinborough

De vroege kinderjaren van ouderling F. Enzo Busche van het Eerste Quorum der Zeventig kunnen stellig als idyllisch beschreven worden. Geboren uit liefhebbende ouders te Dortmund in West-Duitsland, groeide hij samen met zijn vier zusters op in het mooie, ruime huis dat zijn vader had ontworpen en gebouwd. Deze zorgzame en beschermende vader had een welhaast utopische omgeving voor het gezin geschapen, aangevuld met wat dieren en voldoende grond voor de kinderen om vele gelukkige uren buiten te kunnen doorbrengen. De werken van Hans Christian Andersen en de Gebroeders Grimm waren zijn eerste leesboeken en deze sprookjes en volksverhalen verschaften de fantasierijke achtergrond voor zijn spel.

Maar toen, viel in 1939 – de kleine Enzo was net negen – de eerste Engelse bom op Dortmund. De daaropvolgende verwoestende oorlog verbrijzelde zijn vredige wereld en vernietigde zijn jeugdige dromen. Het gezin vluchtte in eerste instantie naar Oost-Duitsland en later naar Zuid-Duitsland, waar het in twee kamers woonde.

Met zijn tiende werd Enzo lid van de Hitlerjugend, hetgeen verplicht was voor alle jongens van tien tot en met achttien jaar. In de laatste uitzichtloze maanden van de oorlog werden zelfs alle jongens vanaf veertien jaar in het leger van het Derde Rijk opgeroepen. Zo was de veertienjarige Enzo onverwachts soldaat. Na slechts enkele weken van vertwijfelend en calamiteus in een radeloos leger werd hij gevangen-

gemaakt en naar een Amerikaans krijgsgevangenkamp gebracht. Hij was ervan overtuigd dat hij daar de kogel zou krijgen. Tot zijn verbazing, echter, werd hem geen kwaad gedaan en werd het hem uiteindelijk toegestaan naar huis terug te keren.

Enzo kwam in juni 1945 terug in Dortmund en vond er een primitief onderdak in de overblijfselen van zijn ouderlijk huis, dat door Amerikaanse bommen was verwoest. Gelukkig had de familie Busche wat schapen die zij konden melken en een stuk grond waar zij en een paar andere families aardappelen konden telen. Ironisch genoeg hielp één bepaalde oorlogsdaad de mensen van deze voorstad van Dortmund bij het overleven van de daarop volgende maanden waarin zij dreigden te verhongeren. Even voor het eind van de oorlog hadden de Amerikanen een Duitse voorraadtrein kapotgeschoten. Toen er suikerstroop uit de schietgaten begon te vloeien, vulde de bevolking elke beschikbare pan en teil met het kleverige, levensreddende spul, dat hen twee jaar lang hielp om in leven te blijven.

Tegen 1946 waren de scholen in Dortmund weer op gang gekomen. Maar de resterende schooljaren van de jonge Enzo waren het begin van een periode waarin hij vele vragen stelde en het slachtoffer van grote innerlijke verwarring was. Vóór de oorlog hadden zijn leerkrachten Hitlers theorieën opgehemeld als de panacee voor al Duitslands kwalen; nu ontkenen zij dat zij ze ooit hadden aangeprezen. Wat had dat te

betekenen? Kenden volwassen mensen het verschil tussen goed en kwaad niet? Naarmate zijn ontgoocheling groeide, kreeg hij een geringschattende, verbitterde houding en werd hij vervuld van de droefgeestigheid van iemand die zoekende is.

Nadat hij was afgestudeerd aan de universiteiten van Bonn en Freiburg begon hij te werken in zijn vaders bescheiden drukkerij, die zich nu begon te herstellen van de gevolgen van de oorlog. Enzo leerde de meer technische aspecten van het drukken en behaalde de vereiste vakdiploma's.

Maar hij bleef zich afvragen wat de ware zin van het leven was. Vanuit een historisch perspectief bekeken, vond hij het christendom niet bijzonder aantrekkelijk. Zijn studie van de filosofie en oosterse godsdiensten had echter evenmin een antwoord opgeleverd. Hij vroeg zich af hoe hij ooit zou kunnen trouwen en kinderen in een zo wrede en onvoorspelbare wereld zetten. Hij bleef zoeken naar een of andere waarde of bedoeling van het bestaan die zijn trouw zou kunnen opeisen.

Enzo had al lang gehouden van de mooie Jutta Baum, die hij voor het eerst had leren kennen toen hij nauwelijks zeven was. Hij had net een schitterende kathedraal gemaakt met zijn bouwblokken toen Jutta – het tweejarige dochtertje van een bevriend gezin – de kamer binnenliep en met één welgemikte schop zijn meesterwerk vernielde. Enzo haastte zich haar te verzekeken dat het niet gaf.

Enzo en Jutta traden in 1955 in het huwelijk, toen hij vijftientwintig en zij twintig was. Maar het huwelijk vormde geen oplossing voor Enzo's fundamentele dilemma. Zijn frustraties werden er zelfs door vergroot, want het huwelijk was helemaal niet waar hij op gehoopt had. In hun eerste jaren samen waren zij zich weinig bewust van een gemeenschappelijk doel. Zij sukkelde maar wat voort en voelden zich vaak aan elkaar geïsoleerd door conflicten en onderlinge verschillen.

Merkwaardig genoeg is deze eens zo verbitterde en ongelukkig zoekende jongeman nu een gelovige dienstknecht des Heren, die geheel en nederig is toegewijd aan het gehoor geven aan de influisteringen van de Geest in zijn leven.

Verleden aanwijzingen aangaande het verleden van ouderling F. Enzo Bu-

sche hangen aan de wand van zijn kamer op het hoofdkantoor van de kerk. Eén daarvan is een foto van een man met een vriendelijke glimlach – zijn vader, die in 1964 gestorven is, maar door wiens voorbeeld van eerlijkheid en rechtschapenheid hij nog steeds wordt geïnspireerd. Een andere foto toont het geliefde ouderlijke huis in Dortmund, dat na de oorlog weer helemaal in orde is gemaakt en waar zijn moeder nog steeds woont. Maar het verhaal van zijn bekering tot het evangelie van Jezus Christus is er een dat alleen verteld kan worden door ouderling Busche zelf.

Bij het beschrijven van de ervaring die zijn transformatie inluide, spreekt hij zachtjes, met een mengeling van eerbied en vaste overtuiging. „Ik stond oog in oog met de dood,“ legt hij uit. De leverkwaal waar hij aan leed was zelfs zo ernstig dat de artsen de systemen die zijn leven in stand moesten houden hadden ontkoppeld, terwijl het voor zijn gezin en familie haast ondragelijk was zijn lijden te aanschouwen.

Op de dag dat iedereen stellig verwachtte dat hij zou sterven, lag hij alleen, met veel pijn en dicht bij de ande-

re wereld. Volkomen onverwachts kreeg hij een aantal ervaringen die hij nu „geestelijke manifestaties“ noemt. Hij zag zichzelf als het ware van buiten zijn eigen lichaam: een man in zijn zonden – cynisch, niets vermoedend, on dankbaar en nergens bij betrokken. Hij voelde zich onrein en onvoorbereid op het binnengaan van de volgende wereld. „Ik werd mij pijnlijk bewust van het feit dat ik de volgende wereld niet binnen kon gaan zonder iemand om mijn voorspraak te zijn, om me te helpen en te reinigen. Instinctief begreep ik de noodzaak voor een Verlosser.“

Hij worstelde enige dagen lang met dit gevoel en was vervuld van een hevig verlangen om opnieuw te beginnen, om rein te zijn, om de kans te krijgen een ander leven te leiden. Vervolgens maakte hij iets heiligs mee dat hij onmogelijk vindt om voldoende te beschrijven met louter woorden. Een stem waar een onmiskenbaar gezag uit klonk zei tegen hem: „Als je nu kunt bidden, zul je beter worden.“ Geschokt besefte Enzo Busche dat dit een stem was uit een werkelijk bestaande wereld, waarvan de macht en het gezag al zijn vroegere ervaringen op dit ge-

Enzio, vijftien jaar, aan het einde van de Tweede Wereldoorlog, na zijn beëindiging uit het gevangenenkamp.

bied volkomen in het niet deden verzinken. Hij voelde dat er meer van hem werd gevraagd dan het opzeggen van het Onze Vader, de enige vorm van gebed die hij kende. In alle oprechtheid slaagde hij erin drie woorden uit te drukken: *Dein Wille geschehe* („Uw wil geschiede“). In een mum van tijd werden zijn sombere en angstige gevoelens vervangen door een toevloed van vreugde en vrede. „Ik weet nu dat wat ik op dat moment meemaakte wat Alma de Jonge beschreef toen zijn zonden hem vergeven waren,“ zet ouderling Busche uiteen. Hij ontving ook de verzekering dat hij volledig zou herstellen.

Liggend in zijn ziekenhuisbed legde Enzo Busche drie beloften af die sindsdien de motivering hebben gevormd voor al zijn handelingen. Ten eerste beloofde hij op een volslagen andere manier te gaan leven dan voorheen, om te leven met een voortdurende bewustheid van de macht van die andere werkelijke wereld. Ten tweede beloofde hij die ervaring nooit te verloochenen en om altijd te getuigen van de macht die hij ervaren had. Ten derde beloofde hij op zoek te gaan, desnoods naar de verste uithoeken der aarde, naar de bron van deze macht en er een volging van te worden.

„Ik werd mij bewust van een werkelijkheid die mijn dagelijks leven te boven ging. Dit bewustzijn werd pijnlijker en meer werkelijk dan alles wat ik daarvoor ooit had gevoeld. Ik heb toen geleerd, en ben het nooit vergeten, dat

Ouderling Busche, sinds 1977 lid van het Eerste Quorum der Zeventig, is nu werkzaam als lid van het gebiedspresidium van het noord-westelijke gedeelte van Noord-Amerika. Inzet: De achtjarige Enzo voor zijn ouderlijk huis in Dortmund (Duitsland).

Het huis van de familie Busche in Dortmund, weer opgebouwd na vernietiging door een bombardement in de Tweede Wereldoorlog.

de filosofieën van de wereld en de godsdiensten waar ik tot op dat moment mee in aanraking was gekomen, één gemeenschappelijk tekort vertoonden: geen ervan maakten het begrip duidelijk dat een mens rein en tot op de bodem van zijn ziel rechtvaardig moet zijn alvorens hij zijn rust in kan gaan. Ik werd mij er pijnlijk van bewust dat om waarlijk rein te worden, wij onszelf tegenover de macht van de Almachtige God moeten plaatsen, die ons leert de verantwoordelijkheid op ons te nemen voor ieder woord dat wij uiten en elk excuus dat wij voor ons dralen aandragen, voor al onze lichtzinnigheid, vooroordelen en traagheid. Wij leren dat wij ons leven lang moeten werken aan onze verandering en bekering en dat desondanks onze enige en grote hoop op hulp om ons te helpen rein te worden toch onze Verlosser, onze Voorspraak, onze Zaligmaker is."

Ouderling Busche's speurtocht naar de bron van die macht begon in het katholieke ziekenhuis waar hij vijf maanden lang lag te herstellen. Hij bestudeerde het kruis dat aan de wand van zijn kamer hing. Overeenkomstig zijn belofte om de veroorzaker van zijn ervaring te vinden, las hij de Bijbel vanaf de eerste bladzijde van het boek Gene-

sis tot aan de laatste van het boek Openbaring, waarbij hij slechts ophield om te eten en te slapen. Dit bezorgde hem een sterk besef van de waarachtigheid van de Bijbel en een getuigenis van de Heer Jezus Christus.

Hij observeerde ook de non die hoofdzuster was van zijn afdeling. „Zij was waarschijnlijk de meest rechtvaardige vrouw die ik ooit had ontmoet," vertelt hij. „Zij deed het vuilste, moeilijkste werk met een lied in haar oren – zestien uur per dag, zeven dagen in de week. Ze was zo liefdevol en blij, dat het onmogelijk leek in haar aanwezigheid niet te genezen."

Op zekere dag vroeg hij haar of de katholieke kerk de kerk van Jezus Christus was. „Zij scheen een hele tijd een innerlijke strijd te voeren," herinnert hij zich. „Uiteindelijk antwoordde ze met een rustige, waardige stem: 'Nee. U bent op zoek naar de kerk van de levende Christus, niet een kerk van dode tradities.'"

Zodra hij uit het ziekenhuis ontslagen was, ging Enzoio onmiddellijk zijn Lutherse dominee opzoeken, vertelde hem van zijn bekering en maakte hem deelgenoot van zijn verlangen om Christus te volgen. Maar na enige tijd waarin hij alle mogelijke vergaderingen

bijwoonde – waarbij de waardigheid en het ceremonieel van de diensten hem wel enige voldoening schonken – had hij toch problemen met bepaalde leerstellingen en gebruiken die hij niet kon begrijpen. Waarom, bijvoorbeeld, moesten kleine kinderen worden gedoopt? De voorgangers van de kerk konden hem geen gezonde leer aanhalen – alleen maar tegenstrijdige meningen.

Op een avond knielden Enzoio en Jutta in wanhoop neer om de Heer van hun situatie deelgenoot te maken. Onderdehand was Enzoio in staat zijn eigen gebeden te formuleren. „Ik zei de Heer dat wij zijn kerk wilden vinden," vertelt ouderling Busche. „Ik wist dat Christus' volgelingen in het verleden vervolgd waren geweest, dus vertelde ik de Heer dat het er niet toe deed als zijn kerk een weinig bekende was, of zelfs één waar de spot mee gedreven werd." Na dat gebed kwam de heerlijke innerlijke vrede die Enzoio in het ziekenhuis ervaren had terug.

Enkele weken later stonden er twee HLD-zendingen op de stoep bij de Busches. Aanvankelijk was Enzoio Busche sceptisch over hun „vreemde" boodschap, maar hij was wel altijd onder de indruk van hun oprechtheid en rechtschapenheid. In de twee jaar dat hij de kerk onderzocht kreeg hij droevige en geestelijke ervaringen die dezelfde kwaliteit en gezag hadden als zijn ervaring in het ziekenhuis. Tenslotte moest hij erkennen dat de boodschap van De Kerk van Jezus Christus van de

Enzio Busche in 1954 aan het begin van zijn succesvolle loopbaan bij drukkerij Busche.

De officiële verloofingsfoto van Enzo Busche en Jutta Baum, 1954.

Heiligen der Laatste Dagen inderdaad waar was, hoewel hij er nog steeds tegenop zag zijn maatschappelijk leven aan te passen en te breken met de tradities van zijn familie.

Toen hij eindelijk klaar was om gedoopt te worden, vroeg hij zijn vrouw het evangelie te onderzoeken. Jutta Busche had al een hele tijd de Geest in de boodschap van de zendingen gevoeld, hoewel ze geen aandeel had gehad in de soms lange discussies. Na slechts drie avonden waarop haar de evangeliebeginselen onderwezen werden had ook zij – tot grote verbazing van haar man – een getuigenis. Het echtpaar werd op 19 januari 1958 in een van de openbare zwembaden van Dortmund gedoopt.

Hun eerste piepkleine gemeente, waarvan de vergaderingen gehouden werden in een oud schoolgebouw in het smerigste deel van Dortmund, bestond grotendeels uit oude mensen van wie de kinderen naar Amerika waren getrokken. „De Heer was vrouwem met armoede en eenvoudige omstandigheden,” merkt ouderling Busche op, „dus wist ik dat ik in goed gezelschap verkeerde.” Zijn eerste roeping was die van gemeente-administrateur. Later diende hij als quorum-president ouderling en als leerkracht in zowel de OOV als de zondagsschool.

Intussen was Enzo Busche een respecteerde en invloedrijk man in zijn geboortestad geworden. In 1955, toen het nog een betrekkelijk klein bedrijf

was, was hij met zijn vader mede-eigenaar geworden van de familiedrukkerij. Tegen de tijd dat hij in 1963 aan het hoofd van het bedrijf kwam te staan, was het zich aan het ontwikkelen tot een van de grootste offsetdrukkerijen en uitgeverijbedrijven van West-Duitsland, met een aantal dochterondernemingen en deelgenootschappen.

Broeder Busche was al vroeg in zijn zaken carrière tot de conclusie gekomen dat hij een bedrijf in een branche waar zoveel concurrentie bestond nooit met succes kon leiden zonder gebruik te maken van de creativiteit en inzet van iedereen in de organisatie. Zijn ervaringen met de manier van leiding geven in de kerk had hem een alternatief getoond voor het autoritaire systeem van het traditionele bestuur. Na er veel over gebeden te hebben, stelde hij een vorm van participatie-management in, hetgeen een radicale afwijking inhield van het gebruikelijke systeem. Hij schreef voor dat alle betrokkenen akkoord moesten gaan met alle belangrijke beslissingen. De daaruit voortvloeiende volwassenheid van de werknemers hielp zijn bedrijf door moeilijke tijden en veranderingen heen om een van de meest dynamische en succesrijke van die branche te worden.

Of het nu als president van een ouderlingenquorum of een gemeente was, of een van de vele andere roepingen die hij heeft vervuld, Enzo Busche is altijd dankbaar geweest de Heer te mogen dienen. „Wanneer wij bekeerd zijn, doen wij het werk des Heren met grote vreugde in ons hart, in plaats van het als een last te zien,” zegt hij. „Als wij zonder blijdschap ons huisonderwijs doen en ons niet dankbaar voelen dat wij mogen bijdragen aan de opbouw van zijn koninkrijk, dan moeten we aan onze bekering werken. Het mogen dienen is een voorrecht.”

President Stephen C. Richards, wiens raadgever broeder Busche was in het zendingsgebied Midden-Duitsland, herinnert zich dat zijn raadgever behulpzaam was bij het verkrijgen van het perceel voor het kerkgebouw in Dortmund in een periode dat het de kerk moeilijk werd gemaakt om grond te kopen. Enzo Busche heeft ook ontelbare leden van de kerk geholpen bij het ontwikkelen van een eigen getuigenis. Het huis van de Busches, waar vaak huisvergaderingen werden gehouden, stond altijd open voor de zendingen.

De Busches hebben het ook voor verschillende jongemannen mogelijk gemaakt om op zending te gaan. „Daar gaat een man waar de Heer van houdt,” zegt president Richards met grote genegenheid. „Hij staat altijd klaar alles te doen wat de Heer van hem verlangt, zonder een enkele tegenwerking.”

Enzo Busches belofte om ter wille van de waarheid desnoods naar de verste uithoeken der aarde te reizen, werd in 1977 op de proef gesteld toen president Spencer W. Kimball Polen en Oost-Duitsland bezocht. Broeder Busche, die op dat moment regionale vertegenwoordiger van het Quorum der Twaalf was, trad tijdens een vergadering in Berlijn op als tolk voor president Kimball. Na afloop van de vergadering gebruikte hij samen met de leiders van de kerk een verfrissing in de ZHKamer. D. Arthur Haycock, de privésecretaris van de president, nodigde broeder Busche uit om plaats te nemen op de lege stoel naast president Kimball. Daar een beschaafde Duitser zich nooit bij een hoogwaardigheidsbekleder zou voegen zonder door die persoon zelf daartoe te zijn uitgenodigd, gaf broeder Busche geen gehoor aan het verzoek. Toen broeder Busche de uitnodiging een tweede keer afsloeg, vroeg broeder Haycock hem nog nadrukkelijker abstublieft zo goed te willen zijn op die lege stoel plaats te nemen. Na de wederzijdse begroetingen nodigde president Kimball broeder Busche uit om hem naar een ander lokaal te vergezellen, waar hij hem riep als lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

Ouderling Busches eerste opdracht als algemene autoriteit was het presidenten van het Zendingsgebied München Duitsland. Daarna, in 1980, werden hij en zijn gezin (met uitzondering van de oudste zoon, Markus, die trouwplannen heeft en in Duitsland woon-) geroepen om naar Utah te verhuizen.

Terugblikkend ziet ouderling Busche dat hem gevraagd is alles te doen wat hij de Heer beloofde te zullen doen toen hij destijds in het ziekenhuis lag. Hij is gevraagd zijn familie, zijn eigen taal, zijn eigen cultuur, en zijn bedrijf – alles wat hij had opgebouwd, alles wat hem vertrouwd was, achter te laten. Hij glimlacht. „Ik ben zelfs letterlijk gevraagd naar de verste uithoeken der aarde te gaan, als je tenminste Noord-Alaska als een uiterste hoek der aarde

beschouwt." Een van zijn huidige opdrachten is raadgever in het presidium van het gebied dat ook de noordpool omvat.

Ouderling Busche vertelt hoe hij zijn angst overwon voor de moeilijke opdrachten die hij tijdens zijn jaren in de kerk heeft aanvaard. „De grootste macht van de tegenstander is om ons met angst te vervullen, om ons ervan te overtuigen dat wat de Heer van ons wil te lastig, te moeilijk, ja, onmogelijk is. Maar naarmate wij gehoorzamen zal de Heer ons vol liefde en onuitsprekelijke vreugde doen zijn. Totdat wij ons aan de Heer onderwerpen, kunnen wij slechts frustratie en pijn ervaren. Wanneer we ons overgeven aan zijn wil, zijn wij onder alle omstandigheden, hoe moeilijk die ook mogen zijn, vol vrede en waardigheid. Dat is, voor mij, de grootste overwinning die we behalen kunnen.“

Zij die hem het beste kennen – zijn vrouw en zijn vier kinderen – zijn het erover eens dat een van Enzo Busches buitengewoonste successen zijn fijngevoeligheid als echtgenoot en vader is. „Wat de zendingen ons toen brachten,“ vertelt zuster Busche, „heeft ons leven volkomen veranderd. Het is een geweldige zegen voor ons geweest, voor ons huwelijk en voor ons gezin.“

Zuster Busche vertelt dat haar man een ongewone gave heeft om op mensen te reageren, vooral op zijn kinderen. „Het belangrijkste is dat hij mensen heel goed kan aanvoelen – dat hij ze kan begrijpen, liefhebben en helpen.“ Ze vertelt van een keer dat een van hun jongens voor de moeilijke keus van het huwelijk of een zending stond. De Busches woonden in die tijd in het zendingshuis in München en hun zoon kwam hen met zijn meisje opzoeken. Ouderling Busche zei tegen zijn zoon: „We houden van je en je bent volkomen vrij. Als je vind dat je hoort te trouwen, zullen wij niet minder van je houden. Maar ga, voor je de beslissing neemt, naar je kamer en vraag je Hemelse Vader wat Hij van je wil.“ De zoon kwam te voorschijn met tranen in zijn ogen en het voornemen op zending te gaan.

Ouderling Busche legt uit hoe hij en zijn vrouw hadden gezien hoe de gebruikelijke manier om kinderen in Duitsland op te voeden tot een grote kloof tussen de generaties voerde. „Wij wilden geen kinderen hebben die de

Ouderling en zuster Busche (zittende) met enkele familieleden. Van links naar rechts: zoon Daniel, schoondochter Patricia Clay Busche, zoon Matthias, dochter Maja Busche Wensel, haar zoon Philip Arthur Wensel vastgehouden door haar man, Paul Wensel.

spot met hun ouders dreven, die gehoorzaamden louter omdat hun ouders hun te eten gaven. Wij wilden onze kinderen niet dwingen om naar de kerk te gaan, met het gevolg dat zij weerspanning zouden worden.“

Volgens ouderling Busche was het de Geest die hun leerde hun kinderen vanaf het begin als gelijken te beschouwen. De Busches trachten te allen tijde de meningen van hun kinderen te respecteren, zelfs toen ze nog maar een jaar of drie, vier waren. „Het verraste en ontroerde ons te merken hoeveel wij van hen konden leren,“ zegt ouderling Busche. „Wanneer kinderen in een sfeer worden opgevoed waar geen enkele dreiging vanuit gaat, zijn zij zo zuiver en argeloos, zo liefdevol en gevoelig, dat het volwassenen in verwarring brengt.“

Dochter Maja (die getrouwd is met Paul Wensel) vertelt dat haar vaders opvatting van discipline hem er altijd toe bracht met haar te praten en geen dreigementen te gebruiken. Hij zei dan vaak: „Jezus zou het anders hebben gedaan.“

„Toen ik eens een ruit had gebroken, kwam hij naar buiten en zei heel rustig: ‘Je hebt iets verkeerd gedaan en zult iets moeten doen om je te helpen begrijpen dat het zo niet kan.’ Toen vroeg hij welke straf volgens mij redelijk zou zijn. Daardoor heb ik mij nooit opstan-

dig gevoeld.“ De Busches hebben zelfs ondervonden dat kinderen zichzelf gewoonlijk een strengere straf voorschrijven dan hun ouders zouden hebben gedaan.

De jongste zoon, Daniel, die vorig jaar van zijn zending in Argentinië is teruggekeerd, beschrijft zijn vader als een liefdevolle onderwijzer. „Op een keer had ons team een wedstrijd gewonnen en kwam ik pas om twee uur 's nachts thuis. Toen ik aan kwam rijden en zag hoe mijn vader buiten op mij stond te wachten, werd ik wel erg zenuwachtig. Ik begon van allerlei excuses te verzinnen. Maar in plaats van mij te beschuldigen zei hij: ‘Ik ben blij dat je thuis bent. We praten morgen wel.’ Ik wist dat ik verkeerd had gedaan, maar ik wist ook dat hij bezorgd was om mij en me wilde helpen.“

Het is gedeeltelijk vanwege hun ouders' liefde voor klassieke muziek dat de kinderen zich bewust waren van een goede sfeer thuis. Zuster Busche stamt uit een zeer muzikale familie en houdt vooral van de muziek van Bach en Rachmaninov. Broeder en zuster Busche zijn altijd van mening geweest dat mooie muziek bevorderlijk zou zijn voor een goede geest in het gezin. Maja merkt op dat dit haar geholpen heeft haar gedachten rein te houden. De uitspattingen van de wereld werden daardoor ook duidelijk aan de kaak gesteld.

Matthias (die getrouwd is met Patricia Clay) vertelt ook wat een geweldige onderwijzer zijn vader altijd is geweest – met altijd een goede les bij de hand voor de gezinsavond – maar ook een fijne kameraad. Ouderling Busche is een actief mens die onder andere graag gaat skiën, lopen, trekken en zeilen. „Een aantal gezamenlijke ervaringen op de Oostzee – kritieke momenten waarop wij in gevaar verkeerden – zorgden voor een hele hechte band. Het zijn momenten die ik nooit zal vergeten,” zegt Matthias. Onder zijn lievelingsmomenten met zijn vader zijn de ontspannen, speelse momenten, maar ook de lange, ernstige gesprekken onder het naar de kerk of weer naar huis rijden.

Hij is huisvader, zakenman en kerkleider. Maar toch is ouderling F. Enzo Busches ware roeping geweest een onvermoeibaar zoeken naar de waarheid. In het evangelie van Jezus Christus

heeft hij de antwoorden op zijn fundamentele vragen gevonden, maar tevens een uitdaging om zijn leven te wijden aan de beloften die hij heeft gedaan. „Veel leden van de kerk zijn geestelijk aan het verhongeren. Wij moeten het geestelijke deel van ons velen voeden door de Geest te leren onderscheiden en ernaar te streven bij alle aangelegenheden van ons dagelijkse leven. Het is niet de bedoeling dat het leven eenvoudig is, maar wanneer we vervuld zijn van de Geest die onze Hemelse Vader ons schenkt wanneer wij overeenkomstig onze verbonden leven, zullen wij vreugde hebben, wat er ook gebeurt. Wij zullen een gelukkig huwelijk hebben, goede banden tussen ouders en kinderen en het vermogen om vredig en waardig te leven.”

Voor ouderling F. Enzo Busche is het einde van zijn speurtocht een eeuwig begin geworden. □

gaan staan, begonnen zowaar wat te glanzten toen ik haar hand in mijn hand nam en mijzelf voorstelde als *zuster Cain*.

De verzorging van deze zuster ging mij de rest van de dag gemakkelijk af. Ik kwam te weten dat zij nog kinderen thuis had. Dat ze nog maar zeventenveertig was. Zij sprak over de kerk en de reis die ze gemaakt had om een algemene conferentie te kunnen bezoeken. Zij koesterde deze ervaring. Ik vertelde haar dat de zondagmorgenvergadering van de aprilconferentie de volgende zondag op de televisie uitgezonden zou worden. Ze glimlachte.

Gedurende de dag maakte ze verscheidene opmerkingen over een klein jongetje dat met zware brandwonden in een kamer aan het eind van de gang lag te huilen. „Arm joch, wat zal dat een pijn hebben.” Het was onvoorstelbaar dat iemand die zelf zo leed zoveel barmhartigheid en sympathie kon opbrengen. Ik bewonderde haar erom. Veel te snel was het tijd om afscheid te nemen. Voordat ik wegging, schudde ik haar kussen op en legde het signaalknopje in haar hand. Toen beantwoordde zij een vraag die ik niet had durven stellen.

„De Heer is volmaakt. Zijn plan is volmaakt en ik weet dat Hij mij liefheeft.”

Ik omhelsde haar, en liep zachtjes de gang op. Op de gang heb ik eerst eens diep adem gehaald en daarna ben ik naar de balie gelopen om een aantekening te maken. De aantekening las: „Zie er alstublieft op toe dat de tv van mevrouw Crisp op zondagmorgen om 6 uur staat afgestemd op de HLD-conferentie.” Vervolgens ben ik naar een evaluatievergadering gegaan waar ik mijn getuigenis aan de klas heb gegeven, van wie ik hoop dat zij mijn opmerkingen hebben begrepen.

De maandag daarop werd ik in het kantoor van het hoofd van de opleiding geroepen. Zij vertelde mij dat zuster Crisp zondagochtend, vlak na het televisieprogramma dat zij had gevolgd, was overleden. Ik heb gehuild, iets wat ik voor iemand anders niet zou hebben gedaan. Zij had mij zoveel geleerd – „De Heer is volmaakt; zijn plan is volmaakt en ik weet dat Hij mij liefheeft.” □

Zuster Bray woont in Tulsa (Oklahoma).

„Zijn plan is volmaakt – Ik vrees niets”

JoAnne Bray

Mijn opleiding als verpleegster werd afgesloten met een studie over de dood en het sterven, waarbij van ons verwacht werd dat wij enige tijd met ongeneeslijke zieke mensen zouden doorbrengen. De opdracht bestond hieruit dat een dag werd opgetrokken met zo'n patiënt om hun psychologische en hun fysieke behoeften te lenigen. Ik zag er erg tegenop een hele dag met zo'n patiënt om te gaan. Ik had echt het gevoel dat ik dat niet zou kunnen opbrengen. Ik heb zelfs nog even overwogen mezelf ziek te melden, maar mijn eindcijfer hing mede af van het resultaat van deze opdracht.

Toen ik de lift van het ziekenhuis instapte, zonk het hart me in de schoenen. Ik moest onwillekeurig terugdenken aan de vorige avond die ik in stilte gebed had doorgebracht, toen mijn gebed, terwijl de lift omhoog zoefde, gedeeltelijk werd verhoord.

„Heb maar geen angst” werd mij ingefluisterd.

„Maar wat moet ik zeggen?” wierp ik tegen. „Hoe praat ik over de dood met iemand die geen heilige der laatste dagen is? Ik ben de enige heilige der laatste dagen in mijn groep, van de hele opleiding zelfs. In sommige ziekenhuizen waar ik stage heb gelopen werkten zelfs helemaal geen heiligen der laatste dagen, noch waren er patiënten die hetzelfde geloof als ik hadden.

Eenmaal op de vierde verdieping gekomen, nam ik eerst de persoonlijke gegevens van de patiënt door. Wat nogal ongebruikelijk was omdat we altijd eerst, voordat we de persoonlijke gegevens inkeken, kennis maakten met de patiënt; het vormde een onderdeel van de leerervaring. Iets vertelde mij echter haar gegevens door te nemen, vóór ik haar kamer binnenging. Alles klopte. „Eve Crisp. Kanker – terminaal stadium.” Toen viel mijn oog op drie kleine lettertjes achter godsdienst: HLD.

Glug glipte ik haar verduisterde kamer binnen. Haar ogen, die door de maanden van pijn en lijden dof waren

OP MIJN EREWOORD

Als de betekenis van het woord karakter met één woord kan worden beschreven, dan is dat met het woord *eer*. Zonder eer zou de beschaving geen lang bestaan beschoren zijn. Zonder eer zouden er geen betrouwbare overeenkomsten zijn, geen duurzame huwelijken, geen vertrouwen of geluk.

Wat betekent het woord *eer* voor u? Voor mij wordt het begrip *eer* samengevat in de volgende regel van Lord Alfred Tennyson, (1809-1892, Engels dichter): „'s Mensen woord van eer is God in de mens.“ (*Idylls of the King*, „The Coming of Arthur“, regel 132.) Een eerzame man of vrouw is waarheidslievend; is vrij van bedrog en staat boven zwendel, liegen, stelen of welke vorm van bedriegerij dan ook. Een eerzame man of vrouw is er een die al vroeg heeft geleerd dat het onmogelijk is tegelijkertijd het kwade te doen en zich prettig te voelen. Iemands karakter wordt getoetsd aan de manier waarop hij zijn beloften en afspraken nakomt.

Het komt tegenwoordig steeds meer voor dat mensen hun afspraken niet nakomen. Wij lezen over beroemde sportlieden die een advocaat in de arm nemen om hen te helpen onder hun contract uit te komen; over het ontbinden van echtverbintenissen; over onnodige persoonlijke faillissementen, fraude en andere oplichterij. Eer is zo bijzonder geworden, dat een eerzame daad tegenwoordig vermeldenswaardig is.

Hoe belangrijk overeenkomsten tussen mensen onderling ook mogen zijn, nog belangrijker zijn de overeenkomsten die iemand met God sluit. Als leden van de ware kerk van Jezus Christus heeft u bij uw doop met Hem overeenkomsten gesloten. Daarom wordt u *verbondskinderen* genoemd.

Als onderdeel van dat verbond, beloofde u „te allen tijde“ als getuigen van God te staan, *in alle dingen en in alle plaatsen*, waar gij u ook moogt bevinden, zelfs tot in de dood.“ (Moshia 18:9; cursivering toegevoegd.)

Bij uw doop heeft u beloofd al Gods

President
Ezra Taft Benson

President
van het Quorum
der Twaalf

geboden te onderhouden. Hij heeft u daarover niet in het ongewisse gelaten, over wat goed of fout is. Hij is zeer concreet en duidelijk over hoe u als lid van zijn kerk behoort te leven. Zijn wetten komen tot uiting in de tien geboden, de bergrede en de openbaringen van deze laatste dagen.

De tien geboden, bijvoorbeeld, omschrijven onze verhouding tot God, tot onze familie en tot onze medemens. Lees deze fundamentele wetten nog eens na:

God heeft u niet
in het ongewisse
gelaten over wat
goed of fout is. Hij
is zeer concreet en
duidelijk over hoe u
behoort te leven.

Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben.

Gij zult u geen gesneden beeld maken.

Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken.

Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt.

Deze vier geboden geven aan op welke manieren wij God eren. Het volgende gebod geeft aan hoe wij onze familiebanden eren.

Eer uw vader en uw moeder.

Er is geen ware grootheid zonder het eren van ouders en voorzaten. De laatste vijf geboden geven aan hoe wij onze verhouding tot anderen moeten eerbiedigen.

Gij zult niet doodslaan.

Gij zult niet echtbreken.

Gij zult niet stelen.

Gij zult geen valse getuigenis spreken.

Gij zult niet begeren.

(Ex. 20:3-4, 7-8, 12-17.)

U kunt dadelijk zien dat als iedereen deze geboden nakwam, de maatschappij – ofwel alle mensen te zamen – oneerbiedigheid zou verwerpen, de sabbat zou heiligen, ouders en huwelijksbeloften zou eren en deugdzaamheid zou betrachten.

Kunt u zich voorstellen hoe de samenleving zou zijn als wij leefden zoals God ons heeft geboden?

Ik kan mij slechts één keer herinneren dat er aan mijn eer werd getwijfeld, en dat was tijdens een examen op school. Ik meen dat het een examen economie was. De leraar had de gewoonte om bij een examen achterin het lokaal te staan om ons in de gaten te kunnen houden. Ik was ijverig aan het schrijven, toen de punt van mijn potlood afbrak. Ik vroeg mijn buurman aan de andere kant van het gangpad of ik even zijn zakmes mocht lenen. Toen hij het me overhandigde, kwam de leraar het gangpad af en zei: „Inleveren die spullen en vanavond speel je niet mee in de basketbalwedstrijd.“ Ik was een

voorspeler in ons team. Ik legde uit dat ik een mes te leen had gevraagd om een nieuwe punt aan mijn potlood te slijpen, maar hij wilde met geen enkele toelichting genoegen nemen.

Na school ging ik te paard en nogal mismoedig naar huis en vertelde mijn vader wat er was voorgevallen. Hij was overtuigd van mijn eerlijkheid en ik wist dat ik niets oneerlijks had gedaan.

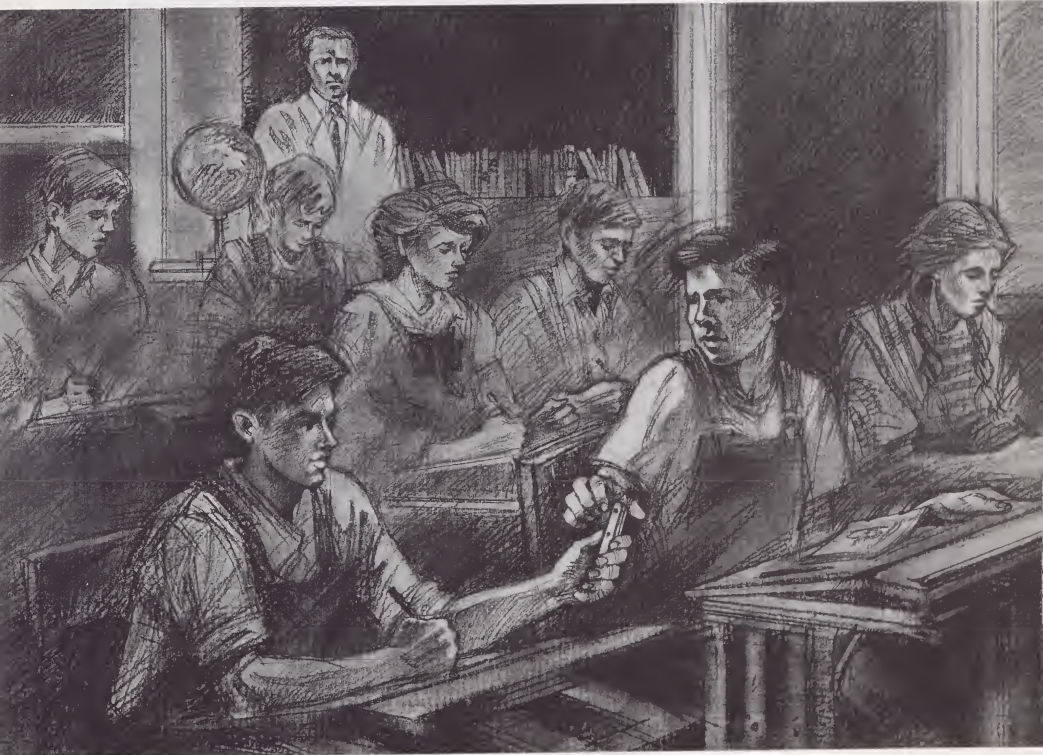
Ik was net de koeien aan het melken toen onze coach opbelde om te zeggen dat ik die avond maar naar de sportzaal moest komen, dat de leraar bereid was met me te spreken en dat hij hoopte dat ik mee zou mogen spelen. Ik stond bepaald niet te springen om te gaan, maar dankzij mijn vaders aanmoediging ging ik toch en sprak met de leraar. Hij vroeg of ik bereid was mijn oneerlijkheid te bekennen, waarop ik antwoordde: „Ik ben niet oneerlijk geweest. Er valt niets te bekennen.” Enigszins aar-

Hoe belangrijk overeenkomsten tussen mensen onderling ook mogen zijn, nog belangrijker zijn de overeenkomsten die iemand met God sluit.

zelend gaf hij me toch toestemming om te spelen, maar ik kon weinig enthousiasme opbrengen en we verloren de wedstrijd. Hoewel ik geen wrok tegen die leraar koester (hij deed tenslotte alleen wat volgens hem juist was), leerde ik uit dit voorval wel hoe belangrijk het is zo te leven dat er geen schande kan worden gebracht over mijn naam of die van mijn vader. Ik heb mijn leven lang getracht dat indachtig te zijn.

Door onze handelingen staan wij inderdaad „te allen tijde . . . in alle dingen en in alle plaatsen” als getuigen van God. Wanneer onze handelingen eervol zijn, strekt dat zijn kerk en koninkrijk tot eer; wanneer ze dat niet zijn, brengen ze de hele kerk in diskrediet.

Moge u leven overeenkomstig uw plechtige beloften aan God en daardoor zijn respect en dat van uw medemensen verdienen. □

Vrijheid, vrede en zekerheid

Ouderling Robert L. Simpson
van het Eerste Quorum der Zeventig

Jim was net achttien geworden. Nu zat hij tegenover een algemene autoriteit, kennelijk zenuwachtig, een en al frustratie en behoorlijk vijandig. Zijn verzoek was recht voor z'n raap, eenvoudig, en kwam eruit alsof hij niet kon wachten om het te zeggen.

„Ik wil geëxcommuniceerd worden van de kerk – vandaag nog!”

„Hoe lang ben je al lid?”

„Een jaar of drie,” luidde het antwoord.

„Hoe kom je ertoe zo'n verzoek te doen?”

„Omdat ik mijn vrije wil kwijt ben. Ik wil roken en de kerk onttrekt mij de mogelijkheid om te leven zoals ik leven wil.”

Het lukte Jim niet om te begrijpen dat hij zijn vrije wil op de allerbelangrijkste manier had uitgeoefend toen hij besloot zich te laten dopen en te leven overeenkomstig de normen van het evangelie.

Het was duidelijk dat Jim tegenwoordig omringd was door leeftijdgenoten buiten de kerk, waardoor de geestelijke gevoeligheid en de blijdschap die hij ervaren had toen hij zijn doopbeloften aflegde, waren verflauwd.

Hij was geen vrije jongeman meer. Hij was het slachtoffer geworden van een van de tegenstanders vele listigheden, waardoor zelfs de uitverkorenen weleens misleid worden en mensen worden weggeleid van de waarheid. Jim beschuldigde de kerk ervan dat zij hem van zijn vrijheid beroofde. Maar in werkelijkheid is het de waarheid van het evangelie die ons vrijmaakt (zie Joh.

8:32). Wij hebben er allemaal grote behoefte aan vrij te zijn.

Het was al tamelijk laat. De zendingen waren klaar met het lezen in de Schriften en hadden net het licht uitgedaan toen de stilte door een nerveus geklop op de deur werd verstoord. Toen ouderling Franklin opendeed stond Steve op de stoep, een fijne jongeman die negen maanden daarvoor door hun toedoen lid van de kerk was geworden. Deze keer stond hij er echter zonder zijn gebruikelijke lachje en met een rolletje papier in zijn hand.

„Broeder Franklin,” zei hij, „ik breng u het certificaat van mijn ordening tot het priesterschap. Bewaar het voor me alstublieft, tot ik een bepaald probleem uit de wereld heb geholpen. Ik voel me op dit moment niet waardig om het priesterschap te dragen, maar ik weet dat ik het certificaat binnenkort weer op kom halen.”

Achteraf bleek dat hetgeen Steve had gedaan niet nodig was – behalve mischienen voor zijn eigen gemoedsrust, tot hij in staat was alles tot zijn eigen volle tevredenheid uit te zoeken. Maar gemoedsrust – vrede des harten – is de sleutel. Hij had geen vrede terwijl er een conflict bestond met zijn priesterschap. Wij hebben allemaal behoefte aan gemoedsrust – vrede des harten.

Suze was uitzonderlijk stil terwijl de familie na de vasten- en getuigenisvergadering naar huis reed. Zo stil zelfs, dat haar vader er binnen het uur voor zorgde haar onder vier ogen te kunnen spreken. Om een lang verhaal kort te maken, Suze had te kampen met het

gevoel dat ze eigenlijk geen getuigenis van het evangelie had. Twee of drie leden hadden die ochtend getuigd van hun „zeker weten” dat het evangelie waar was. In tranen maakte Suze haar vader deelgenoot van wat haar dwars zat: „Papa, ik kan niet zeggen dat ik wét dat het waar is, en daar heb ik het moeilijk mee.”

Suze's vader was geduldig en vol begrip, want de tijd waarin hij als tiener te maken had gehad met een zich ontwikkelend getuigenis stond hem nog helder voor de geest.

„Suze,” vroeg hij, „waarom betaal je je tiende?”

„Omdat ik weet dat het een gebod van de Heer is,” antwoordde ze zonder enige aarzeling.

Vervolgens nam Suze's vader snel een aantal van de fundamentele beginselen met haar door, waaronder het woord van wijsheid, de wet van vasten, het nuttigen van het avondmaal, hoge zedelijke normen en gebed. Suze kon op al deze punten meteen positief reageren. Weldra kon ze haar vader toelachen en zeggen: „Kennelijk heb ik toch wel een soort getuigenis van al die dingen die u heeft opgenoemd. Ik denk dat ik mijn getuigenis kan geven van de dingen die ik begrip.”

En zo vergaet het ons allemaal. Het had Suze ontbroken aan een gevoel van zekerheid in deze kerk, waar zij van hield, maar dat was opgelost nadat haar vader haar had bewezen dat zij geheel op schema zat wat betreft het ontwikkelen van een getuigenis van vele waarheden. Met een groeiend getuigenis ontvingen wij ook zekerheid. Het is te hopen dat wij veel van onze tijd hier op aarde zullen besteden aan het ontwikkelen en vergroten van ons getuigenis en het ons gewaar worden van het heerlijke gevoel van zekerheid dat wij krijgen met iedere nieuwe waarheid die wij aannemen. Wij hebben allemaal grote behoefte aan zekerheid.

Vanaf het begin hebben de mensen naar vrijheid gestreefd. Door de eeuwen heen hebben mensen grote behoefte aan zekerheid gehad. En hoe gewetenloos en verdorven ze ook geworden zijn, in wezen willen alle mensen vrede hebben in hun hart.

Stemt het u niet dankbaar dat wij als heiligen der laatste dagen bewaarders zijn van de grootste uitstorting van waarheid die ooit op aarde, in welk tijdperk dan ook, heeft plaatsgevonden?

Een van onze hoofddoelen is om vanuit onze voordeelpositie anderen vrijelijk te laten delen in deze geopenbaarde waarheid, want de Zaligmaker heeft gezegd: „De waarheid zal u vrijmaken.“ (Joh. 8:32.) U en ik hebben er behoefte aan te luisteren naar een levende profeet en ons te houden aan zijn lezingen.

Vrede schijnt een belangrijk doel te zijn in deze wereld en is dat ook altijd geweest. Vrede op aarde was een van de primaire boodschappen van de hemelse heirscharen bij het verkondigen van de geboorte van de Heiland. Toch zijn honderden van onze jongemannen bij drie recente oorlogen betrokken ge-

weest. Agnostici beweren dat het christendom heeft gefaald, daar er in deze laatste 2000 jaar slechts oorlog en strijd onder de mensen is geweest in plaats van vrede.

De Schriften vertellen ons dat deze sterfelijke proeftijd zal worden geteisterd door conflicten, onenigheid, oorlogen en geruchten van oorlogen, vooral in de laatste dagen. De Zaligmaker wist dit toen Hij zei: „Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u.“ (Joh. 14:27.) Ongetwijfeld bedoelde Hij „de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat“ (Fil. 4:7) – vrede des harten – de vrede die het gevolg is van een per-

soonlijk getuigenis. En daarom kan er vrede zijn in een schuttersputje terwijl de granaten en bommen neerregenen. Vrede is altijd de metgezel geweest van hem die onder alle omstandigheden kan zeggen: „Ik weet: mijn Losser leeft.“ Ieder zich ontwikkelend getuigenis gaat vergezeld van vrede des harten. Maar pas op dat dat groeiend getuigenis niet te lang in een sluimerende toestand blijft. Meer mensen in deze wereld moeten het soort vrede vinden waar de Meester over sprak.

Stemt het u niet dankbaar dat er werkelijke zekerheid te vinden is in het weten dat de Vader en zijn Zoon werkelijk in dit tijdperk van de wereldgeschiedenis in een heilig bos verschenen zijn of in het weten dat de hemelen zich hebben geopend en dat het priesterschap – de bevoegdheid om in zijn heilige naam te handelen – is hersteld? Stemt het u niet dankbaar zeker te weten dat de Heiland, bij het geven van het voorbeeld aan de gehele mensheid, zich door onderdompeling liet dopen? Hij wendde zich tot iemand met gezag, Johannes de Doper. Samen gingen zij naar een plek waar „veel water“ was (Joh. 3:23; Marc. 1:5), en er staat in de Schriften dat de Heiland „uit het water opsteeg“ (Marc. 1:10). Dat is het soort zekerheid waar de wereld behoefte aan heeft.

Stemt het u niet dankbaar dat vrede des harten een persoonlijke zaak is, gebaseerd op een persoonlijke band met onze Hemelse Vader en zijn geliefde Zoon?

Wat is een groeiend getuigenis anders dan een groeiend begrip van de waarheid en een steeds toenemend vermogen om de Heiland lief te hebben? „Wanneer gij Mij lieft,“ zei Hij, „zult gij mijn geboden bewaren.“ (Joh. 14:15.) Al doende ontvangen wij de vrede die u en ik allebei graag op liberale wijze met anderen behoren te willen delen.

O, jeugd van Zion! Wees juist in deze zaken standvastig. De wereld zou alles willen geven voor hetgeen binnen uw bereik ligt. U kunt vrij zijn van de dreigende ketenen van de tegenstander door de waarheid te vinden en na te leven. U hebt het begin van een vaste fundering en de volledige zekerheid die het gevolg zijn van een groeiend goddelijke deelgenootschap. U kunt de vrede des harten genieten die alleen hun die bereid zijn Hem te leren kennen is beloofd. □

Een
GETUIGENIS
van de Heilige Geest

Arlin P. Nesor

Een Joegoslavische vrouw leerde mij wat „zoekt wetenschap . . . door geloof” betekent.

Door al mijn school- en vroege studiejaren heen scheen intensieve studie een onvermijdelijke vereiste te zijn wilde ik waarheid begrijpen – als er tenminste waarheid was om begrepen te worden. Bijgevolg twijfelde ik eraan of ik op godsdienstig terrein ooit werkelijke waarheid zou ontdekken voor ik oud en grijs was en veel tijd had besteed aan het leren en vergelijken.

Ik had de volgende zendingservaring nodig om mij duidelijk te doen beseffen dat het ontdekken van de waarheid in sommige gevallen vóór uitgebreide studie plaats kan vinden. Dat houdt niet in dat studie niet meer ter zake doend is zodra begrepen is dat het om waarheid gaat. Integendeel, het studeren krijgt een nieuw accent zodra men beseft dat het idee dat bestudeerd wordt wáár is. Dit nieuwe accent blijkt uit de vermaning van de Heer „zoekt wetenschap . . . alsmede door geloof”.

(Leer en Verbonden 88:118.)

„Deze dingen . . . ontvangen”

Er spatte plotseling een grote regen-druppel op de bladzijde, waardoor de naam van de straat en het nummer van het flatgebouw uitleepen. De verdere haastig geschreven regels in het opdrachtenboek konden ontcijferd worden als „check de Joegoslaafse dame van de eerste flat rechts”. *Nou ja, dacht ik, met een kort praatje aan de deur, zonder het Boek van Mormon erbij te halen, zal het wel bekeken zijn. Vermoedelijk heeft ze toch geen belangstelling. Het is vandaag al even koud en miezerig gevoest als de regen die nu door mijn regenjas heen sijpelt.*

De tegenzin van mijn nieuwe collega hield in dat het wéér mijn beurt was om het woord te voeren. Ik was te moe, verkid en ongeduldig om hem de noodzakelijke bemoediging te geven. Toen we naar de ingang van het flatgebouw toeliepen, verplaatste ik de schouder tas van mijn ene schouder naar de andere. De twee Duitse exemplaren van het Boek van Mormon onderin de tas, die mijn collega er 's ochtends tegen mijn advies in had gestopt, wogen zwaar op mijn rug.

Mijn persoonlijke aarzeling om bij onze eerste ontmoeting met de mensen over het Boek van Mormon te spreken en om Duitse exemplaren mee te dragen, beruiste op een rationalisering: we hadden geen vertaling van het Boek

van Mormon die gelezen kon worden door het overgrote deel van de Joegoslavische arbeiders die tijdelijk in Duitsland verbleven en zich bedienden van de Servo-Kroatische taal. Hoe konden zij een eigen getuigenis verkrijgen van iets dat zij niet konden begrijpen? Hoe konden zij „deze dingen . . . ontvangen”, zoals Moroni ons aanspoort, als de bladzijden hen als onleesbaar voorkwamen? Enkelen van hen konden weliswaar Duits lezen, maar de meesten voelden zich toch niet op hun gemak met die taal.

Desalniettemin liepen mijn collega en ik de trap van het flatgebouw op. Toen we ons omdraaiden om op de deur te kloppen, zagen we net hoe een vrouw uit het souterrain te voorschijn kwam met een grote mand pas gewassen kleren in haar armen. De eeltknobbels op haar verweerde handen vormden een schril contrast met haar frisse teint en pikzwarte haar, dat netjes bijeengebonden was onder een kleurige hoofddoek.

Ik deed een paar passen achteruit en sprak haar aan. Na ons bekend te hebben gemaakt als zendingen, stelde ik wat lauwwaardig later nog eens terug te komen, gezien het feit dat het al laat was. Maar toch vroeg ze ons binnen.

Wij namen de uitnodiging aan en ik gaf haar meteen een verkorte versie van de eerste les, waarbij ik sprak over Joseph Smith, het eerste visioen en het Boek van Mormon. Ik liet er een getuigenis op volgen van de waarachtigheid van alles wat ik zojuist had verteld en vroeg of ze nog meer zou willen weten, in de verwachting, natuurlijk, dat ze nee zou zeggen en ons zou vragen te vertrekken. In plaats daarvan vroeg ze of wij een Boek van Mormon bij ons hadden dat zij kon bekijken. Mijn collega haalde vlug een van de Duitse exemplaren, die mij de hele dag al in de rug hadden geboord, uit de tas. Hij glimlachte met een scheve mond alsof hij zeggen wilde: „Zie je wel!”

Ik stak haar het boek toe en vroeg of ze Duits kon lezen, een vraag die ze niet moest beantwoorden. Ik wilde het boek weer opbergen en legde uit dat wij helaas niet over een exemplaar beschikten dat zij zou kunnen lezen en begrijpen. Zij droeg er echter op aan dat ik haar het boek zou overhandigen. Met haar ruwe vingers bladerde zij voorzichtig door de inleidende bladzijden met de platen van Joseph Smith, Moro-

Het is mogelijk te weten dat een bepaald denkbeeld waar is, zonder alle details te hebben vernomen dankzij het getuigenis van de Heilige Geest.

ni en de beschavingen van het oude Amerika. Ze stelde verschillende vragen over de platen en besloot met het verzoek het boek enkele dagen bij haar te laten. Ze vertelde dat ze een kennis had die goed Duits sprak en dat ze het graag aan hem wilde laten zien.

Ik moest gelijk denken aan een eerdere situatie waarbij de „kennis” de leider van een plaatselijke sekte bleek te zijn, die onze zaak zeer vijandig gezind was. Uiteindelijk stemde ik er echter in toe het boek bij haar achter te laten. We maakten geen bepaalde afspraak om haar weer te bezoeken. Ik zei eenvoudig dat we over een paar dagen terug zouden komen.

Wij vertrokken en mijn collega merkte op dat we een heel geslaagd contact hadden gelegd en dat hij ervan overtuigd was dat we deze keer een werkelijk „gouden” onderzoekster gevonden hadden. Ik mompelde een sceptisch „ja, vast”, want ik was er niet bepaald zeker van.

Enkele dagen later was het mijn collega's beurt onze werkzaamheden van die dag in te delen. Hij stelde voor de Joegoslavische vrouw waar wij het Duitse Boek van Mormon hadden achtergelaten weer op te zoeken. Ik stemde toe, maar wel in de vaste overtuiging dat we niets zouden bereiken. Wij troffen haar thuis en ik vroeg hoe het haar was vergaan toen ze het Boek van Mormon aan haar kennis liet zien. Ze vertelde dat ze die kennis de afgelopen dagen niet te pakken had kunnen krijgen, maar dat ze het boek zelf had bekeken, de platen bestudeerd had en zelfs gebeden had om te weten te komen of het boek waar was. Ik had haar namelijk verteld dat Moroni degenen die het boek lezen daartoe had aangespoord. Toen vertelde ze dat het boek volgens haar het ware woord van God was.

Ik stond verstomd. Na zoveel afwijzingen twijfelde ik enigszins aan haar oprechtheid. Ik vroeg opnieuw of ze

Onze Hemelse Vader bewijst ons een grote dienst wanneer Hij ons zegent met een getuigenis van de waarheid door middel van de Heilige Geest.

Duits kon lezen. Ze herhaalde dat ze daar niet toe in staat was, maar dat ze had nagedacht over hetgeen we met haar besproken hadden en gebeden had. Mijn eerste reactie was er een van wantrouwen. Ik dacht: *Hoe kan ze een getuigenis hebben van een boek dat ze niet eens kan lezen!*

Intussen had mijn collega ingezien dat zij wel degelijk wist dat het Boek van Mormon waar was en was opgewonden geraakt over de vooruitzichten. Hij spoorde mij aan haar verder te onderwijzen. Ik begon weer aan het begin met de les over Joseph Smith en het eerste visioen, maar ik bleef een beetje wantrouwig. Wij rondden die afspraak af en kwamen voor andere terug. Na haar enkele weken lang te hebben onderwezen, werd de vrouw gedoopt. Mettertijd ontving zij een Boek van Mormon dat zij zelf kon lezen en begrijpen.

Nadat zij ons verzekerd had dat zij wist dat het Boek van Mormon waar was, merkte ik een opvallend verschil in haar belangstelling en vermogen om de beginselen van het evangelie te leren, vergeleken met andere onderzoekers die wij daarvoor onderwezen hadden. Ze was niet een klein kind, dat met grote ogen gretig alles opslokte dat wij haar te zeggen hadden. Ze was er niet op uit, zoals andere onderzoekers, om ieder woord van de zendingen aan te vechten ten einde de waarheid van onze boodschap te weerleggen. Haar kennis van het Boek van Mormon en het evangelie nam in een voor ons tot nog toe ongekend tempo toe. Zij leek precies degene te zijn waarop Moroni doelde toen hij sprak over hen die „deze dingen . . . ontvangen (Moroni 10:4) en de waarheid aan hen bekendgemaakt krijgen, en toch had zij „deze dingen” niet „gelezen”. (Moroni 10:3; cursivering toegevoegd.)

„Zoekt wetenschap . . . alsmede door geloof”

Ik heb veelvuldig over de betekenis van deze ervaring nagedacht. Een hele tijd kon ik het maar moeilijk geloven dat iemand tot een kennis van de waarheid kon komen zonder een behoorlijke portie studie te hebben verzet. Pas kort geleden ben ik gaan begrijpen welke betekenis het bekeringsverhaal van deze Joegoslavische vrouw zou kunnen hebben.

Het is mogelijk te weten dat een bepaald denkbeeld wáár is zonder alle details te hebben vernomen, dankzij het getuigenis van de Heilige Geest. Bij het zoeken naar waarheid kan God iemand, vanwege zijn geloof, laten weten dat een denkbeeld waar is, ondanks een gebrek aan uitgebreide kennis over dat denkbeeld. Eens dat hij een getuigenis van die waarheid heeft ontvangen, kan die persoon zijn studie op dat getuigenis concentreren en aldus werken volgens de opdracht „zoek wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof”. (Leer en Verbonden 88:118.) Alma onderwees het volgende: „En zoals ik aangaande geloof heb gezegd: Geloof is niet een volmaakte kennis van zaken te hebben; bijgevolg, als gij geloof hebt, hoopt gij op dingen, die niet worden gezien, maar die waar zijn.” (Alma 32:21.)

Het staat vast dat de wetenschap dat een bepaald denkbeeld waar is iemand niet altijd geschenken wordt voordat hij zich in het onderwerp heeft verdiept, getuige de ervaring van Oliver Cowdery bij zijn poging om het Boek van Mormon te vertalen. De Heer vermaande Oliver als volgt: „Mor niet, Mijn zoon, want het is volgens Mijn wijsheid, dat Ik op deze wijze met u heb gehandeld.

Zie, gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld, dat Ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden.

Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daarnaar zult gij gevoelen, dat het juist is.” (Leer en Verbonden 9:6-8.)

In tegenstelling hiermee vormt de profeet Joseph Smiths ervaring met het verkrijgen en behouden van de gouden platen een goed voorbeeld van een begrijpen van de waarheid lang voordat er enige intensieve studie plaatsvond. De profeet begreep zo goed dat de

gouden platen de waarheid bevatten, dat hij in staat was strijd te leveren tegen het gepeupel, vervolging te ondergaan en in het algemeen grote offers te brengen ten einde de platen te beschermen. Dit alles vond plaats vóór hij de kans kreeg de leestellige boodschappen van het boek te vernemen.

Waarom is er een ogenschijnlijk verschil tussen deze twee ervaringen? Ongewijfeld zijn er tijdstippen dat de Heer graag wil dat wij ons in de eerste plaats concentreren op hoe de waarheid in ons leven moet worden toegepast. Wanneer wij dan een getuigenis van die waarheid hebben ontvangen, hoeven we geen tijd meer te besteden aan het bepalen of een denkbeeld al dan niet waar is en kunnen we ons gelijk toelagen op het leren toepassen van die waarheid in ons dagelijks leven.

Onze Hemelse Vader bewijst ons dus een grote dienst wanneer Hij ons zegent met een getuigenis van de waarheid door middel van de Heilige Geest. Met een van God afkomstig getuigenis, hebben wij „de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet” (Hebr. 11:1), binnen ons bereik. Met een dergelijke „zekerheid” en „bewijs” zijn wij verlangend naar meer licht en kennis van onze Hemelse Vader, net zoals onze Joegoslavische onderzoeker. Ons leren is geconcentreerd op het begrijpen van de wil van onze Hemelse Vader en het doorgronden van zijn gedachten en wegen, die niet onze gedachten en wegen zijn.

Het is dus van groot belang dat wij voortdurend met heel ons hart naar streven om afgestemd te blijven op de Geest. Alleen zo komen wij in aanmerking om het getuigenis van de waarheid te ontvangen van onze God en aldus te worden geleid in de belangrijke zaken die wij in dit leven moeten leren. Door in overeenstemming met de Geest te leven en van tijd tot tijd een getuigenis van waarheid te ontvangen, kunnen wij een doeltreffender gebruik maken van deze sterfelijke proeftijd en ons sneller ontwikkelen in de richting van onze verhoging. □

Arlin Nesor is tweede raadgever in het ouderlingenaquorum van zijn wijk in Los Angeles (Californië).

Nieuws uit de regio

Variété-avond Antwerpen

Wie op zaterdag 23 maart j.l. de klaslokalen van het Antwerpse kerkgebouw zou bezocht hebben, zou menigmaal verschoten zijn. In de jeugdwerkklas waggelde er een pronte zwaarden heen en weer, terwijl in een naburig klaslokaal één of andere jager de kust onveilig maakte. De priesterschapsklas werd bezet door een rare - waarschijnlijk Engelse - groep moderne muzikanten, terwijl een verdieping hoger een klassiek heertje allerlei blokfluitklanken door het sleutelgat joeg.

Even later kon je een zenuwachtige dame (was dat de conciërge die bekommerd was om haar gebouw?) tegen 't lijf lopen die dan haar neus eens hier, dan weer daar binnenstak. Ja, de ganse zaterdag was het een drukte van jewelste in de Van Putlei... want die avond waren de jonge volwassenen van het Antwerpse District van plan een variété-avond ten beste te geven ten voordele van het zendingsfonds.

En ja, rond half acht was de kapel bomvol en keek men vol verwachting naar het doek voor een prachtig ineengetimmerde podium. Het doek ging op en de show kon beginnen. Een mooie balle-rina, een toverheks en een zwaan waren de kopstukken van het "Zwanemeer". Eén of andere professor kwam demonstreren hoe je schoenen moest poetsen,

"De Spoed-Niks" Jean, Johan, Peter

die dan later veranderden in een pracht van een gillend vrouwmens, nl. Gigi. De kinderen konden genieten van het sprookje "Roodkapje", maar dit werd een stuk vol vergissingen; de kleintjes moeten wel gedacht hebben "hoe ouder hoe zotter". Hier en daar moest er omwille van technische defectjes een gat opgevuld worden, hetgeen werk was voor een moppentapper. Dit alles was maar een kleine greep uit de show, immers de zaal kreeg nog een stel super-artiesten op het podium: iemand van de Osmonds, de stijlvol dansende "Pink Panther", een gouden plaat veroverde de groep "de Spoed-Niks", Barbara

Drijfzand en Mr. Behaarde Borst, een parkgitarist, enz...

't Was echt een spetterende show waar nog heel wat meer aan bod kwam. Doch uiteindelijk stapten alle medewerkers op het podium en zongen tesamen een sfeervol, geestelijk getint slotlied. Er werd nog wat nagepraat en het publiek was erg gul met haar gaven, immers het zendingsfonds kon verhoogd worden met Bf 4540,00. Iedereen van harte bedankt!

Jean Huysmans

Van Christus getuigen

Afscheid van zendingspresident M. van Dam.

Nu zuster van Dam, de kinderen en ikzelf ons erop voorbereiden het zendingsveld te verlaten, willen wij uiting geven aan onze liefde en dankbaarheid jegens de leden en zendelingen in Nederland en België.

Het raakt ons diep als wij terugzien op de geestelijke groei en de ervaringen die wij mochten doormaken in en door deze landen. Het zendingswerk begon hier in 1861; in 1864 hoorden en accepteerden mijn over-overgrootvader van Dam en mijn over-overgrootmoeder Exalto in de omgeving van Leerdam het evangelie en emigreerden, met nog enige bekeerlingen, naar Utah. Mijn beide over-overgrootouders overleden op hun reis naar Salt Lake City, maar hun kinderen reisden met de andere pioniers verder. Deze eerste zendelingen en pioniers onder de heiligen der laatste dagen vormen het geestelijke erfdeel van onze familie. Wij hebben er veel respect voor en houden het in ere.

De gelegenheid die mijn grootvader en vader hadden naar Nederland terug te keren om een zending te vervullen waren zegeningen die aan het erfdeel van onze familie werden toegevoegd. Destijds, in 1952, hadden mijn vader Donovan H. van Dam en zijn gezin het voorrecht deel uit te maken van het zendingsgebied Nederland-België. De vier jaar die mijn vader als zendingspresident fungeerde waren zo rijk en mooi als iemand maar kon wensen. Het vervult ons nog steeds met blijdschap als wij terugzien op die geweldige tijd. De vrienden die wij toen maakten zijn ook vandaag nog onze vrienden. De liefde die wij toen voor elkaar voelden, voelen wij ook vandaag nog. Hun welzijn, en dat van de kerk in deze, ons zo dierbare landen is waar wij ook vandaag nog voor bidden.

En zo was ik ook bijzonder verheugd toen ik in 1961 de oproep kreeg naar

Nederland en België terug te keren om daar een zending te vervullen. Ik had overal met plezier en blijdschap een zending vervuld; maar het was een voorrecht en een bijzondere zegen - een antwoord op mijn gebeden - dat ik gedurende twee en een half jaar terug kon keren om van Christus en de herstelling te prediken onder die mensen waar ik mij zo één mee voelde. De ervaringen en zegeningen van die zending hadden niet rijker of voller kunnen zijn.

Het is daarom begrijpelijk hoezeer het een voorrecht en een vreugde was voor zuster van Dam, mijzelf en onze zes kinderen om de afgelopen twee en een half jaar met u in dit zendingsgebied terug te brengen. Ons gezin heeft gedurende deze tijd dezelfde liefde voor u, voor Nederland en België, en voor de kerk en het zendingswerk ontwikkeld die ik heb. Het is een geweldige zegen dat zij dit met mij kunnen delen. Zij zijn heel gelukkig met hun omgang en ervaringen hier met u, en net als ik in 1956 zijn de kinderen door hun schoolgang hier haast meer Nederlands dan Amerikaans.

Nu wij afscheid van u nemen is ons gebed dat wij als heiligen der laatste dagen God werkelijk lief zullen hebben, Hem zullen dienen, dat wij werkelijk onze naasten zullen liefhebben, hen dienen, en dat wij voortdurend van Christus en de herstelling zullen prediken en getuigen.

Ieder van ons heeft de naam van Christus op zich genomen. Als leden van de kerk van Jezus Christus hebben wij reden, meer dan ieder ander, Jezus Christus te kennen, te waarderen en van Hem te getuigen. "Want wij (arbeiden) naarstiglijk om onze kinderen, en ook onze broeders, er toe te brengen in Christus te geloven, en om met God te worden verzoend; en wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profetieren van Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën, opdat onze kinderen mogen weten uit welke Bron zij vergeving hunner zonden mogen verwachten." (2 Nephi 25:23,26.)

De getuigenissen die wij de wereld geven van Jezus Christus, en van de herstelling van zijn evangelie door middel

Familie M.R. van Dam

van de profeet Joseph Smith zijn heilig en van eeuwig belang.

Het is een vreugde voor de ziel het gezegende voorrecht dat het onze is te overpeinzen in dienst van de Meester te zijn, zijn naam op ons te hebben genomen, een verbond te hebben gesloten tot het einde te volharden in zijn geloof en dienst, en aangesteld en uitgestuurd te zijn met zijn gezag. "En hij moet in de macht van Mijn Geest uitgaan om in Mijn naam twee aan twee Mijn evangelie te verkondigen, en uw stem als met het geluid van een bazuin te verheffen, en Mijn woord gelijk engelen Gods te verkondigen." (LV 42:6.)

De Heer kent de schapen van zijn kudde. Hij houdt van hen, Hij is ieder van hen indachtig, en Hij zal er op toezien dat zij allen, in zijn bestemde

tijd, worden gevonden. Zij, op hun beurt, wanneer zij de stem van de Herder horen, in liefde gesproken door hen die Hem vertegenwoordigen, beantwoorden deze en komen voort. Deze verzekering sterkt ons de volken uit te kammen op zoek naar zijn uitverkorenen.

"...Gij behoort tot hen, die Mijn Vader mij heeft gegeven; en niemand van hen, die Mijn Vader Mij heeft gegeven, zal verloren gaan." (LV 50:41-42.)

Christus is onze Verlosser! Hij heeft voor iedereen de banden des doods verbroken. Christus is onze Heiland! Hij redt van zonde en brengt allen die geloven en zich bekeren terug tot God. Het stemt ons nederig te weten dat "elke knie zich voor Hem zal buigen, en elke tong (zal) belijden... dat Hij God is." (Mosiah 27:31.)

Nu, of later, zal iedereen weten dat onze boodschap waar is. Hij is eeuwig. Hij is van God. En iedereen zal eenmaal voor God staan en dit weten. Wij kunnen niet meer dan met heel ons hart bidden en alles doen wat in ons vermoegen ligt om zoveel mogelijk mensen het nu te laten weten.

Dit is de bevoorrechte boodschap die wij als leden en zendelingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de wereld brengen.

Veel liefs en bedankt.
Tot ziens.

Marvin R. van Dam
en gezin
Zendingspresident.

Paul L. Ward met echtgenote.

Nieuwe zendingspresident: Paul L. Ward

Paul L. Ward

Paul L. Ward (55), tot tweemaal toe hogeraadslid, is bisschop van de Tiende wijk van Boise in de ring Boise Idaho South.

Ook is hij ringzendingeling geweest, raadgever in de bisschop, zondagsschool- en jongemannen-president, hopman en raadgever in het ouderlingen-quorum-presidium.

Van 1949 tot 1951 vervulde hij een zending in de Nederlandse Zending. Hij studeerde aan de Boise State University en heeft een levensverzekeringmaatschappij.

Hij werd in Logan (Utah) geboren als zoon van Leroy W. Ward en Marguerite Kennard. Op 14 maart 1952 trouwde hij met Catharine M.C. "Toosje" van Bilsen in de Salt Lake-tempel. Zij hebben vijf kinderen, waarvan één hen zal vergezellen.

Zuster Ward is in Delft geboren als dochter van Johannes F. van Bilsen en Anna Catharina van Velzen.

Zij is zondagsschoolleerares en was in het verleden werkzaam als raadgeefster in een ZHV-presidium en als jongevrouwenpresident.

Onderwijs-topdag te Utrecht

Ten behoeve van alle leerkrachten in de ring Utrecht werd er op vrijdag 22 maart j.l. onder leiding van de zondagsschoolpresident van de ring, broeder E.H. Chardon, een "Onderwijs-topdag" gehouden.

Na een workshop over het thema "Wat doen we voor de jongeren", werden de

volgende onderwerpen behandeld:

- Ouders, zij kunnen kameraden zijn
- Voorbereiding en presentatie van lessen
- Verantwoording van de bisschop voor de jongemannen en jonge vrouwen

— Oprachten geven/doelen stellen

In het kader van het verhogen van de kwaliteit van het onderwijs in de kerk is deze onderwijs-topdag een zeer bruikbaar hulpmiddel gebleken.

A.C.S. van Grondella

Saskia Arts
New York New York Mission
Two Lincoln Square
New York, New York 10023
U.S.A.

Cynthia van de Berg
Missouri St. Louis Mission
745 Graig Road
Suite 6, Grece Coeur
Missouri 63141
U.S.A.

Rudy De Ceuninck van Capelle
Hong Kong Mission
2 Cornwall Street
Kuwloon - Tong
Kuwloon, Hong Kong

Jan Debaene
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Laarderweg 128
1402 BM Bussum

Menno Feenstra
Engeland Manchester Mission
Paul House, Stockport Road
Timperley, Altrincham
Cheshire WA 15 7UP
England

Johanna Koks
Engeland London Mission
64-68 Exhibition Road
London SW7 2PA
England

ZENDELINGEN

Michel Koppe
California Fresno Mission
2350 West Shaw Avenue, Suite 123
Fresno, California 93711
U.S.A.

Yolanda Korving
Michigan Lansing Mission
5030 North Wind Drive
Suite 5, East Lansing
Michigan 48823
U.S.A.

Wim Mulder
England Manchester Mission
Paul House Stockport Road
Timperley, Altrincham
Cheshire WA 15 7UP
England

Ronnie Muntinga
Dallas Texas Mission
13959 Teyton Drive
Dallas, Texas 75240
U.S.A.

Ingrid Panhuyzen
New Mexico Albuquerque Mission
10832 Prospect Street,
North East Suite E
Albuquerque, New Mexico 87112
U.S.A.

Arend Spijkerman
Philippines Manila Mission
Makati Center, P.O. Box 801
Metro Manila
Philippines 3117

Michael Stigter
Arizona Tempe Mission
P.O.Box 27056
Tempe, Arizona 85282
U.S.A.

Roland van Stokkum
Vienna Mission
Fuertgangasse 4
A-1190 Wenen
Oostenrijk

Willem Swart
South Africa Johannesburg Mission
P.O.Box 52114, Saxonwold
Johannesburg 2132
Zuid Afrika

Wim Vreugdenhil
Vienna Mission
Fuertgangasse 4
A-1190 Wenen
Oostenrijk

Percey de Wilde
Indianapolis Mission
P.O.Box 495
Carmel JN 46032
U.S.A.

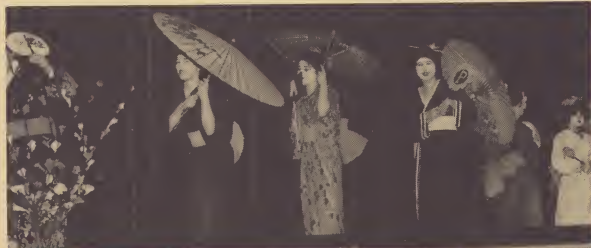
Jeugdwerkdag 23 maart 1985 "Ik ben een kind van God"

Het doel van deze jeugdwerkdag was om de kinderen dichter bij elkaar te brengen, en dat is ook dit keer prima gelukt. De dag begon goed met een traktatie voor groot en klein, nadat alle deelnemers waren voorzien van een button: "Ik ben een kind van God". Toen de versnapering genuttigd was kon met het eigenlijke programma begonnen worden, dat een wel zeer cultureel karakter droeg. De jeugdwerken van alle deelnemende wijken en gemeenten hadden de opdracht gekregen een bepaald land uit te beelden. Uit bijgaande foto (Rotterdam-Noord-Japan) blijkt hoezeer men hierin geslaagd

is. Tussen de bedrijven door werd de stemming er goed in gehouden met dans en muziek onder leiding van zr. R. de Kock, met zr. P. Chardon als pi-

aniste. Na afloop werd men niet met lege handen naar huis gestuurd, maar kregen alle deelnemers, naast nog wat lekkernijen, een mooie ballon met daarop "Jezus houdt van alle kinderen" aangeboden. Het was een heel geslaagde dag!

M.E. van Rangelroy

De Raad der Twaalf

Ezra Taft Benson

President Benson, al veertig jaar lid van de Raad der Twaalf, werd op 7 oktober 1943 tot apostel geordend en op 30 december 1973 als president van de Raad der Twaalf ondersteund.

Geboren op 4 augustus 1899 te Whitney, Idaho, als zoon van George T. Benson en Sarah Dunkley. Hij vervulde van 1921 tot 1923 een zending in Engeland. Na zijn terugkeer voltooide hij zijn studie aan de BYU. Hij kreeg een beurs voor de Iowa State University waar hij een academische graad behaalde.

Hij was werkzaam als uitvoerend secretaris van de nationale landbouwraad en acht jaar lang secretaris van landbouw onder president Dwight D. Eisenhower. Hij is lid van de Raad van Commissarissen van de BYU en van de adviseerende raad voor de scouting in de Verenigde Staten.

Hij heeft tweemaal de functie van ringpresident en eens die van president van de Europese zending vervuld. Hij en zijn vrouw Flora Smith Amussen hebben zes kinderen.

"Het is al een eer geroepen te worden tot het heilig apostelschap, het hoogste priesterschapambt dat aan de mens verleend kan worden. Maar geroepen te worden tot president van de mannen die deze hoge roeping ontvangen hebben, is overweldigend." (Church News, 5 jan. 1974.)

Howard W. Hunter

Broeder Hunter is op 14 november 1907 geboren te Boise, Idaho, als zoon van John William Hunter en Nellie Rasmussen. Voor hij op 10 oktober 1959 tot de Raad der Twaalf werd geroepen was hij jurist en zakenman in Zuid-Californië.

Hij studeerde in Los Angeles rechten en promoveerde in 1939 cum laude. Hij behoort tot het genootschap van juristen van Utah en Los Angeles.

In de kerk is hij werkzaam geweest als ringpresident en als voorzitter van het welzijnsprogramma in Zuid-Californië en Los Angeles. Ook was hij president van de Genealogical Society en het Polynesische cultuurcentrum te Hawaii.

Zijn vrouw, Clara May Jeffs, en hij hebben drie kinderen, waarvan er twee nog in leven zijn. Zijn vrouw is op 9 oktober 1983 overleden.

Terugdenkend aan de dag dat hij tot apostel geroepen werd, zei hij:

"President McKay begroette mij met een warme glimlach en een stevige handdruk en zei: "Gaat u zitten, president Hunter, ik wil u graag spreken. De Heer heeft gesproken. U wordt geroepen als één van zijn bijzondere getuigen, en morgen wordt u ondersteund als lid van de Raad der Twaalf." Tranen schoten mij in de ogen en ik was niet in staat om ook maar iets te zeggen." (Church News, 16 nov. 1974.)

Thomas S. Monson

Voor zijn roeping tot apostel op 4 oktober 1963 was ouderling Monson directeur van Deseret News Press. Hij is nu president en voorzitter van de Raad van Bestuur van Deseret News Publishing Co.

Geboren op 21 augustus 1927 te Salt Lake City als zoon van Spencer Monson en Gladys Condie, studeerde hij cum laude af in handelswetenschappen aan de University of Utah en verkreeg een doctoraat aan de BYU. Hij is lid van de Raad van Bestuur van verschillende bedrijven en industrieën. Ook is hij lid van de Raad van Bestuur en Raad van Commissarissen van de BYU en de Kerkelijke Onderwijsinstellingen. Hij was president van de Canadese zending.

Op 7 oktober 1948 trouwde hij in de Salt Lake-tempel met Frances Beverly Johnson; zij hebben 3 kinderen.

Terugdenkend aan het moment waarop hij als nieuw lid van de Raad der Twaalf, gevraagd werd onvoorbereid de broeders in de tempel toe te spreken, zegt hij: "Ik heb maar één verlangen, dat mijn inspanningen de goedkeuring van de Heer mogen wegdragen. Ik hoop dat een ieder van ons in zijn dagelijkse werkzaamheden dat warme gevoel van geruststellende zekerheid heeft dat op de één of andere manier onze Hemelse Vader ons helpt in de uitvoering van onze zending. (Seminarie voor algemene autoriteiten, 29 februari 1984.)

De Raad der Twaalf

Boyd K. Packer

Na sinds 1961 als assistent van de Raad der Twaalf werkzaam te zijn geweest, werd ouderling Packer op 9 april 1970 tot apostel geordend. Hij werd op 10 september 1924 in Brigham City, Utah, geboren als zoon van Ira Wright Packer en Emma Jensen.

Hij studeerde af aan de University of Utah en behaalde tevens een graad aan de BYU. Als onderwijzer was hij tevens regionaal hoofd van het seminarie en instituut voor godsdienstonderwijs. Hij is werkzaam als lid van de Kerkelijke Onderwijsinstellingen en de Raad van Bestuur van BYU, en lid van het uitvoerend comité van beide raden. Gedurende de tweede wereldoorlog was hij piloot boven de Stille Oceaan. Hij is raadslid geweest van New England en president van de zending aldaar. Hij is getrouwd met Donna Smith en zij hebben 10 kinderen.

"Wij zeggen niet apostelen van de wereld te zijn, maar van de Here Jezus Christus. Het gaat er niet om of men het geloofd, maar of de Heer ons geroepen heeft, en hierover bestaat geen twijfel! Wij praten niet over die heilige gesprekken waardoor dienstknechten van de Heer gemachtigd worden zijn bijzondere getuige te zijn, want ons is geboden dat niet te doen. Maar wij zijn vrij, ja, verplicht, dat bijzondere getuigenis uit te dragen." (Ensign, Mei 1980.)

Marvin J. Ashton

Broeder Ashton werd, terwijl hij werkzaam was als assistent van de Raad der Twaalf, op 2 december 1971 geroepen als apostel.

Geboren op 6 mei 1915 te Salt Lake City, Utah, is hij een zoon van Marvin O. Ashton en Rachel Grace Jeremy. Reeds lang bekend om zijn werk ten behoeve van de jeugd gaf hij als senator van Utah de aanzet tot verbetering van de faciliteiten voor opvang van jeugdige criminelen. Hij was lid van het Amerikaanse scoutingcomité en heeft als dank voor zijn vele werkzaamheden hiervoor diverse onderscheidingen ontvangen.

Hij studeerde af aan de University of Utah en is voorzitter van de directies van Deseret Book Co., ZCMI en Zions Securities. Hij is ook directeur van het Polynesisch cultuurcentrum, lid van de Kerkelijke Onderwijsinstellingen en lid van de Raad van Commissarissen van de BYU.

Hij en zijn vrouw, Norma Bernston, hebben vier kinderen.

"Deze verantwoordelijkheid (als lid van de Raad der Twaalf) schenkt veel voldoening en wel in het bijzonder het helpen van mensen. Het geeft oprechte vreugde om met mensen om te gaan en hen te laten weten dat - waar ze ook zijn, of waar ze ook geweest zijn - ze altijd terug kunnen komen." (Church News, 22 nov. 1975.)

Bruce R. McConkie

Overleden op 19 april 1985.

Mary Pratt Parrish

Het klappen van de zweep

Het klappen van de zweep

Tommy en Betsy waren bij de kreek de ontbijtbordjes aan het boenen met schoon, wit zand toen ze Brigham Young alle heiligen naar het plein in het midden van het kamp hoorde roepen. Ze hadden nauwelijks de borden gespoeld in het hete water dat moeder voor hen klaargezet had, of de vijfduizend mensen uit het kamp bij Sugar Creek (Iowa) kwamen bij elkaar om te horen wat Brigham Young te zeggen had. Zijn boodschap was kort: „Ik stel voor dat we verder reizen. Laat allen die hiermee in kunnen stemmen mij volgen.“ Tommy schreeuwde het uit. Hij greep Betsy's hand en draaide haar in het rond. Hij zei: „We gaan naar het westen, we gaan eindelijk naar het westen.“ Plotseling stond hij stil en zei: „Maar we kunnen nu helemaal niet naar het westen. Papa is er niet.“

Tommy's moeder kon aan zijn gezicht zien dat hij teleurgesteld was. „Je vader zal hier morgen waarschijnlijk voor twaalf uur zijn,“ zei ze. „Hij verwachtte dat hij vandaag klaar zou zijn met zijn werk in St. Joseph en als we zorgen dat alles klaar is, kunnen we vertrekken zodra hij er is.“

Tommy voelde zich al beter, en toen president Young het sein gaf waarop de lange karavaan van vijfhonderd huifkarren vertrok, zwaaide hij en Betsy vele vrienden en burens vrolijk gedag. Toen de karavaan uit het zicht was verdwenen, gingen ze snel naar hun moeder om te vragen wat ze konden doen om zich klaar te maken voor hun vertrek.

„Je kan boter karnen,“ zei moeder tegen Betsy.

Terwijl Betsy dat deed, vulde Tommy het watervat en maakte het aan de buitenkant van de wagen vast zodat het gezin drinkwater had als ze hun kamp niet bij een bron of riviertje konden opslaan. Toen Tommy bij de kreek vandaan kwam, zag hij een wagen het kamp binnentreden.

„Papa,“ schreeuwde hij, en liet de emmer die hij droeg vallen en rende naar zijn vader om hem te begroeten.

„Kunnen we nu naar het westen?“

vroeg Tommy. „Meer dan de helft van de mensen is al weg,“ Tommy's vader lachte. „Ik denk niet dat we vandaag nog gaan,“ antwoordde hij. „Ik heb in St. Joseph nog een wagen en een paar ossen gekocht. Daarom kon ik vandaag terugkomen; de man met wie ik weggegaan ben, is niet voor morgen terug. De wagen ligt vol mais en tarwe en we moeten eerst een huif maken om er overheen te spannen.“

„Wie gaat de nieuwe wagen mensen?“ vroeg Tommy.

„Ik denk dat je moeder dat wel kan doen,“ antwoordde zijn vader.

„Ik kan het wel doen,“ zei Tommy.

Tommy's vader dacht even na, toen zei hij: „Ja, ik denk dat je dat wel kan. Je mag het proberen.“ En voor de ossen werden losgemaakt van de wagen, leerde Tommy's vader hem hoe hij de teugels vast moest houden en hoe hij de zweep moest gebruiken om de ossen te laten schrikken, maar ze geen pijn te doen.

Tommy wilde de wagen zo graag hebben dat hij de hele middag oefende zodat ze zeker de volgende morgen vroeg konden vertrekken. Hij weekte de zes latten die zijn vader meegenomen had uit St. Joseph, in de kreek. Toen ze zacht en buigzaam waren hielp hij zijn vader de latten aan de kant van de wagen te bevestigen, ze te buigen en aan de andere kant vast te maken. Samen tilden ze het grote zeildoek over de bogen en trokken het strak voor ze het aan de kanten van de wagen bevestigden.

Daarna hielp Tommy zijn vader een lange, grote kist te maken voor het eten en ze bevestigden die samen aan een kant van de wagen. De kleine kippenmand die vader had meegebracht uit St. Joseph werd aan de andere kant bevestigd voor de zes kippen die hij had meegenomen. Betsy hoopte dat een van de kippen kuikentjes zou krijgen.

Betsy en haar moeder stopte het eetgerei in de kist, alsmede het voedsel dat ze dagelijks zouden nuttigen, daarna hingen zij de grote ijzeren ketels aan de buitenkant van de wagen. Toen het deeg klaar was, maakte moeder er bro-

den van en Betsy maakte wat koekjes om op de rode, hete kolen in de oven te bakken.

Tommy stond de volgende morgen heel vroeg op. Hij was zo opgewonden dat hij er niet van had kunnen slapen, telkens had hij aan het mensen van de ossen moeten denken. Eindelijk waren de wagens klaar om te vertrekken, hij krom op de wagen, ging naast zijn moeder zitten en wachtte op het sein waarop de kleine karavaan van 32 huifkarren naar het westen zou trekken.

Eindelijk werd het sein gegeven, en door een ruk aan de teugels en het klappen van de zweep, zette Tommy's wagen zich in beweging. Omdat het de eerste keer was dat Tommy een wagen mende, en hij zo bezig was met wat hij deed, merkte hij niet hoe helder de zon scheen en hoe warm het werd. Hij merkte zelfs niet dat zijn moeder haar warme winterjas had vervuld voor een dunne omslagdoek. Hij wist alleen dat hij de zweep vaker moest gebruiken om de ossen in beweging te houden. Opeens merkte hij dat dat moest omdat de grond ontdoode. De wielen van de wagen zonken dieper in de zachte modder van de prairie, en het werd voor de ossen steeds moeilijker de vracht te trekken.

Tommy was bang dat ze de grote karavaan, die Sugar Creek een dag eerder had verlaten, nooit zouden inhalen. Hij was verrast toen hij laat in de middag stemmen hoorde. Hij wist nu dat het kamp niet ver meer was. Hij sprak de ossen op zachte, kalmerende toon toe.

„Rustig,“ zei hij, „trek samen“. De ossen reageerden alsof ze elk woord begrepen. Ze gingen met zo'n kracht voorwaarts dat de wielen gemakkelijk verder rolden en al gauw stond Tommy in het kamp, omringd door bewonderende vriendjes.

„Heb jij dat hele stuk vanaf Sugar Creek gemend?“ vroeg er een. „Wat goed,“ zei een ander, „ik wou dat mijn vader mij liet mensen.“

Plotseling begon het te regenen. Het was eerst een zacht, vriendelijk buitje dat Tommy niet hinderde toen hij de koe molk en zijn vader hielp de ossen te

Het klappen van de zweep

voederen. Later, toen ze de tent wilden opzetten, regende het zo hard dat het pijn deed op Tommy's schouders. De wind blies zo hard dat hij de tent uit hun handen rukte.

„We zullen het vanavond zonder tent moeten doen,” besloot vader uiteindelijk.

„Waar slapen mama en jij dan?” vroeg Tommy. „Er ligt in mijn wagen zoveel mais en tarwe dat er niemand in kan slapen.” „Betsy en jij kunnen met mama in de andere wagen slapen,” antwoordde vader. „Ik zal voor mezelf een bed onder de wagen maken.”

„Ik zal wel onder de wagen slapen,” zei Tommy zachtjes.

Vader antwoordde niet meteen, maar Tommy wist door de druk van zijn hand dat zijn vader trots was dat hij zich opofferde.

Eindelijk zei vader zachtjes: „Ik zal je helpen takken te verzamelen om op de grond te leggen zodat je niet in de modder wegzakt.

Tommy was blij dat ze genoeg takken hadden, omdat het moeilijk was ze in de stromende regen te snijden. Hij en zijn vader legden de opgevouwen tent op de takken, en lieten aan beide kanten genoeg ruimte over om het beddegoed te kunnen bedekken zodat Tommy niet nat zou worden.

Toen het bed klaar was, kroop Tommy erin. Het was in het begin beangstigend om alleen te zijn in die storm. Nog nooit had hij het zo hard horen donderen en de bliksemstralen waren zo dichtbij dat hij de toppen van de bomen waar de bliksem ingeslagen was, kon zien branden. Hoewel hij wist dat de regen de brandjes snel zou doven, was Tommy toch bang. *Wat gebeurt er als de bliksem de wagen raakt waar de anderen in slapen?*, vroeg hij zich af. Hij wilde zijn vader roepen om hem gerust te stellen, maar hij wilde niet dat iemand zou merken dat hij bang was.

Ik zal mijn Hemelse Vader vragen me te helpen, zei hij tegen zichzelf. En dat deed hij. Tommy ging er bijna van uit dat zijn gebed beantwoord zou worden door het ophouden van het onweer. In plaats daarvan was hij niet meer bang,

Tommy begon van de storm te genieten. Het leek wel of er overal vuurwerk werd afgestoken. In plaats van in slaap te vallen, wilde Tommy wakker blijven zodat hij niets zou missen. Maar de storm duurde de hele nacht en Tommy's ogen vielen op den duur dicht. Hij opende ze pas toen hij merkte dat zij voeten nat waren geworden en zag dat de kleine kreek waar naast ze de wagen neergezet hadden, 's nachts een razende stroom was geworden.

Opgewonden riep Tommy zijn vader: „De kreek is overstroomd en de achterwielen van de wagen staan in het water!”

Tommy's vader was in een wip uit de wagen. Nadat hij de situatie bekeken had, hielp hij Tommy het bed onder de wagen vandaan te trekken en de ossen in te spannen om de wagen uit het water te trekken. De grond was zo glibberig dat de ossen geen houvast hadden.

„We zullen een biezenweg moeten

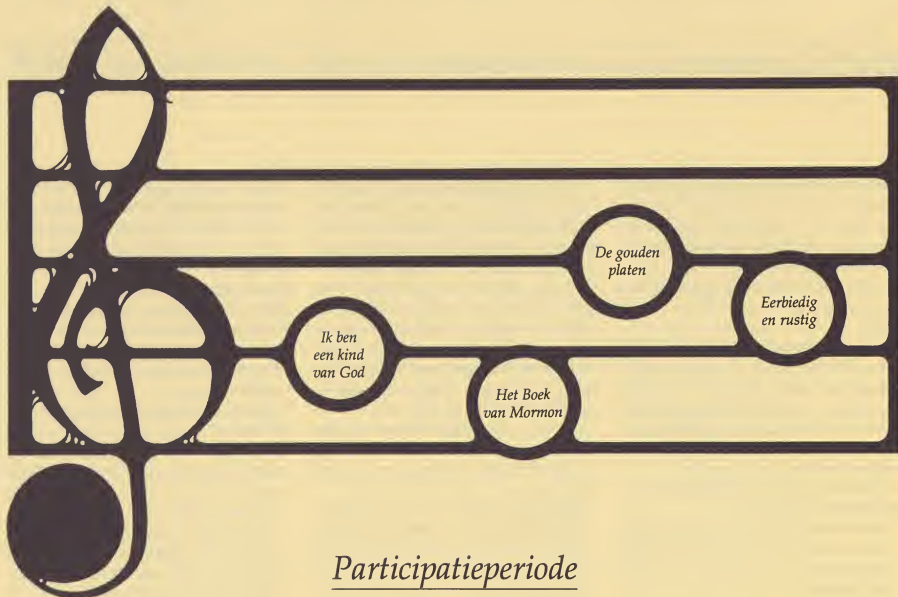
maken,” zei Tommy's vader. Om dat te doen hakten Tommy en zijn vader een aantal bomen om, haalden de takken er van af en legden die naast elkaar vlak voor de wagen en bonden ze met wilgetakken stevig aan elkaar zodat ze niet weg zouden glijden. Toen ze daarmee klaar waren, dekten de palen af met stevig gras en dennenaalden zodat de hoeven van de ossen niet tussen de takken zouden komen.

Uiteindelijk joegen ze de bange ossen de knuppelweg op en spanden ze voor de wagen. Vader sprak de ossen op zachte toon toe: „Rustig, ja. Trekken maar.”

De ossen zetten zich schrap en trokken; de zware wielen kwamen langzaam uit de modder, en over de knuppelweg ging het naar de weg die men vandaag zo afleggen.

Tommy juichte en hij zag op zijn moeders gezicht hoe trots zij was op haar twee „mannen”. □

Participatieperiode

Pret met lievelingsliedjes

Pat Graham

Een vrolijk hart bevordert de genezing (Spreuken 17:22)

Als je op het jeugdwerk een liedje hebt geleerd dat je heel erg graag zingt, ken je waarschijnlijk de woorden uit je hoofd en zing je het graag en vaak. Vraag je moeder of een zuster op het jeugdwerk eens een liedje te zingen dat zij erg graag zong toen ze klein was en. Je staat er waarschijnlijk versteld van hoe goed zij dat liedje nog kent. Als je in een ander land naar het jeugdwerk zou gaan, zou je je daar meteen thuis voelen, want de jongens en meisjes daar zingen dezelfde liedjes die jij op het jeugdwerk hebt geleerd; alleen zingen ze het natuurlijk wel in een andere taal.

De man of vrouw die een liedje schrijft noemt men „auteur” en zijn naam staat linksboven het liedje, terwijl de man of vrouw die de muziek

schrijft „componist” wordt genoemd; zijn naam staat rechtsboven.

Soms werken de auteur en de componist samen om een liedje te schrijven. Soms gebruikt een componist de woorden van een gedicht of een tekst uit de Schriften om een liedje te maken en schrijft er dan ook een begeleiding voor. Zo nu en dan schrijft dezelfde persoon de woorden en de muziek.

Naomi W. Randall
Mildred Tanner Pettit

In 1957 moest zuster Naomi Randall ervoor zorgen dat er op de algemene

conferentie een nieuw liedje kon worden gezongen door het jeugdwerk. Ze belde Mildred Pettit, een zuster die vroeger in het algemeen jeugdwerkbestuur had gezeten en ook nog liedjes en operettes voor kinderen had geschreven. Zuster Randall vroeg haar te helpen met de muziek en zei dat zijzelf het liedje zou schrijven en dat naar zuster Pettit zou sturen.

Vóór zij die avond naar bed ging, bad zuster Randall om hulp bij het vinden van de juiste woorden voor het liedje. Enkele uren later werd ze wakker, stond op, en schreef drie coupletten. Daarna dankte ze haar Hemelse Vader voor zijn hulp. Later stuurde zij die coupletten naar zuster Pettit.

Zuster Pettit wilde ook dat de muziek was zoals de Heer dat wilde. Ze voelde dat ze wist hoe de melodie ging, maar werkte steeds weer aan het laatste stukje en liet haar kinderen het heel vaak zingen tot ze ervan overtuigd was dat

het goed was. De twee vrouwen werkten samen aan het refrein, en binnen een week was het liedje klaar.

Zuster Randall geloofde dat „wij het evangelie kunnen leren door liedjes“ en dat „de waarheden die in ons hart gezongen worden ons door moeilijke tijden in ons leven zullen helpen“.

Elizabeth Fetzter Bates

Elizabeth Fetzter Bates, pianolerares en moeder van zes kinderen, werd in 1951 helemaal blind. Ze aanvaardde die blindheid als een uitdaging en besloot dat ze alles zou leren wat ze kon. Ze zei: „Ik schreef 'Pionierskind'ren' omdat we allemaal pioniers zijn – we hebben vandaag nooit eerder meegemaakt.“ In 1969 schreef ze „Het Boek van Mormon“ omdat ze van het Boek van Mormon houdt. Ze denkt dat kinderen dit een mooi liedje vinden omdat het eenvoudige en waar is.

Zuster Bates geeft nog steeds pianoles, en ze gelooft dat iedereen een liedje moet schrijven. „Onze Hemelse Vader heeft zoveel mooie dingen geschapen dat we altijd moeten zingen bij wat we doen! We zullen altijd gelukkig zijn als we er maar aan denken waarvoor we allemaal dankbaar kunnen zijn.“

J. Spencer Cornwall
Rose Thomas Graham

Toen Spencer Cornwall vier jaar was leerde hij op een traporgel te spelen. Hij kon niet bij de pedalen, dus deed zijn broer dat voor hem. Spencer was zo leergierig dat hij 's morgens les had, 's middags oefende en dan de volgende morgen terug rende voor de volgende les.

Toen broeder Cornwall een talentvol

musicus was geworden, kreeg hij het toezicht op de muzieklessen op de lagere scholen in het district Salt Lake City. Hij heeft 23 jaar lang het tabernakelkoor gedirigeerd en vond muziek maken een heerlijke reden voor mensen om samen te komen. Hij zei: „Ik schep-te het meeste behagen in het kinderen leren zingen en de vreugde van eigen muziek maken ontdekken.“ Muziek was zijn leven; hij componeerde nog toen hij 95 jaar was.

Toen *De kinderen zingen* werd samengesteld, was er een grote vraag naar liedjes over mormoonse thema's. De samenstellers namen voor de teksten contact op met de dichteres Rose Thomas Graham. „De gouden platen“ is afkomstig uit haar gedichtenbundel. Broeder Cornwall werd later gevraagd op die woorden de muziek te schrijven.

Clara Watkins McMaster

Clara Watkins McMaster was de jongste uit een gezin met elf kinderen, en ze leerde vroeg van muziek te houden. In haar jeugd, ze woonde toen in Brigham City, zong ze en begeleidde ze anderen op de piano. Zij is 22 jaar lang lid geweest van het tabernakelkoor. Tegenwoordig zingen zij en haar man samen vele nummers bij kerkelijke gelegenheden. „Muziek is een rijke gave van God, en het is in de wereld om zijn kinderen gelukkiger en beter te maken,“ zegt zuster McMaster.

In de tijd dat zij in het algemeen jeugdwerkbestuur zat, werd haar gevraagd een liedje te schrijven voor het eerste eerbiedsprogramma. Ze werkte heel hard aan en bad dat haar ingegeven zou worden wat het beste was voor de kinderen. Toen ze op een dag naar buiten zat te kijken en over haar opdracht nadacht, kwam er een idee in haar op. Ze liep naar de piano en schreef het snel op. Het nieuwe liedje was „Eerbiedig en rustig“. „Ik voelde me heel nederig,“ zei ze. „Als je je voorbereidt en alles doet wat je kan, zal onze Hemelse Vader je helpen.“

Zuster McMaster heeft meer favorie-

te jeugdwerklidjes geschreven, onder andere „Mijn Hemelse Vader houdt van mij“ en „Leer mij te wand'len in 't licht van de Heer“.

Instructies:

1. Lees over de mensen die de genoemde jeugdwerklidjes schreven, zing het liedje daarna.

2. Knip de foto's van de auteurs en componisten uit en plaats ze op de notenbalk. Deze „notenplaatjes“ kunnen onder, boven of op de noot met de titel van het liedje geplakt worden.

3. Speel de melodie die je gecomponeerd hebt door de noten toe te voegen, of vraag iemand dit te spelen. Verplaats de noten en bepaal waar je ze het liefste hebt.

4. Schrijf woorden voor de melodie. Bijvoorbeeld: „Ik kan schrijven“ past op de melodie die is ontstaan door de „titelnoten“. Probeer andere woorden te verzinnen op jouw muziekarrangementen.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Teken een grote notenbalk op het bord of op een poster. Knip negen rondjes voor de noten. Schrijf op elke noot een titel, auteur, componist of auteur/componist.

2. Neem één liedje tegelijk. Zet de noten in de volgorde van het begin van het liedje op de notenbalk. Laat kinderen of leerkrachten de hen opgedragen toespraken hierover geven.

3. Plaats de noten zo dat zij het begin vormen van een bestaand liedje. Laat de kinderen proberen het liedje te herkennen door het in zichzelf te zingen. Zing het liedje daarna.

4. Laat de kinderen de noten willekeurig op de balk plaatsen. Laat de pianiste dan de ontstane melodie spelen. Vraag de kinderen het te neuriën. Vraag of ze er woorden voor kunnen verzinnen.

5. Houdt een „liedjesjacht“ door de kinderen te vragen liedjes op te zoeken van dezelfde componist of auteur. Zing meerdere liedjes geschreven door die persoon.

6. Vraag plaatselijke componisten of tekstschrijvers de kinderen ervaringen te vertellen. □

Meer op Jezus gaan lijken

Een spel

We gaan meer op Jezus lijken als we doen wat goed is. Maar als we doen wat verkeerd is, gaan we minder op Hem lijken. De teksten die hier worden genoemd, vertellen iets over eigenschappen of daden die je helpen meer of minder op Hem te gaan lijken.

Om het spel te spelen, moet je de teksten langs de lijntjes uitknippen of op aparte blaadjes overschrijven. Doe die blaadjes in een schaal. Zet voor elke speler een pionnetje of ander klein voorwerp in de kolom „START”.

Pak om beurten een tekst, lees die voor en verplaats het pionnetje een vakje richting Jezus (als de tekst een goede eigenschap of daad noemt) of een vakje van Jezus vandaan (als de tekst een slechte eigenschap of daad noemt). Kijk naar de sleutelwoorden als je niet zeker weet welke kant je op moet. Als je je pionnetje verplaatst hebt, doe je het blaadje terug in de schaal en gooi je de papiertjes door elkaar. Het spel is afgelopen zodra iemand Jezus heeft bereikt.

Johannes 15:12	Matteüs 3:2
1 Johannes 2:11	Johannes 8:32
Marcus 11:22	Alma 42:12
Moroni 7:47	1 Tessalonicenzen 5:18
Matteüs 13:58	Spreuken 16:18
Efeziërs 4:32	Dertiende Artikel des Geloofs
LV 51:9	Handelingen 2:41
LV 42:85	Matteüs 5:9
2 Nephi 9:34	Kolosenzen 3:20
Mosiah 2:18	Hebreeën 10:36
Jesaja 1:19	1 Koningen 3:9
Genesis 6:5	1 Tessalonicenzen 5:17
LV 68:31	3 Nephi 29:5

Sleutelwoorden

Naar Jezus

Werken, dienen
Bekeren
Bidden
Danken
Dopen
Eerlijk, trouw, enz.
Gehoorzaam
je ouders
Geloof
Gewillig luisteren
Liefhebben

Naasteliefde
Opmerksaam
hart
Oprecht
handelen
Volharding
Vredestichters
Vriendelijk,
barmhartig,
vergevend
Waarheid

Van Jezus af

Boosheid
Christus
verloochenen
Godeloosheid,
hebzucht
Haat
Hoogmoed
Leugenaar
Ongehoorzaamheid
Ongehoof
Stelen

				START				

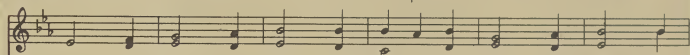
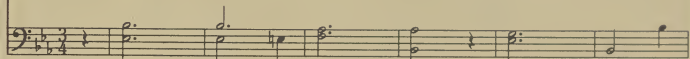

Zoekt de Here

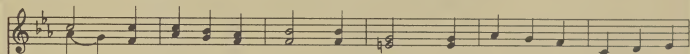
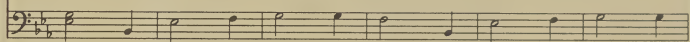
(Van der Dooft)

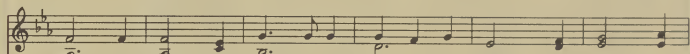
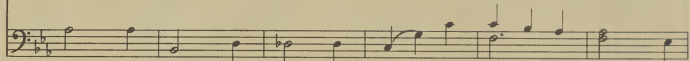
Heel vroeg in mijn jeugd zoek ik

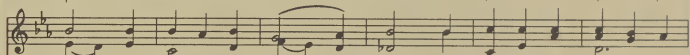
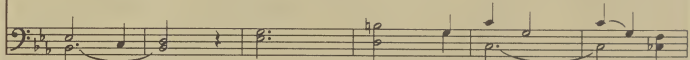
reeds de Heer. Hij zal mij ge - ven de wa - re leer. Ik

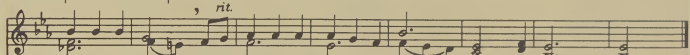
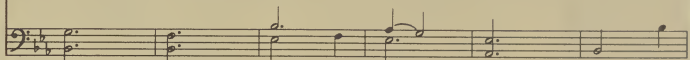
lees in de Schrif - ten, daar vind ik het. Dan ga ik tot Hem in

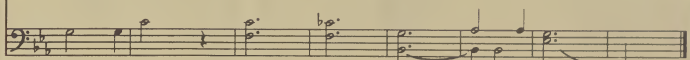
ne - d'rig gebed. Ik zoek de Heer heel vroeg, ge - hoor - zaam zijn pro -

fe - ten al - tijd heel volg - zaam. Ik houd zijn ge - bo - den; voel

mij dan be - mind. Ik zoek de Heer vroeg en weet dat ik Hem vind.

Van stip naar stip

Colleen Fahy

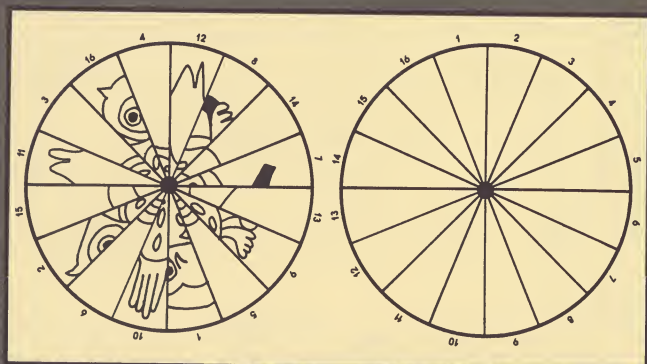

VOOR DE GRAP

Vogelpuzzel

Donna Lugg Pope

Als je het vogeltje te voorschijn wilt zien komen, moet je alle stukjes van het plaatje ratelkopen in de lege vakjes met passende nummer.

De Raad der Twaalf

L. Tom Perry

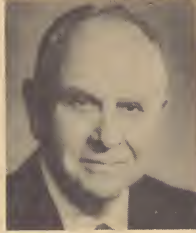
Als zoon van L. Tom Perry en Nora Sonne, is ouderling Perry geboren op 5 augustus 1922. Op 6 november 1972 werd hij ondersteund als assistent van de Raad der Twaalf en op 11 april 1974 tot apostel geordend.

Zijn werk voor de kerk begon met een zending in de noordelijke staten van de Verenigde Staten in 1942, waarna hij twee jaar werkzaam bij de Amerikaanse marine in de Stille Oceaan. Hij was o.a. raadgever in het ringpresidium in Sacramento, Californië, en hogeraadslid van de ring New York en president van de ring Boston.

Hij studeerde af aan de Utah State University in financiële wetenschappen en was werkzaam als adjunct-directeur en chef financiën van verschillende warenhuizen. Voor hij tot apostel geroepen werd was hij chef financiën van een warenhuisketen.

Hij is in 1947 getrouwd met Virginia Lee in de Logan-tempel, zij hebben twee dochters en een zoon. Zij overleed in 1974. In 1976 trouwde hij in de Salt Lake-tempel met Barbara Dayton.

”Het zal altijd een raadsel voor me zijn waarom de Heer mij geroepen heeft als lid van de Raad der Twaalf. Maar ik heb de macht van deze roeping ondervonden. Ik heb grote bewondering voor de broeders met wie ik het voorrecht heb om te gaan. Ze zijn allen verschillend; ze leveren allen een eigen bijdrage; ze bezitten ieder een bijzondere geest.”

David B. Haight

Op 6 april 1970 werd ouderling Haight geordend tot assistent van de Raad der Twaalf, op 8 januari 1976 tot apostel. Daarvoor was hij regionaal vertegenwoordiger, president van de Schotse zending en ringpresident.

Hij is op 2 september 1906 te Oakley, Idaho, geboren als zoon van Hector C. Haight en Clara Tuttle. Hij en zijn vrouw Ruby Olsen hebben drie kinderen.

Hij bekleedde zowel in maatschappelijk als in zakelijk opzicht leidinggevende posities, werd tweemaal tot burgemeester van Palo Alto, Californië, gekozen en was gouverneur van de raad van burgemeesters van de regio San Francisco.

Als regionaal directeur had hij de verantwoordelijkheid over 165 vestigingen in Chicago en was directeur van een kleinbedrijfsorganisatie in Palo Alto. Hij was assistent van de president van de BYU en tijdens de tweede wereldoorlog was hij marine-officier.

”Mijn grootste zorg in deze nieuwe roeping is hoe aan de vereisten te voldoen,” zei hij nadat hij tot de Raad der Twaalf geroepen was. Hij besloot dat hij maar het beste ”in het diepe kon springen en zwemmen. Ik zou op geen andere manier gelukkig kunnen zijn dan alles wat ik aan talenten en energie heb, te geven aan de opbouw van het koninkrijk. De uitdagingen zijn stimulerend; het werk is zo belangrijk.” (Deseret News, 9 januari 1976; Church News, 20 maart 1976.)

James E. Faust

Broeder Faust is op 31 juli 1920 te Delta, Utah geboren als zoon van George A. Faust en Amy Finlinson. Voor hij op 6 oktober 1972 als assistent van de Raad der Twaalf ondersteund werd was hij werkzaam als jurist en lid van de Utah State Legislature. Op 1 oktober 1976 werd hij geroepen in het presidium van het eerste Quorum van Zeventig, op 1 oktober 1978 werd hij tot apostel geordend.

Hij is werkzaam geweest als ringpresident, regionaal vertegenwoordiger en gebiedsoverziener in Zuid Amerika. Hij vervulde een zending in Brazilië en was tijdens de tweede wereldoorlog piloot bij de Amerikaanse luchtmacht. Hij studeerde af aan de University of Utah.

Hij is vice-president en voorzitter van het uitvoerend comité van de Deseret News Publishing Company en heeft als adviseur van het Amerikaanse Juridische Tijdschrift gefungeerd. Ook was hij president van het genootschap van juristen in Utah.

Hij en zijn vrouw, Ruth Wright, hebben vijf kinderen.

”Ik begrijp dat een eerste vereiste voor het heilig apostelschap is een persoonlijke getuige te zijn dat Jezus de Christus is en de goddelijke Verlosser. Met alleen die maatstaf als graadmeter kan ik zeggen dat ik geschikt ben. Deze waarheid is door de onuitsprekelijke vrede en macht van de Geest van God aan mij geopenbaard.” (Ensign, nov. 1978.)

De Raad der Twaalf

Neal A. Maxwell

Onderwijzer van beroep, werd ouderling Maxwell op 6 april 1974 geroepen als assistent van de Raad der Twaalf en op 1 oktober 1976 in het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig. Hij werd op 23 juli 1981 tot apostel geordend.

Hij is van 1970 tot 1976 werkzaam geweest als gevolmachtigde voor de Kerkelijke Onderwijsinstellingen en heeft aan de University of Utah een aantal functies bekleed, waaronder die van vice-president. Hij is ook assistent geweest van ex-senator Wallace F. Bennet van Utah.

Hij is op 6 juni 1926 geboren als zoon van Clarence H. Maxwell en Emma Ash.

Hij behaalde zijn kandidaats in politieke wetenschappen en studeerde hierin af aan de University of Utah. Later ontving hij een ere-titel in de letteren van het Westminster College te Utah en vervulde hij een zending in Canada.

Hij is getrouwd met Colleen Hinckley, zij hebben vier kinderen.

"Ik geloof dat het werken met de Raad der Twaalf in die zin iets is waar je helemaal in opgaat en je in verliest, dat met al onze onvolmaaktheden en tekortkomingen, wij ons er van bewust zijn dat dit zijn werk is en dat de enige manier om werkelijk van Hem te getuigen is meer en meer aan Hem gelijk te worden." (Ogden Standard-Examiner, 30 okt. 1982.)

Russel M. Nelson

Broeder Nelson werd op 7 april 1984 tot de Raad der Twaalf geroepen. Hij is ondermeer ringpresident, president van het algemeen zondagsschoolpresidium en regionaal vertegenwoordiger geweest.

Broeder Nelson is op 9 september 1924 geboren als zoon van Marion C. Nelson en Edna Anderson. Internationaal bekend als hartchirurg en medisch onderzoeker, studeerde hij af aan de university of Utah en behaalde een graad aan de University of Minnesota.

Hij is president van het genootschap voor vasculaire chirurgie geweest, voorzitter van de raad voor cardiovasculaire chirurgie van het Amerikaanse hartgenootschap en president van het Utah State medisch verbond.

Hij was professor van chirurgisch onderzoek aan de University of Utah en voorzitter van de afdeling thorax-chirurgie aan het HLD-hospitaal, waar hij vice-voorzitter van de Raad van Bestuur is.

Hij en zijn vrouw Dantzel White hebben tien kinderen.

"Ik begrijp volkomen dat de roeping van het heilig apostelschap er een is van getuigen tot de wereld van de goddelijkheid van de Heer Jezus Christus. Ik weet dat zaligheid uit Hem is." (Algemene Conferentie, april 1984.)

Dallin H. Oaks

Geboren op 12 augustus 1932 te Provo, Utah als zoon van dr. Lloyd E. Oaks en Stella Harris, was ouderling Oaks werkzaam als rechter aan het Hooggerichtshof van Utah, alvorens hij op 7 april 1984 tot de Raad der Twaalf geroepen werd.

Hij is president van de BYU geweest, alsmede raadgever in een ringpresidium en regionaal vertegenwoordiger.

Hij studeerde als accountant af aan de BYU en behaalde een graad cum laude aan de University of Chicago, waar hij later hoogleraar in de rechten werd. Hij is ook werkzaam geweest als gerechtelijk administrateur van het Amerikaanse Hooggerichtshof.

Hij is directeur geweest van het Amerikaanse genootschap van presidenten van onafhankelijke universiteiten en voorzitter van de raad van de openbare omroep diensten.

Hij is getrouwd met June Dixon, zij hebben zes kinderen.

"Ik voel mij zeer vereerd met deze benoeming... Zonder de minste tegenzin heb ik mijn maatschappelijke activiteiten losgelaten om de rest van mijn dagen in dienst van de Heer door te brengen. Ik zal mijn gehele hart en al mijn macht, verstand en sterkte toewijden aan het grote vertrouwen in mij gesteld, vooral aan de verantwoordelijkheid een bijzondere getuige voor heel de wereld te zijn van de naam van Jezus Christus." (Algemene Conferentie, okt. 1984.)

Europese Artistieke Prijsvraag 1985

Het doet de redactie van "De Ster" genoegen de eerste schrijf-, muziek-, teken en fotoprijsvraag aan te kunnen kondigen: De Europese Artistieke Prijsvraag 1985. Afhankelijk van de categorie zal de wedstrijd in Europees of lokaal verband gehouden worden; informatie daarover vindt u bij de betreffende categorie.

Algemeen reglement

1. Men kan vanaf heden aan de wedstrijd deelnemen. Inzendingen met een postmerk na 31 oktober 1985 komen niet meer in aanmerking.
2. De wedstrijd staat open voor alle heiligen der laatste dagen vanaf 18 jaar, voor zowel amateurs als diegenen voor wie de desbetreffende categorie zijn/haar beroep is: schrijvers, dichters, muzikanten en andere artiesten.
3. Aan iedere categorie mag men maximaal éénmaal deelnemen. Het onderwerp moet geschikt zijn voor heiligen der laatste dagen.
4. Inzendingen voor de schrijfwedstrijd moeten in de eigen taal geschreven zijn (eventueel kan een eigen vertaling in het Engels bijgevoegd worden), enkelzijdig getypt op wit papier, formaat A-4, regelafstand 2.
5. Manuscripten worden niet geretourneerd, dus maak voor het inzenden een kopie van het origineel.
6. Namen van deelnemers mogen niet op het manuscript voorkomen.
7. Iedere inzending moet vergezeld gaan van de volgende verklaring in een gesloten enveloppe: "Ik ben een lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; het ingezonden manuscript (noem de titel) is mijn eigen werk. Het is niet bedoeld voor publicatie elders en zal niet elders ingezonden worden dan na het bekendmaken van de wedstrijdresultaten". De deelnemer ondertekent de verklaring en geeft zijn of haar naam, adres en telefoonnummer, functie in de kerk, enige informatie over maatschappelijke achtergrond en sluit een van goede kwaliteit zijnde zwart-wit pasfoto bij.
8. Bekroonde inzendingen worden in het aprilnummer van 1986 van "De Ster" bekendgemaakt. (Dit houdt over het algemeen geen beperkingen in voor verder gebruik door de schrijver.) *De kerk behoudt zich het recht voor daar waar nodig redactionele wijzigingen aan te brengen.*

Categorieën

Essays

1. Wetenschappelijke artikelen kunnen geschreven worden over elk onderwerp dat geschikt is voor gebruik in "De Ster", zoals kerkelijke leerstellingen, beginselen, programma's en kerkgeschiedenis; huwelijk en het gezin; biografieën enz, en moeten volledig gedocumenteerd zijn. Artikelen van persoonlijke aard dienen niet onder deze categorie te worden ingezonden.
2. Inzendingen worden beoordeeld op doel, strekking, toon, algemene inhoud, originaliteit en schrijfstijl.
3. Het artikel mag niet langer zijn dan 3.000 woorden.
4. De eerste prijs bestaat uit een geldelijke beloning van DM 500,-. Overige inzendingen kunnen in aanmerking komen voor een eervolle vermelding.

5. Na eerst op lokaal niveau beoordeeld te zijn, worden de beste inzendingen vertaald in het Engels en de uiteindelijke jurering zal op Europees niveau plaatsvinden.
6. Inzendingen richten aan: Feature Article Contest INTERNATIONAL MAGAZINES Industriestrasse 21 D—6382 Friedrichsdorf West-Duitsland

Persoonlijke belevenissen

1. Inzendingen moeten weergaven zijn van ervaringen met betrekking tot het beleven van het evangelie — humanistisch of geestelijk.
2. Inzendingen worden beoordeeld op doel, strekking, toon, algemene inhoud, originaliteit en schrijfstijl.
3. Het artikel mag niet langer zijn dan 2.500 woorden.
4. De eerste prijs bestaat uit een geldelijke beloning van DM 400,-. Overige inzendingen kunnen in aanmerking komen voor een eervolle vermelding.
5. Na eerst op lokaal niveau beoordeeld te zijn, worden de beste inzendingen vertaald in het Engels en de eindbeoordeling zal op Europees niveau plaatsvinden.
6. Inzendingen richten aan: Personal Experience Article Contest. INTERNATIONAL MAGAZINES Industriestrasse 21 D—6382 Friedrichsdorf West-Duitsland

Korte verhalen

1. Alle inzendingen moeten fictieel zijn.
2. Inzendingen worden beoordeeld op artistieke waarde (gebruik van het thema, intrige, persoonlijkheden, actie, context, enz.), originaliteit en algemene inhoud.
3. Het verhaal mag niet langer zijn dan 3.000 woorden.
4. De eerste prijs bestaat uit een geldelijke beloning van DM 400,-. Overige inzendingen kunnen in aanmerking komen voor een eervolle vermelding.
5. Na eerst op lokaal niveau beoordeeld te zijn, worden de beste inzendingen vertaald in het Engels en de eindbeoordeling zal op Europees niveau plaatsvinden.
6. Inzendingen richten aan:
Short Story Contest
INTERNATIONAL
MAGAZINES
Industriestrasse 21
D—6382 Friedrichsdorf
West-Duitsland

Gedichten

1. Inzendingen worden beoordeeld op artistieke waarde (gebruik van het thema, vorm, beeldspraak, symbolisme en andere poëtische elementen), originaliteit en algemene inhoud.
2. Het gedicht mag niet langer dan 50 regels zijn.
3. De eerste prijs bestaat uit een geldelijke beloning van DM 100,-. Overige inzendingen kunnen in aanmerking komen voor een eervolle vermelding.
4. De wedstrijd zal alleen het eigen taalgebied beslaan.

5. Inzendingen richten aan:
Poetry Contest
INTERNATIONAL
MAGAZINES
Industriestrasse 21
D—6382 Friedrichsdorf
West-Duitsland

Fotografie

1. Deelnemers mogen maximaal tien foto's of dia's insturen. De foto's mogen in zwart-wit of kleur zijn.
2. Inzendingen moeten een HLD-thema - schriftuurlijke gebeurtenissen en thema's, HLD-kerkgeschiedenis, HLD-levensstijl en ervaringen, HLD-leerstellingen, enz. weergeven. Het materiaal moet geschikt zijn voor reproductie in "De Ster".
3. Inzendingen worden beoordeeld op algemeen voorkomen en artistieke waarde.
4. De eerste prijs bestaat uit een geldelijke beloning van DM 250,-, de tweede van DM 100,-, en de derde van DM 50,-.
5. De wedstrijd vindt in Europees verband plaats.
6. Inzendingen richten aan:
Photography Contest
INTERNATIONAL
MAGAZINES
Industriestrasse 21
D—6382 Friedrichsdorf
West-Duitsland

Tekenen

1. Deelnemers mogen maximaal 3 tekeningen insturen (etsen, litho's, pastel-, pen-, houtskooltekeningen of andere grafische media).
2. Inzendingen moeten een HLD-thema - schriftuurlijke gebeurtenissen en thema's, HLD-kerkgeschiedenis wereldwijd, HLD-levensstijl en ervaringen, HLD-leerstellingen, enz. weergeven. Het materiaal moet

geschikt zijn voor reproductie in "De Ster".

3. Inzendingen worden beoordeeld op algemeen voorkomen en artistieke waarde.
4. De eerste prijs bestaat uit een geldelijke beloning van DM 300,-, de tweede van DM 200,-, en de derde van DM 100,-.
5. De wedstrijd vindt in Europees verband plaats.
6. Inzendingen richten aan:
Drawing Contest
INTERNATIONAL
MAGAZINES
Industriestrasse 21
D—6382 Friedrichsdorf
West-Duitsland

Muziek

1. Er zijn twee categorieën: (a) kinderliedjes en (b) lofzangen.
2. Voor elke categorie mag per deelnemer maximaal één liedje of lofzang ingezonden worden. De naam van de categorie moet onder de titel tussen haakjes aangegeven worden.
3. Kinderliedjes moeten evangelie-idealen weergeven en geschikt zijn voor gebruik thuis of in de kerk. Lofzangen moeten geschikt zijn voor gebruik thuis, samen- en koorzang.
4. Alle inzendingen moeten voorzien zijn van een piano- of orgelbegeleiding. De diensten van een arrangeur mogen niet gebruikt worden.
5. Inzendingen worden beoordeeld op artistieke waarde, bruikbaarheid thuis of in de kerk, originaliteit, algemene inhoud, uitvoerbaarheid, samenloop van tekst en muziek en compactheid.
6. Iedere inzending moet een duidelijke kopie zijn van het manuscript van tekst en muziek samen. Indien twee

Nieuw land, een nieuw stukje Zion

(Pioniers in de nieuwe polder)

Waar eens de schepen Amsterdam over de Zuiderzee naderden, ligt nu een uitgestrekt poldergebied, waar reëen en duizenden vogels huizen, waar korenvelden, weilanden, natuurgebieden en... nieuwe steden aan ons oog voorbij glijden.

De bevolking van dit nieuwe land komt uit alle windstreken. Alle provincies zijn vertegenwoordigd, zowel op de boerderij en in de polder, alsook in de straten van Dronten, Almere en Lelystad. Deze heterogene bevolkingsopbouw vindt ook zijn afspiegeling in de nieuwe gemeente van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die in Lelystad in mei 1981 werd georganiseerd. Een zucht van verlichting werd geslaakt onder de leden van de kerk in deze plaats, want aan het reizen naar Zwolle en Amsterdam - iedere zondag en voor elke vergadering - kwam tenslotte een einde.

Veel inwoners van Lelystad maakten kennis met de heiligen der laatste dagen via de "Infomarkt", een contactavond, die elk half jaar wordt gehouden in de Agora (een centrum waar veel activiteiten van - en voor de bewoners van Lelystad zich afspelen). Hier krijgt elke culturele vereniging, elke sportclub, elk kerkgenootschap de gelegenheid zich aan de nieuwe bewoners van Lelystad te presenteren.

Door de grote inspanning van de zendingen en de inzet van de leden, groeide het aantal leden langzaam maar zeker, terwijl de geleerden nog versterkt wer-

den door verhuizing uit andere gemeenten naar Lelystad.

Verheugend te noemen is de groei van het aantal jonge volwassenen. Zij vormen een levendige groep, die bruis van energie om allerlei activiteiten in de gemeente op touw te zetten. De talentenavond in november was een daverend succes, met niet alleen een groot aantal deelnemers, maar met een dito aantal toeschouwers. Op 12 april j.l. werd weer een dergelijke avond georganiseerd. Juist uit deze groep kunnen de zendingen rekenen op hulp in hun werk door middel van de recent geroepen ringzendingen. Onder leiding van hun jonge gemeente-zendingsleider is hun enthousiasme voor zendingswerk in de naaste

omgeving naar alle gemeenteleden overgeslagen.

Zo werden rond Pasen in de buurt van het schoolgebouw, waar vergaderd wordt, huis aan huis brochures verspreid, gevolgd door een persoonlijke uitnodiging voor een zendingsfilmavond.

Begin april 1985 telde de gemeente 47 actieve leden. Er wordt ijverig gezocht naar een eigen tijdelijk onderkomen en een stuk bouwgrond, zodat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen naar buiten een eigen identiteit zal krijgen en Lelystad haar steentje zal bijdragen aan de versterking van Zion.

Talentenavond in Lelystad.

- personen samenwerken, moeten beiden de vereiste verklaring ondertekenen (zie algemeen reglement, punt 7).
- Aan zowel tekst als muziek mogen géén auteursrechten verbonden zijn.
- Deze wedstrijd vindt in lokaal verband plaats, bekroonde inzendingen

kunnen eventueel worden opgenomen in later uit te geven zangbundels of kinderliedboeken voor het betreffende taalgebied.

- De eerste prijs bestaat uit een geldelijke beloning van DM 200,- voor elke categorie. Overige inzendingen kunnen in aanmerking komen voor een eervolle vermelding.

- Inzendingen richten aan:
Music Contest
INTERNATIONAL
MAGAZINES
Industriestrasse 21
D-6382 Friedrichsdorf
West-Duitsland

KAMPEN

Jongemannen/Jonge-vrouwen, 12-18 jaar
georganiseerd door het District Zuid
datum: 6-11 augustus
plaats: Kamp De Winner, Overpelt, België
kosten: Bf 90 per dag, all in
storten
op rekening: 035—0688077—97, t.n.v. Patrick A.C. Peters
informatie: P.A.C. Peters, Lode Lavikplein 3, 3500 HASSELT tel. 011-212249

Jongemannen Scoutingkamp, 11-18 jaar
georganiseerd door de Ring Den Haag
datum: 20-27 juli
plaats: Heuren, België
kosten: ± f. 50,- excl. bijkomende kosten

storten
op rekening: 16.13.68.735, Rabobank Haarlem, t.n.v. L.B.L. te Haarlem giro bank: 11109
informatie: G. Muurling, Caninefaanstraat 67, 2025 CB HAARLEM tel. 023-382563
Inschrijving sluit 1 juli.

Jongemannen, 12-18 jaar
georganiseerd door de Ring Utrecht
datum: 20-27 juli
plaats: Ermelo
kosten: 1e kind f. 110,-, 2e kind f. 100,-, 3e kind of meer f. 90,- p/p.

storten
op rekening: rek. 53.59.37.121, ABN

Bank Dordrecht, t.n.v. begroting ring Utrecht, o.v.v. jongemannenkamp;
giro bank: 1598
informatie: H. van Dam, Ereprijs 19, 4102 XA Culemborg tel. 03450-19945

Jonge-vrouwen, 12-18 jaar
georganiseerd door de Ring Utrecht
datum: 20-28 juli
plaats: Ermelo
kosten: voor 1 juni: f. 70,- na 1 juni: f. 80,-

storten
op rekening: 53.59.37.121, ABN Bank Dordrecht, t.n.v. begroting ring Utrecht, o.v.v. jonge-vrouwen kamp giro bank: 1598
informatie: M. Mooy, Wingerd 318, 2742 SK WADDINX-VEEN, tel. 01828-17295

Jonge-vrouwen, 12-18 jaar
georganiseerd door de Ring Den Haag
datum: 20-27 juli
plaats: Kamphuis Buitenzorg, Baarn
kosten: voor 1 juli: f. 100,-, all in na 1 juli: f. 125,-

storten
op rekening: 1356938, t.n.v. Jonge-vrouwver. van de Kerk van Jezus Christus v.d. H.d.L.D., Weesp
informatie: I.C.J. Westra, Dotingalaan 38, 1381 GC WEESP tel. 02940-13532 (privé), 02940-17668 (kantoor) (bijzonderheid: bezoek

aan radio- en TV-studio's in Hilversum)

Vader/zoonkamp, zonen geboren tussen 1966 en 1973
georganiseerd door de Ring Utrecht
datum: 28-29 juli
plaats: Ermelo
kosten: ± f. 10,- p/p
storten
op rekening: afrekening ter plaatse
informatie: H. van Dam, Ereprijs 19, 4102 XA CULEMBORG, tel. 03450-19945

Jonge volwassenen, 18-25 jaar
datum: 27 juli t/m 3 augustus
plaats: Jeugd kamp "De Heide-wachter", Otterloo
kosten: voor 1 juni: f. 180,- na 1 juni: f. 195,-

storten
op rekening: 53.12.84.832, ABN Bank Apeldoorn, t.n.v. A. Kabel, Apeldoorn, giro bank 83 00 71
informatie: Thies de Jonge, Rijksstraatweg 88, 9756 AH Glimmen. tel. 05906-1438

Jonge bijzondere belangen, 25-40 jaar
datum: 27 juli t/m 3 augustus
plaats: Waalre
Kosten: f. 199,-
storten
op rekening: 52.04.21.264, ABN Breda, giro bank 11 10 608 t.n.v. J. van Roosmalen.
informatie: J. van Roosmalen, Heusdenhoutsestraat 134, 4817 WE Breda tel. 076-713104

Bekendmaking

Met ingang van 3 juni 1985 zal de afdeling Materials Management (het distributiecentrum hierbij inbegrepen), dat tot nu toe gehuisvest was in het gebiedskantoor, Porthstrasse 5-7, 6000 Frankfurt aan de Main 50, verhuizen naar Friedrichsdorf, waar de Frankfortse Tempel gebouwd zal worden. Daarom verzoeken wij u goede nota te

nemen van het nieuwe adres:

Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage
Materials Management
Industriestrasse 21

D-6382 Friedrichsdorf
tel. 09-49-6175-7103-0 (vanuit NL)
00-49-6175-7103-0 (vanuit B)

Vanwege de verhuizing zal de afdeling Materials Management (dus ook het distributiecentrum) van 27 mei tot en met 17 juni gesloten zijn. In het augustusnummer van „De Ster“ zal een artikel worden opgenomen over het nieuwe kantoor van de afdeling Materials Management.

Samenwerken in gezinsraden

„Beginnen,” roept pa naar de vijf kinderen. Bij die kreet vergadert het hele gezin zich uit alle hoeken van het huis en de tuin rond de keukentafel. Het is tijd voor de gezinsraad.

Kerkleden wordt onderwezen dat er een verschil is tussen een gezinsraad en een gezinsavond. „Wanneer de gezinsleden elke maandagavond bijeenkomen om het evangelie te leren, met elkaar plezier te hebben en te genieten, is dat een gezinsavond.

Wanneer het gezin bij elkaar komt om belangrijke beslissingen te nemen . . . om orde te leren of plannen te maken, is dat een gezinsraad.” (*Zijt gij eenmaal tot bekering gekomen, versterk dan uw broeders*, Studiegids voor de Melchizedekse priesterschap 1983, blz. 145.) „De gezinsraad is de meest fundamentele raad die de kerk kent. Deze raad kan onder leiding van de vader en de moeder samen komen om gezinsproblemen te bespreken, een financieel plan op te stellen, plannen te maken om een gezinslid te helpen, en om voor elkaar en het gezin als geheel te bidden.” (*Ons gezin*, brochure, 1983, blz. 6.) Een gezin kan, door het instellen van zo'n raad, orde op zaken stellen en daardoor beter inspelen op de raad die de algemene autoriteiten ons geven.

Mogelijke problemen of beslissingen, die één enkel kind aangaan – een zending of disciplinaire maatregelen, bijvoorbeeld – kan men beter onder vier ogen afhandelen.

Ouders besluiten, vóór de gezinsraad aanvragt, welke punten er behandeld moeten worden. Een moeder legde uit dat zij en haar man eensgezind de vergadering ingaan „omdat we alle meningsverschillen die zouden kunnen bestaan over de te bespreken punten tevoren hebben uitgesproken. We hebben een oplossing gevonden voor de moeilijkheden die onze aandacht vragen. We weten welke koers ons gezin zal volgen. We hebben gebeden om leiding van de Heer.”

Er bestaan, vanzelfsprekend, geen richtlijnen die aangeven hoe vaak een gezin samen zou moeten komen. Een gezinsraad behoort vaak genoeg gehouden te worden om tegemoet te kunnen komen aan de behoeften van de individuele gezinsleden, maar niet zo vaak dat de zin van de raad verloren gaat. Sommige gezinnen houden hun gezinsraad wekelijks, direct na de gezinsavond. Andere beleggen deze iedere zondag of op vastenzondag, en weer andere gezinnen houden er een wanneer er een bijzondere behoefte is.

De inhoud van de vergadering zal van gezin tot gezin verschillen en er anders gaan uitzien naarmate de behoeften van het gezin veranderen. Een gezinsraad waarin de genealogie van het gezin besproken wordt zal waarschijnlijk verschillen van de raad waarin activiteiten gecoördineerd worden of gezinsregels aan de orde komen.

Idealiter presideert de vader. In een thuis zonder vader, presideert de moeder. Indien nodig, kunnen de ouders een kind aanwijzen om de besproken zaken, de genomen beslissingen en de gegeven opdrachten te notuleren. De vergadering behoort met een gebed gepend en besloten te worden.

Het is een *gezinsraad*, vandaar dat het *hele* gezin verwacht wordt deel te nemen. Allen worden aangemoedigd ideeën te spuien en suggesties te opperen.

Een vader herinnert zich: „In het begin zei niemand een woord, ik moest ze echt een antwoord ontlokken: ‘Ger, wat denk jij ervan?’ ‘Sylvia, voel je er wat voor?’ Maar toen ze in de gaten kregen dat we echt hun mening wilden horen en respecteerden, deden ze grif mee.” Een andere vader geeft de gezinsleden een week vóór de gezinsraad opdracht over specifieke gezinsproble-

men na te denken. Er wordt van alle gezinsleden verwacht dat zij met een mogelijke oplossing naar de gezinsraad komen. Dit geeft het gezin de kans eens rustig na te denken wat zij over het probleem willen zeggen en daardoor vóelen zij zich meer op hun gemak.

„Een luisterend oor, eerlijke communicatie, en respect voor elkaars mening

zijn van vitaal belang om te kunnen spreken van een geslaagde bijeenkomst.” (Ons gezin, blz. 6.) Als het jongste gezinslid als eerstvolgende activiteit het zoeken naar wormen opert, die gebruikt zullen worden als het gezin gaat vissen, behoren de oudere kinderen niet te zeggen dat dat een domme activiteit is. Als iedereen de kans krijgt zijn mening te geven, voordat er een beslissing genomen wordt, zal dat de hoffelijkheid in het gezin bevorderen; bovendien zullen zij er achter komen dat er meer wegen naar Rome leiden.

Nadat eenieder zijn mening of gevoelens heeft geuit, zal in het ideale geval iedereen achter de genomen beslissing staan. Komt men er niet uit, dan kunnen de ouders de kinderen vragen er nog wat over na te denken en te bidden. Als zij dan nog niet tot een beslissing kunnen komen, nemen de ouders, als de presiderende autoriteiten, de uiteindelijke beslissing. Zij doen dat door alle geopperde ideeën zorgvuldig tegenover elkaar af te wegen, en putten daarbij uit hun eigen ervaringen en de inspiratie waar zij recht op hebben. „Dit schept in ons gezin geen problemen,” liet een vader weten, „mijn kinderen zijn over het algemeen bereid de beslissingen, die in een gezinsraad genomen worden, te steunen, omdat zij een groot aandeel hebben in de besluitvorming. Zij weten dat hun inbreng gewaardeerd wordt. Wij waarderen hun steun en trouw aan de door ons genomen beslissingen.”

Sommige zaken die in de gezinsraad besproken worden, kunnen vertrouwelijk zijn. De gezinsleden behoren dat te weten en deze niet buitenshuis te bespreken. Als deze regel in acht genomen wordt, zal de loyaliteit en eenheid in het gezin toenemen.

Niet alle gezinsproblemen worden in de gezinsraad opgelost. Er kunnen zaken zijn waarin ouders, als leiders van het gezin, tot een beslissing moeten komen zonder dat eerst aan het gezin voor te leggen. Voorts dient een gezinsraad niet gebruikt te worden om te stemmen over de wetten die de Heer heeft ingesteld. Het zou, bijvoorbeeld, kant noch wal raken indien een gezin zou bespreken of zij wel of niet eerlijk zal zijn. Een gezinsraad kan echter wel de plaats zijn waar men zaken en richtlijnen voor het gezin bespreekt. De volgende zaken kunnen bijvoorbeeld tij-

dens een gezinsraad worden besproken: Hoe komen we tot een goede werkverdeling, zodat iedereen zich prettig voelt met de hem toebedeelde taak? Hoeveel televisie kijken we en welke programma's komen er in aanmerking? Wat kunnen we doen om wat geld bij elkaar te sparen voor dat meubelstuk – dat we toch al zo lang nodig hebben? Hoe kunnen we er voor zorgen dat ons gezin op rolletjes loopt? Hoe kunnen wij als gezin ruzie vermijden? Welke regels moeten er in het gezin nageleefd worden? Welke activiteiten zullen ons helpen de sabbat te heiligen? Hoe meer een gezin aan zijn behoeften kan voldoen en de gezinsleden hun interesses in een raad naar voren kunnen brengen, des te meer succes zal de raad hebben.

Een gezinsraad kan ook gebruikt worden voor het plannen en correleren van individuele en gezinsactiviteiten. Het kan gebeuren dat iemand de hulp van het hele gezin nodig heeft; de raad kan dan plannen maken om aan deze behoefte tegemoet te kunnen komen. Eén gezin laat het gebeuren in en rond het huis op rolletjes lopen door ieder gezinslid verslag te laten uitbrengen van hun geplande activiteiten, waarna belangen die botsen besproken worden, iedereen aangemoedigd wordt zijn mening te uiten, en prioriteiten vastgesteld worden, zodat minder belangrijke activiteiten ten slotte plaats maken voor belangrijkeren.

Het zal vaak voorkomen dat activiteiten op hetzelfde tijdstip plaatsvinden en het rooster aangepast zal moeten worden. Om conflicten te vermijden schafte een gezin een kalender aan met vakjes, die groot genoeg waren om afspraken, schoolactiviteiten, verjaardagen en andere bijzondere gezinsactiviteiten te kunnen noteren. De activiteiten van de gezinsleden gedurende de week worden tijdens de gezinsraad geneoteerd, zodat 's ochtends een blik op de kalender genoeg is om iedereen te herinneren aan de activiteiten van die dag.

Een laatste doel van de gezinsraad is het bevorderen van het evangelie in het gezin. Hierbij kunnen de vier gebieden, waaraan de priesterschap momenteel veel aandacht besteedt, als gids dienen voor het plannen en evalueren van de vooruitgang die het gezin op deze gebieden maakt. Laten we eens kijken hoe deze vier gebieden van toepassing zijn op het gezin.

Hoe meer een gezin aan zijn behoeften kan voldoen en de gezinsleden hun interesses in een raad naar voren kunnen brengen, des te meer succes zal de raad hebben.

Gebieden waar alleenstand en gezinnen zich op kunnen concentreren

Genealogie

Ziet u, wanneer u uw gedenboek bekijkt, een nietig dun boek met daarop een tempel, die u aan het werk blijft herinneren dat u moet doen? Is uw persoonlijke geschiedenis en die van uw kinderen nog steeds angstvallig opgeborgen in de uithoeken van uw geheugen? En hoe lang geleden heeft u voor het laatst de tempel bezocht? Waarom zou u deze zaken niet bespreken en plannen tijdens een gezinsraad? De gezinsleden kunnen doelen stellen voor het genealogisch onderzoek. Misschien weet niemand echt waar en hoe te beginnen. Wellicht kunnen gezinsleden plannen maken om meer te weten te komen over de mensen die op hun kwartierstaat voorkomen. Ieder gezinslid zou opgedragen kunnen worden een grootouder of ander familielid te interviewen. Andere gezinsleden zouden brieven kunnen schrijven naar archieven, voor het verkrijgen van informatie.

De raad kan ook samenwerken als aan de persoonlijke geschiedenissen gewerkt wordt, zo kunnen er wellicht ideeën gespuid worden hoe de geschiedenissen op te stellen en hoe deze bij te houden. Samen kunnen de gezinsleden werkperiodes vaststellen en een datum wanneer het project klaar moet zijn.

Dan is er nog de tempel. Misschien willen jongere kinderen wel helpen met het verrichten van karweitjes rond het huis, zodat zij die een tempelaanbeveling bezitten, tijd hebben om naar de tempel te gaan. Of een gezin zou, als het ver van de tempel af woont, gezamenlijk geld kunnen sparen om de reis naar de tempel te kunnen bekostigen.

Materiële welzijn

Is het u opgevallen dat uw kleding de laatste tijd een beetje krap zit? Zijn de schappen die u bedoeld had voor de voedselvoorraad nog steeds leeg? Hoeveel rekeningen betaalt u per maand? Hebben uw kinderen in de tienerleeftijd nog geen passend beroep gekozen, een beroep dat hun financiële zekerheid zal geven?

Ook hier kunnen gezinsraden van nut zijn. Als kinderen de financiële situatie wordt uitgelegd, en helpen problemen op te lossen, zullen zij wellicht

zeggen dat zij het ook wel kunnen stellen zonder die nieuwe fiets, of de andere dingen waar zij om gevraagd hadden. Een gezin besloot na een gezinsraad elkaar met de Kerst spullen voor de voedselvoorraad te geven.

Misschien is er iemand in uw gezin die volop bezig is de conditie op peil te houden. Zou hij of zij het leuk vinden om een conditietraining te organiseren voor het gezin? Zouden alle gezinsleden meedoen? Waarschijnlijk wel als iedereen er zijn zegje over heeft kunnen doen in de gezinsraad.

Zendingswerk

Elke dag komt u op weg naar uw werk langs zijn huis. „Ik zou hem toch eigenlijk over het evangelie moeten vertellen,” denkt u, maar elke dag gaat u zijn huis voorbij. En hoe staat het met uw zoon? Hij is veertien. Bereidt hij zich voor op een zending? Spaart hij er voor? Zijn u en uw vrouw van plan een zending te vervullen?

Misschien kan het gezin het vervullen van een zending bespreken. Na een gezinsraad zou een gezin, bijvoorbeeld, kunnen besluiten een spaarrekening te openen voor het bekostigen van zendingen – een rekening waar iedereen aan bijdraagt. In een gezinsraad kan ook besproken worden hoe er vriendschap gesloten wordt met dat gezin verderop in de straat. Is uw dochter een vriendin van het meisje in dat gezin? Kijk eens aan, misschien is dat een begin.

Geestelijk welzijn

Als laatste is er nog de geestelijke vooruitgang van uw gezin. Uw gezin zou in de gezinsraad kunnen beslissen wanneer het de Schriften leest, of wanneer het gezinsgebed gehouden wordt. De raad zou ook dienstbetoonprojecten kunnen organiseren. Misschien is pa wel quorumadviseur diakenen. Hoe kan het gezin hem helpen bij het eren van zijn roeping? En hoe staat het met Susan, die presidente van de lauwer-meisjesklas is? Misschien wil haar jongere broer haar helpen bij haar huishoudelijke karweitjes, zodat zij wat meer tijd aan haar roeping kan besteden.

Gezinsraden kunnen een gezin helpen om ook werkelijk als een gezin te werken, te spelen en te groeien. Zij helpen bij het meer oog krijgen voor de behoeften van de andere, en helpen u

doelen te stellen en vooruitgang te evalueren. Zij werken respect, begrip en harmonie in de hand. Uw kinderen zullen zich meer gelegen laten liggen aan gezinsplannen en -doelen, omdat zij meegeholpen hebben deze op te zetten. En alle gezinsleden groeien in spiritualiteit, eenheid, solidariteit en liefde voor elkaar. □

Gezinsraden helpen bij het meer oog krijgen voor de behoeften van de andere, en helpen u doelen te stellen en vooruitgang te evalueren.

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk

Vraag en antwoord

Vraag:

„Waar bestaat een vasten uit? Ik heb gehoord dat het meer inhoudt dan niet eten en drinken.“

Antwoord:
J. Roger Fluhman,
president van het Zendingsgebied
Spokane Washington

Dat heeft u goed gehoord. Een vasten *vergt* inderdaad meer dan niet eten. Overweeg het volgende:

1. We vasten om meer over de Heer te kunnen leren en Hem te aanbidden.

2. We vasten om onze spiritualiteit en ons geloof in de Heer Jezus Christus te vergroten.

3. We vasten om een getuigenis van het evangelie te verkrijgen en deze te versterken.

4. We vasten om de stem van de Heilige Geest te kunnen voelen en inspiratie te ontvangen.

5. We vasten om het plan van zaligheid en onze afhankelijkheid van de Heer beter te kunnen begrijpen.

6. We vasten voor de zieken en zij die een bijzondere zegen behoeven.

7. We vasten om zo, door onze vastengaven, de armen te kunnen helpen.

Dit zijn lang niet alle redenen om te vasten. Ik heb er enkele genoemd die ik belangrijk vind.

In Jesaja 58:3-12, wordt de ware wet van vasten uitgelegd. Ook hier worden veel redenen om te vasten gegeven, bijvoorbeeld, „de boeien der goddeloosheid los te maken, de banden van het juk te ontbinden, verdrukten vrij te laten en elk juk te verbreken . . . Is het niet, dat gij voor de hongerige uw brood breekt?“ (de versen 6-7), en ook de zegeningen die kunnen voortvloeien uit vasten: „Als gij dan roept, zal de Here antwoorden; als gij om hulp roept, zal Hij zegen: Hier ben ik“ (vers 9). Deze versen hebben grote indruk op mij gemaakt. Zij hebben ertoe bijgedragen dat ik ging begrijpen hoe ik moet vasten en de zegeningen die het met zich meebrengt.

Vasten en gebed gaan samen. Zij worden in de Schriften vaak in een adem genoemd. Alma vertelde het volk dat hij wist dat wat hij zei waar was. „Ziet, ik heb vele dagen gevast en gebeden, opdat ik deze dingen zelf mocht weten“ (Alma 5:46). Vasten behoort altijd vergezeld te gaan van gebed.

Denk er ook aan dat wij niet op een huichelachtige wijze dienen te vasten met „een somber gelaat“ om indruk op anderen te maken (zie Matt. 6:16-18 en 3 Nephi 13:16-18).

Ik heb geen volmaakt begrip van het vasten. Ik ben niet bij machte in woorden uit te drukken wat er gebeurt als we vasten, noch hoe het gebeurt. Maar de gevoelens die met het vasten gepaard gaan zijn heilig en heel krachtig. Zij inspireren, stichten, verheffen en geven kracht. Voor mijn gevoel bestaat er verband tussen *vasten* en *gevoelens*.

Onze zoon, Spencer, heeft sinds zijn doop twee jaar geleden ook geprobeerd te vasten. We hadden er op deze jonge leeftijd niet bij hem op aangedrongen. Hij vast natuurlijk niet zolang als wij doen. Onlangs in een vasten- en getuigenisvergadering fluisterde hij in mijn oor: „Ik geloof dat ik m'n getuigenis maar geef.“ Ik glimlachte en knikte goedkeurend. Zijn oprechte getuigenis deed me goed. Hij *voelde* iets. Dat gold ook voor mij. Door te vasten zullen wij groeien in spiritualiteit. Daar ben ik zeker van. □

Vraag:
„Hebben dieren een geest?
Zo ja, wat gebeurt er dan
wanneer dieren sterven?
Zullen we onze huisdieren
bij ons kunnen hebben in
de geestenwereld?!”

Antwoord:
LaMar Farnsworth,
lid van de 16e Wijk Monument Park
van de Ring Monument Park Salt
Lake en tevens directeur van de
dierentuin Hogle in Salt Lake City

Na een vijftigtal jaren omgang te hebben gehad met dieren, ben ik gaan geloven in de individualiteit van alle dieren. Ik weet dat ieder van hen een onmiskenbaar eigen karakter heeft. Bij een bepaald soort dieren zijn sommige intelligenter dan andere. Sommige zijn in staat een bepaald gedrag sneller aan te leren dan andere. Sommige zullen leiders zijn, terwijl andere het best vinden om te volgen. Sommige hebben vertrouwen en zijn ook te vertrouwen, terwijl andere minder betrouwbaar zijn.

In Mozes 2-4 in de Parel van Grote Waarde geeft de Vader ons bijzonderheden over de schepping van deze aarde. Hij vertelt ook nadrukkelijk dat er twee scheppingen hebben plaatsgevonden, waarbij de eerste een geestelijke en de tweede een stoffelijke was. „Want Ik, de Heere God, heb alle dingen, waarvan Ik heb gesproken, geestelijk geschapen, eer ze in hun

natuurlijke staat op den aardbodem waren.” (Mozes 3:5.)

Als alle dieren en platen eerst geestelijk werden geschapen en geestelijk leefden alvorens naar deze aarde toe te komen, kan ik volgens mij rustig aannemen dat ieder van die scheppingen een geest heeft.

Wat gebeurt er wanneer de dieren sterven? Naar mijn mening gebeurt er met hen hetzelfde als met ons: de geest verlaat het lichaam en treedt een geestelijk bestaan binnen om te wachten op de opstanding.

Zowel vroegere als hedendaagse profeten hebben geleerd dat de opstanding ook de dieren omvat. In Leer en Verbonden staat:

„En het einde zal komen, en de hemel en de aarde zullen worden verteerd en vergaan, en er zullen een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zijn.

Want alle oude dingen zullen vergaan, en alle dingen zullen nieuw

worden, namelijk de hemel en de aarde met hun ganse volheid, zowel mensen als dieren, de vogelen des hemels, en de vissen der zee;

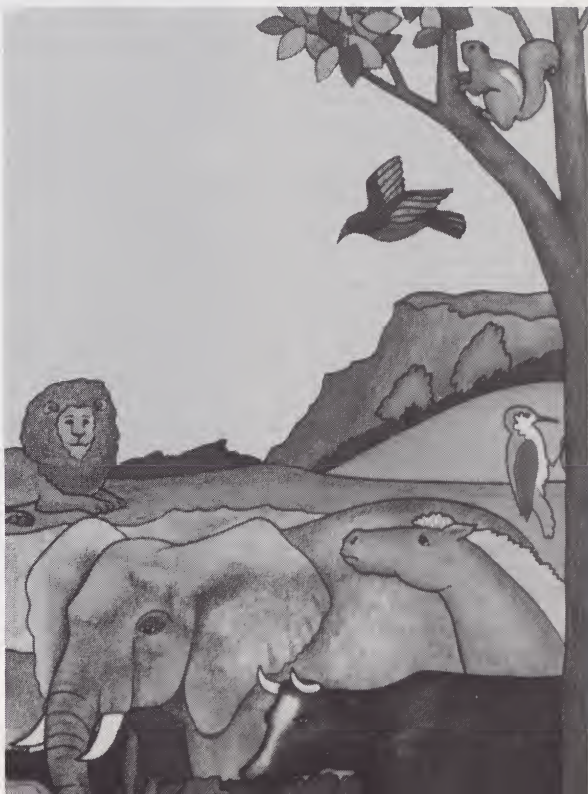
En niet één haar, noch één stofje, zal verloren gaan, want het is het werk van Mijn hand.” (Leer en Verbonden 29:23-25.)

Zullen we onze huisdieren bij ons kunnen hebben in de geestenwereld? Deze vraag roept bij mij twee gedachtingangen op:

Zullen we onze huisdieren *bezitten* in de geestenwereld? *Onze* huisdieren bij ons hebben in de geestenwereld of na de opstanding impliceert een voortgezet eigendom. Ik weet zeker dat dat niet de bedoeling is.

Zullen we in de hemel omgang met dieren hebben? Dat hoop ik zeer zeker.

Het daar kunnen omgaan met onze dierenvrienden, zonder zelfs maar een zweem van vijandschap, komt mij heel natuurlijk en goed voor. □

Het werk van onze priesterschapsquorums

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Eerste Quorum der Zeventig

Ik vraag me weleens af in hoeverre de metgezellen van de profeet Joseph Smith begrepen wat de uiteindelijke gevolgen zouden zijn van de herstelling van het Melchizedekse priesterschap, die eind mei of begin juni 1829 plaatsvond. Naast de profeet zelf zullen waarschijnlijk maar heel weinigen hebben voorzien dat de verschijning van Petrus, Jakobus en Johannes aan Joseph Smith en Oliver Cowdery op zekere dag zou uitlopen op een wereldomvattende priesterschapsorganisatie bestaande uit meer dan 600.000 Melchizedekse priesterschapsdragers en 31.000 quorums en groepen in 89 landen. Zij zouden stellig verbaasd zijn geweest als zij een blik hadden kunnen slaan op het grote aantal broeders dat in deze tijd twee keer per jaar bij elkaar komt voor de algemene priesterschapsvergadering, of de vele duizenden die iedere zondag door de hele kerk heen hun eigen quorum- en groepsvergaderingen bijwonen.

Dit leger priesterschapsdragers heeft de reusachtige verantwoordelijkheid voor het volbrengen van het grote werk van het priesterschap en van het algemene merk des Heren: „Het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.) Dit werk is nog duidelijker gedefinieerd door president Spencer W. Kimballs uitspraak dat de zending van de kerk het verkondigen van het evangelie, het vervolmaken van de heiligen en het verlossen van de doden inhoudt. (Algemene conferentie van april 1981.) Bijgevolg zijn de priesterschapsprogramma's erop gericht deze belangrijke doelen te bevorderen. De

priesterschapsquorums van de kerk concentreren hun inspanningen op (1) de geestelijke versterking van de individuele leden, (2) de versterking van vaders en gezinnen, (3) zendingswerk, (4) genealogie en tempelwerk, (5) gezinnen helpen bij de zorg voor hun stofelijke behoeften, en (6) het altijd waken over de kerk.

Het quorum is het belangrijkste kanaal voor het trainen van Melchizedekse priesterschapsdragers en vaders om hen te versterken in hun taken als priesterschapsdragers. Het geestelijke werk van de kerk is grotendeels de verantwoordelijkheid van het priesterschapsquorum.

President Joseph F. Smith sprak in 1906 als volgt over de belangrijkheid van de priesterschapsquorums en -groepen:

„Wij geloven dat wij het nog eens mee zullen maken, indien wij lang genoeg leven . . . dat iedere raad van de priesterschap . . . zich zijn plicht bewust zal zijn, zijn verantwoordelijkheid zal aanvaarden, zijn roeping eer aan zal doen, en zijn taak in de kerk overeenkomstig de intelligentie en bekwaamheden die hij bezit naar zijn uiterste vermogen zal vervullen. Wanneer die dag zal zijn gekomen, zal er niet zoveel noodzaak meer zijn voor het werk dat nu door de hulporganisaties wordt verricht, omdat het dan door de gewone priesterschapsquorums zal worden gedaan. De Heer heeft dit van de aanvang af zo bedoeld, en Hij heeft voorzieningen getroffen in de kerk waardoor de gewone organisaties van de priesterschap aan iedere behoefte kan

worden voldaan.” (*Evangelieleer*, blz. 157-158.)

Naarmate de kerk in de loop der jaren is gegroeid, is de taak van het Melchizedekse priesterschapsquorum inderdaad geleidelijk uitgebreid. De toekomst van het quorum- en priesterschapswerk is in 1937 als volgt beschreven door ouderling John A. Widtsoe:

„De organisaties van de kerk zijn slechts een steun voor de priesterschap, hetgeen betekent dat de priesterschapsquorums een leidende functie hebben. Zij behoren zo te bewaakt te worden geleid, zo getrouw te worden bijgewoond, zo door en door bruikbaar te zijn, dat ze een voorbeeld zullen zijn voor alle andere organisaties van de kerk.” (*Improvement Era* van december 1937, blz. 760.)

Individuele leden geestelijk versterken

Het geestelijk versterken van de individuele leden ligt ten grondslag aan alle programma's en activiteiten van de kerk en wordt doorgaans verwezenlijkt door middel van het onderwijzen van het evangelie. De Heer wees die verantwoordelijkheid toe aan de leiders van de Melchizedekse priesterschapsquorums toen Hij zei dat de quorumpresidenten ouderlingen hun quorumleden volgens de verbonden moesten onderwijzen. (Zie *Leer en Verbonden* 107:89.) Dit is het primaire doel van de lessen die iedere zondag in de quorums worden gegeven.

Met ingang van 1974 zijn de *Schriften* het leerplan geweest van de Melchize-

dekse priesterschapsquorums van de kerk. De *Persoonlijke studiegids voor de Melchizedekse priesterschap* wordt uitgegeven als hulp bij de persoonlijke bestudering van de Schriften en de bestudering in quorumverband. Quorumleiders hebben de verantwoordelijkheid de broeders de leer van het evangelie en van de door hen gesloten verbanden te onderwijzen. Daarnaast moeten zij de quorumleden hun plichten in de kerk en in het gezin leren.

De hogepriestersgroep van de 29ste Wijk Bountiful Utah heeft die taken zeer serieus genomen. Groepsleider, William G. McFarland en zijn assisten-

ten hebben zich persoonlijk verantwoordelijk gesteld voor al het onderwijs dat tijdens de groepsvergadering van de hogepriesters wordt gegeven. Zij schenken veel aandacht aan het peilen van de behoeften van de groep en plannen lessen uit de studiegids waardoor er in die behoeften wordt voorzien. Zij verzoeken niet alleen andere leden van de groep om te onderwijzen, maar geven de les ook vaak zelf. Wanneer een bepaalde les te maken heeft met het werk van een van de groepscomités, vragen zij het comité in kwestie de verantwoordelijkheid voor die les op zich te nemen.

Als vast punt van de wekelijkse priesterschapsvergadering, vraagt broeder McFarland één groepslid een korte (vijf minuten) samenvatting te geven van zijn leven. Dit bevordert een groter gevoel van broederschap en eenheid onder de broeders en spoort hen aan tot het bijhouden van dagboeken en persoonlijke of familiegeschiedenissen. Deze levensgeschiedenissen worden, evenals de les en het afhandelen van de quorumaangelegenheden, op een bandje gezet ten behoeve van zieke groepsleden of groepsleden die les geven in het jeugdwerk en de groepsvergadering dus niet bij kunnen wonen. Wanneer ze klaar zijn met de levensgeschiedenis van de broeders in de groep, zijn ze van plan iedere week een broeder te vragen om het quorum deelgenoot te maken van een geestelijke ervaring uit zijn leven.

Nog een aspect van het geestelijk versterken is de belangrijke taak van het activeren van inactieve leden van de kerk. Dit geschiedt in een sfeer van oprechte liefde en belangstelling door middel van instructiebijeenkomsten ter voorbereiding op tempelbezoek of door de betrokken gezinnen thuis te onderwijzen. Dit is het grote verlossingswerk waar de Zaligmaker over spreekt in Luc. 15:4-6.

„Wie van u, die honderd schapen heeft en er één van verliest, laat niet de negennegentig in de wildernis achter en gaat het verlorene zoeken, totdat hij het vindt?

En als hij het vindt, tilt hij het met blijdschap op zijn schouders, en thuisgekomen, roept hij zijn vrienden en buren bijeen en zegt tot hen: Verblijd u met mij, want ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was.”

Onder leiding van president C. Terry Graff van de Ring Federal Way (Washington) zijn de Melchizedekse priesterschapsquorums van die ring in staat geweest meer dan 300 toekomstige ouderlingen te activeren sinds hun ring in 1977 werd georganiseerd. De president stelde de quorumleiders verantwoordelijk voor het programma en schakelde het Melchizedekse priesterschapscomité van die ring in om deze te trainen en wekelijkse rapporten van hun vorderingen te ontvangen.

Capabele priesterschapsdragers worden samen met hun vrouw geroepen om als begeleiders en onderwijzers met inactieve gezinnen te werken. Deze ge-

Fotografie van Eldon Linschoten

Priesterschapsdragers houden zich met verschillende aspecten van het zendingswerk bezig. Zij vervullen zendingen, zij sluiten vriendschap met niet-leden, zij bereiden hun kinderen erop voor een zending te vervullen en zij geven financiële steun aan het zendingswerk.

De leiders van de Melchizedekse priesterschapsquorums hebben de verantwoordelijkheid hun leden te leren betere echtgenoten en vaders te zijn.

zinnen wonen iedere week een instructiebijeenkomsten bij ter voorbereiding op tempelbezoek en krijgen daarnaast in de loop van de week nog een les van het hun toegewezen echtpaar. De instructiebijeenkomsten worden georganiseerd en geleid door de ouderlingenquorums van de ring en vinden in iedere wijk om de drie maanden plaats.

De sleutel tot hun succes is het consistente uitvoeren van dit programma, maand na maand. Naarmate het aantal geactiveerden in een bepaalde periode is toegenomen, is de opkomst bij de vergaderingen en het aantal tiendebealers eveneens toegenomen.

George Skidmore, die enige jaren geleden quorumpresident ouderlingen van de 4e Wijk Sunnyvale (Californië)

was, nam zijn verantwoordelijkheid om de minder actieve leden van zijn quorum te versterken zeer ernstig op. Hij nodigde de inactieve echtparen uit om bij hem thuis het evangelie te worden onderwezen door speciaal daarvoor geselecteerde leerkrachten, die daarvoor de lessen van de instructiebijeenkomsten ter voorbereiding op tempelbezoek gebruikten. Het twee keer per jaar houden van deze instructiebijeenkomsten in de afgelopen drie à vier jaar heeft ertoe gevoerd dat vele fijne leden weer tot activiteit zijn gebracht, waaronder een hoog percentage van de huidige leiders in de wijk. Broeder Skidmore, tegenwoordig bisschop van de wijk, geeft nog steeds leiding aan het werk. De huidige quorumpresident,

ouderling Don Bradley, die zelf door middel van deze instructiebijeenkomst geactiveerd werd, zet de traditie in het quorum op dezelfde wijze voort.

Het versterken van vaders en gezinnen

„Vaderschap is leiderschap, de allerbelangrijkste soort leiderschap,” zei president Kimball, daarbij de brochure *Vader, let op* aanhelend. „Zo is het altijd geweest en zo zal het ook altijd zijn. Vader, met de hulp en de raad van uw eeuwige metgezellin, presideert u over uw huisgezin. Het gaat er niet om of u het bekwaamt of het waardig bent, maar het is een kwestie van wetten en aanstelling.” (*Vader, let op* [PB CT 0496 DU], blz. 9.)

Vaders hebben er veel profijt van te worden getraind in het nakomen van hun taken in het gezin en het is de taak van de Melchizedekse priesterschapsquorums erop toe te zien dat zij die training ontvangen. De priesterschapslessen behandelen regelmatig het onderwerp leiding in het gezin en quorumleiders over de gehele wereld worden zich steeds meer bewust van hun verantwoordelijkheid om hun quorumleden te helpen betere echtgenoten en vaders te zijn.

Alan Baczuk was een inactief lid van het ouderlingenquorum van de 1ste Wijk Auburn (Washington) toen de quorumleiders en anderen in de wijk zich er in het bijzonder op toe begaven te leggen hem te helpen een beter voorbeeld te worden als vader. Russel Sly en Lawrence Hartley leerden Alan kennen en brachten hem bij hoe belangrijk het is thuis een voorbeeldige vader en leider te zijn. Zij wezen hem erop dat het ouderlingenquorum hem in deze dingen kon trainen. Alan luisterde, woonde de quorumvergaderingen bij en legde zich erop toe een beter voorbeeld te zijn. Zijn zonen werden metertijd kroonverkenners en vervulden allebei een zending. Alan werd een sterkere vader en daarnaast hoptman, zendingspresident van de ring en bisschop. Nu leert hij de broeders in de wijk hoe belangrijk het is een voorbeeldige vader te zijn.

President Alan Grachan van het ouderlingenquorum van de 1ste Wijk Littleton (New Hampshire) concentreert zich eveneens op het helpen van de vaders om meer verantwoordelijkheid te aanvaarden voor de vooruitgang in het evangelie van de leden van hun gezin. Hij onderwijst de quorumleden en moedigt hen aan om regelmatig onder vier ogen met de gezinsleden te spreken om hen voor te bereiden op zaken zoals roepingen in de kerk, priesterschapsverordeningen en de overgang van het jeugdwerk. In zijn huisonderwijs en persoonlijke gesprekken met de quorumleden tracht hij steeds als quorumleider het voorbeeld te geven door altijd te informeren naar hun persoonlijke leven en te vragen wat hij kan doen om hen te helpen.

Onder leiding van de ringpresident, Richard Pitcher, worden alle Melchizedekse priesterschapsquorums in deze ring aangespoord om in het bijzonder

de nadruk te leggen op het trainen van vaders en het onderwijzen van de kunst van het ouderschap.

Met behulp van de studieguides, het *Hulpboek voor de gezinsavond* en ander goedgekeurd materiaal behoren quorums en groepen de quorumlessen en aanvullende workshops te concentreren op onderwerpen zoals (1) het verbeteren van de gezinsavond, (2) het houden van doeltreffende familiëraden, (3) het instellen van regelmatig gezinsgebed, (4) het steunen en opbouwen van de partner, (5) het verkrijgen van gepaste gezinsdiscipline, (6) het verbeteren van de gezinscommunicatie, (7) het organiseren van gezellige gezinsactiviteiten, (8) het instellen van een regelmatig lezen van de Schriften in gezinsverband, en (9) het voeren van persoonlijke gesprekken met kinderen. Inspanningen op deze terreinen werpen veel goede vruchten af in de vorm van sterkere gezinnen en uiteindelijk sterkere quorums, wijken en ringen.

Zendingswerk

Priesterschapsdragers houden zich met verschillende aspecten van het zendingswerk bezig: (1) Zij vervullen full-timezendingen; (2) zij sluiten vriendschap met niet-leden, zodat deze open zullen staan voor het evangelie; (3) zij bereiden hun kinderen – vooral zonen – voor op een zending; en (4) zij geven financiële steun aan het zendingswerk.

Ieder lid van de kerk heeft de verantwoordelijkheid om zendingswerk te doen. (Zie Leer en Verbonden 88:81.) Priesterschapsdragers en -quorums hebben een bijzondere opdracht om bij dit werk voorop te gaan. De zeventigen, hogepriesters en ouderlingen delen deze verantwoordelijkheid en moeten manieren organiseren om de quorumleden bij te staan in het nakomen van deze heilige verantwoordelijkheid.

President Chang Suen Kim van de Ring Seoul West-Korea is er bijzonder op gespitst geweest de leiders van de Melchizedekse priesterschapsquorums hun aandeel te laten leveren aan het zendingswerk. Hij heeft zich geconcentreerd op de rol van het Melchizedekse priesterschapscomité van de ring om de quorumleiders te trainen en erop toe te zien dat zij goed georganiseerd zijn en naar behoren functioneren. De zeventigen van de ring hebben

een goede samenwerking met de full-timezendingen tot stand gebracht door regelmatig met hen te vergaderen en zij hebben vele bekeeringen tot de kerk gebracht. De quorums van de ring hebben ook veel aandacht besteed aan het organiseren van activiteiten gericht op de voorbereiding op een zending. Door gerichte training en voortdurende nadruk zijn zij erin geslaagd een groot aantal jongemannen voor te bereiden op hun zendingsoproep.

Onder leiding van de ringpresident, Evert W. Perciwall, en de zendingspresident van de ring, Haken Palm, hebben de leiders van de Melchizedekse priesterschapsquorums en andere leden van de Ring Stockholm Zweden een uniek zendingsproject georganiseerd in het centrum van de stad in de vorm van een opzienbarende tentoonstelling getiteld „De toekomst van Zweden wordt in het gezin gevormd“. De tentoonstelling omvatte rondleidingen en vakkundig vervaardigde uitstallingen die de boodschap van het evangelie brachten. De tentoonstelling is een maand lang iedere dag van negen uur 's morgens tot negen uur 's avonds door de leden van de kerk bemand geweest. Zij schatten dat over de twaalfduizend mensen de tentoonstelling hebben bezocht, hetgeen veel mogelijkheden om te onderwijzen en namen van geïnteresseerden opleverde.

Genealogie en tempelwerk

Genealogie en tempelwerk zijn de verantwoordelijkheid van het individuele lid en van het gezin en worden onder leiding van het gezinshoofd uitgevoerd. Quorumleiders behoven activiteiten te organiseren waardoor ieder lid en ieder gezin geholpen wordt om de tempelverordeningen ten behoeve van zichzelf en van hun overleden voorouders te ontvangen en om een persoonlijke en familiegeschiedenis te schrijven.

De groepsleiders hogepriesters fungeren als specialisten op het gebied van genealogie en tempelwerk in het uitvoerend priesterschapscomité van de wijk. Eén groepsleiders hogepriesters, Pete Sorensen, ontdekte een uitstekende manier om genealogie te stimuleren onder de hogepriesters en leden in de Wijk Spring van de Ring Houston Texas North. Hij begon met een schriftelijk onderzoek onder de wijkleden

om te bepalen wat ieder gezin op genealogisch gebied had verricht en waar zij hulp bij nodig hadden. Van de zestig reacties op het onderzoek waren er slechts twee die het alleen af konden. In de daaropvolgende gesprekken met ieder gezin apart, moedigden broeder Sorensen en zijn helpers de leden aan om hun eigen doelen te stellen, waarna zij samen bepaalden welke hulp moest worden geboden. Individuele hulp gebaseerd op behoeften is zijn geheim voor het welslagen van het genealogische programma van de priesterschap. Hij maakt ook plannen voor toespraken in de avondmaalsvergaderingen, hardvuuravonden en artikelen in de wijkkrant met verdere instructies en hulp.

Het genealogische werk in de Ring Idaho Falls is geconcentreerd rond het filiaal van de genealogische bibliotheek. Onder leiding van president Preston Brimhall besloot de ring enige jaren geleden om een krachtig genealo-

gisch programma te ontwikkelen. Er werd een filiaal van de genealogische bibliotheek opgericht, hetgeen gefinancierd werd door het quorum hogepriesters van de ring. Door het genealogisch onderzoek te stimuleren en gezinnen aan te sporen tot gezamenlijk bezoek, hebben zij in één enkele maand weleens zeshonderd bezoeken gehad. Er zijn ook uitgebreide onderzoeken gedaan naar de stand van zaken bij het viergeneratieproject en naar de hoeveelheid persoonlijke geschiedenissen die geschreven werden. Vervolgens werden de huisonderwijzers verzocht na te gaan welke hulp de gezinnen nodig hadden en hen te vergezellen naar de genealogische bibliotheek om hen op weg te helpen. Genealogisch onderzoek wordt vaak gestimuleerd, terwijl er in alle vergaderingen van de kerk over genealogie en tempelwerk gesproken wordt.

In één enkele maand, maart 1983, zorgden de leden van een wijk in het

oosten van de Verenigde Staten voor 941 tempelopdrachten in de tempel te Washington D. C., die 640 kilometer van hun wijk vandaan ligt.

Zij hebben alle leden die in het bezit zijn van een tempelaanbeveling aangespoord om er een regelmatig gebruik van te maken, hetgeen tot een grote toename van hun werk voor de doden heeft gevoerd.

Gezinnen helpen bij de zorg voor hun stoffelijke behoeften

Priesterschapsquorums onderwijzen hun leden en helpen ze inzake het verkrijgen van een goede gezondheid, financiële stabiliteit en een jaarvoorraad levensmiddelen en kleding. Zij leren hun leden ook hoe zij zichzelf kunnen redden en om van hun tijd, talenten en middelen te geven ten behoeve van de kerk, de gemeenschap en de behoeftigen. Quorumleiders hebben voorts de verantwoordelijkheid de leden bij te brengen hoe zij moeilijkheden kunnen voorkomen en om hen die in de moeilijkheden zijn geraakt weer op de been te helpen.

In de Wijk Columbus Westerville (Ohio) heeft de quorumpresident ouderlingen, Gene Arnold, een bijzondere hardvuuravond gehouden voor zijn quorumleden over het belang van een jaarvoorraad levensmiddelen en kleding. Hij daagde de aanwezigen uit om te proberen het leeuwendeel van die opdracht vóór het eind van het jaar – op dat moment nog enkele maanden verwijderd – voor elkaar te krijgen. Vervolgens ging hij aan de slag om hen daarbij te helpen – door liefdevolle aanmoediging en hen erin voor te gaan. Veel gezinnen in het quorum maakten in die paar maanden uitstekende vorderingen met hun voedselvoorraad.

Bill Myers, president van het ouderlingenquorum in Boomington (Illinois), heeft zich toegelegd op dienstprojecten ten behoeve van de noodlijdenden. Samen met zijn quorumleden hielp hij een alleenstaand wijklid, dat wegens een schouderblessure hulpbehoevend was geworden, door haar huis van een nieuw dak te voorzien en een aantal onderhoudskwarweitjes te doen.

Evenzo plant Darvel Allred, groepsleiders hogepriesters in de 3e Wijk Opland (Californië) iedere maand een dienstproject voor zijn groeps-

En priesterschapsquorum verrichtte herstelwerkzaamheden aan het huis van een alleenstaande ouder. Zij lieten haar jongens meehelpen, zodat die konden leren die klusjes zelf te doen.

leden. Typierend voor zijn verlangen om mensen te leren zichzelf te helpen was het project waarbij de groepsleden herstelwerkzaamheden verrichtten bij een alleenstaande ouder thuis en haar jongens mee lieten helpen, zodat ze die klusjes zelf konden leren doen.

Altijd waken over de kerk

Vanaf de begintijd van de kerk heeft de Heer de priesterschap de opdracht gegeven om „altijd over de (leden der) kerk te waken, en met hen te zijn en hen te sterken“. (Leer en Verbonden 20:53.) Toen de kerk naar de Vallei van het Grote Zoutmeer kwam werd deze verantwoordelijkheid nagekomen door middel van blokonderwijs. Later werd het wijkonderwijs ingesteld. In deze tijd is het huisonderwijs het voornaamste werktuig om deze opdracht van de Heer na te komen.

Het huisonderwijs wordt door de Melchizedekse priesterschapsquorums verricht onder leiding van de bisschop. Twee priesterschapsdragers worden geroepen om een aantal gezinnen regelmatig thuis te bezoeken. Zij vertegenwoordigen de quorumleider en de bisschop.

Leiders van de 5e Ring aan de Brigham Young University hebben hun quorums aangespoord tot veelvuldige trainingsperiodes van een vijf à zes minuten gericht op het versterken van het huisonderwijs. Er worden in het kort suggesties gegeven voor het presenteren van een doeltreffende boodschap, voor het letten op noden, voor mogelijke steun voor een gezin met een alleenstaande ouder enzovoort. „Nieuwe ideeën en bemoediging blijken veel effectiever te zijn bij het motiveren van onze huisonderwijzers dan hen er steeds op te wijzen hoeveel dagen hen die maand nog resten om hun plichten na te komen,“ vertelt ringpresident Niles W. Herrod. „Als wij de huisonderwijzers in onze studentenquorums een behoorlijke opleiding kunnen geven, zullen zij een belangrijke bijdrage kunnen leveren wanneer zij de BYU verlaten en gaan dienen in de quorums door de hele kerk heen.“

Quorumpresident ouderlingen Terry Lenahan ontdekte dat het huisonderwijs voor verbetering vatbaar was toen hij geroepen werd het quorum in Woodstock (Georgia) te presideren. Hij maakte een lijst van alle gezinnen die

aan zijn quorum waren toegevoegd en organiseerde vervolgens de huisonderwijzers en hun junior-collega's van de Aäronische priesterschap in drie huisonderwijsteams, die onder toezicht stonden van de drie leden van het quorumpresidium. Hij zorgde voor bijzondere huisonderwijsstraining als onderdeel van het normale quorumonderwijs, om de broeders te leren hoe een goed contact met gezinnen wordt gelegd, hoe inactieve leden begeleid kunnen worden, en soortgelijke taken. Samen met zijn raadgevers legden zij zich tevens toe op regelmatige, doeltreffende huisonderwijsgesprekken en zorgvuldige nazorg en bemoediging voor individuele huisonderwijzers. De huisonderwijscijfers namen van 40 procent toe tot 85 procent en zelfs nog hoger. Goede training en het persoonlijke onderhoud vormden zijn geheime formule voor beter huisonderwijs.

Ook Oduvaldo Salvador Amaro, quorumpresident ouderlingen in de Wijk Aeroporto van de Ring Sao Paulo West-Brazilië, is ijverig in het versterken van het huisonderwijs in zijn quorum. Toen hij geroepen werd om het ouderlingenquorum te presideren werd slechts 20 procent van de gezinnen bezocht. Hij zorgde ervoor dat ieder gezin huisonderwijzers kreeg en dat het rapporteren van het huisonderwijs beter georganiseerd werd. De opvallende verbetering van de huisonderwijspercentages in zijn quorum zijn volgens hem „grotendeels het gevolg van betere planning in de presidiumvergaderingen en van een toegenomen activiteit van het quorum in zijn geheel“.

President Amato doet ook veel moeite om de vele nieuwe bekeerlingen die lid worden van zijn quorum op de juiste manier te begeleiden. Iedere doopdienst wordt door hemzelf of door een van zijn raadgevers bijgewoond en hij ziet erop toe dat alle nieuwe leden worden voorgesteld aan hun huisonderwijzers en de lessen ontvangen uit *Huisbezoeklessen voor nieuwe leden* (PB HT 5164 DL).

Het huisonderwijs in de 3e Wijk Dallas (Texas) gaat eveneens goed. De ene maand na de andere werken de groepsleider hogepriesters, John Bertrand, de groepsleider zeventigen, Paul Larsen, en de quorumpresident ouderlingen, Vern Larmen, er samen aan om te zorgen voor zo goed als

100 procent huisonderwijs van een zeer hoog gehalte. Deze broeders sporen hun huisonderwijzers aan tot een oprechte belangstelling voor de hun toegevoegde gezinnen en om hun bezoeken reeds vroeg in de maand af te leggen, zodat zij eerder geneigd zullen zijn extra contacten te leggen, aan verjaardagen te denken, of hun gezinnen bepaalde diensten te bewijzen als „tweede-mijls“-inspanningen om in hun behoeften te voorzien. Onder leiding van Rulon Brough, president van de Ring Dallas Texas East, geven het ringpresidium en de hoge raad het voorbeeld door middel van hun eigen verrichtingen op het gebied van huisonderwijs en door regelmatige gesprekken met de huisonderwijzers ten einde hen te motiveren en te inspireren.

Zo veel van dit werk is afhankelijk van de individuele priesterschapsdrager, die er ijverig naar streeft zijn plichten na te komen en de macht van het priesterschap in zijn leven te verkrijgen door middel van persoonlijke waardigheid. De Heer heeft gezegd:

„Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.“

Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods . . .

. . . daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.“

En dit is overeenkomstig de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren.“ (Leer en Verbonden 84:33-34, 38-39.)

Priesterschapsquorums en het werk dat daarin wordt verricht vormen samen een van de belangrijkste sleutels tot de toekomst van de kerk. Als alle priesterschapsdragers de beoedeling van de quorums en de grote betekenis van het werk van de priesterschap beter begrepen, zou het werk met grote sprongen vooruitgaan. De mogelijkheden van priesterschapsdragers die in volmaakte broederschap en onbaatzuchtigheid samen geestelijke doelen nastreven, kennen geen grenzen. De macht van God die via zulke kanalen werkt, zal onvoorstelbare zegeningen afwerpen voor allen die daarbij betrokken zijn. □

Zij ging naar de tempel

Mari Vawn Owens

Guillermina Juarez Martinez wilde graag naar de tempel toe voor haar eigen begiftiging. Ze was vierentwintig, ongehuwd en stervende. Ze leed aan een voortwoekerende ziekte van het bloed, een zo zeldzame kwaal dat er geen naam voor was. Meestal halen de slachtoffers de achttien niet, maar Guillermina had daar door haar strijdbare houding al zes jaar aan toe weten te voegen.

„Ik wil niet sterven en een vreemde mijn tempelwerk laten doen. Ik wil erheen en mijn eigen tempelwerk doen,“ zei ze. Toen haar ringpresident, Guillermo Torres Villalobos hoorde van haar verlangen naar de tempel te gaan, vertelde hij haar dat zij een tempelaanbeveling van hem zou krijgen.

Alleen al de mogelijkheid dat zij zou gaan bracht een verbetering in haar toestand teweeg. De artsen sloegen haar vorderingen gade en schudden hun hoofd in ongelooft. Zij geloofden

niet in haar verbetering, die hen voor een raadsel stelde, en dus gaven zij haar geen toestemming om naar de tempel te reizen. De bus van de Ring Mexico City North zou in de laatste week van juli 1973 naar de tempel in Arizona vertrekken. Guillermina bleef bidden en stuurde haar familie er op uit om haar papieren in orde te maken zodat zij Mexico uitkon. Op de dag van vertrek lag ze nog steeds in het ziekenhuis. Vastbesloten om deze ene kans om haar eigen tempelwerk te doen niet voorbij te laten gaan, vertrouwde Guillermina nog vaster op de Heer en vroeg ze de artsen nog één keer hun toestemming voor de reis te geven. Deze keer zwichtten zij, maar op voorwaarde dat zij hen van hun verantwoordelijkheid onthief. Guillermina stemde toe, maar trok zich niets aan van hun dwingende advies om de reis per vliegtuig te maken. Zij had behoefte aan het gezelschap van de heiligen.

Zij zorgde voor een bed dat op de achterbank van de bus paste, een EHBO-trommel, een zuurstoffles en een masker. Een dokter, een verpleegkundige en haar moeder gingen met haar mee.

Onderweg naar de tempel deed ze mee met het zingen en het vertellen van mopjes. Ze keek naar het spel van de kleine kinderen, voelde hun geest en was gelukkig dat zij erbij was. De vervulling van haar schijnbaar onmogelij-

ke doel was nu slechts een kwestie van kilometers.

vlak bij Nogales, de grens tussen Mexico en de Verenigde Staten, raakte de airconditioning in de bus defect. Kort daarna ging Guillermina's toestand achteruit en kwam haar ademhaling tot stilstand. De vrouwen in de bus begonnen te huilen en baden dat zij lang genoeg in leven mocht blijven om haar begiftiging te ontvangen. De dokter voelde een zwakke hartslag. De drie bisschoppen in de bus zalfden haar en gaven haar een zegen die inhieltdat zij zou leven. Plotseling knapte ze op.

Zodra de bus in Mesa aankwam, werd Guillermina door een aantal dokters onderzocht en kreeg zij het advies slechts één tempeldienst bij te wonen. Zij verwachtten niet dat zij veel langer zou leven. Maar de onmogelijke droom was nu zo dichtbij, dat hij de volgende ochtend zou worden vervuld.

Toen Guillermina, helemaal in het wit en met een stralend gezicht, de terestriële zaal van de tempel binnenkwam, onderging zij een verandering. Tijdens de dienst was zij volkomen alert en actief. Alle hindernissen overwinnend kon zij nu met haar eigen uitgeputte zieke lichaam datgene doen dat zij een ander niet voor haar wilde laten doen.

Iedereen die de dienst meemaakte hield haar zorgvuldig in het oog. Hoe-

wel zij na de eerste dienst helemaal òp was, was zij zo dolblij, dat zij smeekte nog een dienst te mogen meemaken. Nadat de artsen haar nagekeken hadden, gaven zij haar hun toestemming. Deze gang van zaken werd de volgende drie dagen na elke dienst herhaald. Van de in totaal negen diensten miste zij er geen één.

Tot ieders verbazing ging Guillermina's toestand niet achteruit. In plaats van steeds minder te worden en te sterven, ging ze vooruit.

Zodra ze terug was in Mexico City begaf Guillermina zich naar het militaire ziekenhuis, zoals zij had beloofd. De artsen daar schudden ongelovig hun hoofd. Haar gezondheid was zoveel beter dat zij na twee dagen werd ontslagen om thuis een betrekkelijk normaal leven te gaan leiden.

Versterkt door haar verbonden met de Heer vond zij de kracht om een jeugdwerkklas te onderwijzen en om samen met andere jonge vrouwen deel te nemen aan de activiteiten van de kerk. Haar ziekte kan haar op ieder moment van het leven beroven, maar zij voelt zich bereid om te sterven en houdt vast aan haar geloof in de grote wijsheid van de Heer en zijn oneindige bekommernis om zijn kinderen. □

*Mary Vawn Owen, is schrijfster,
moeder van vijf kinderen en huisbezoekster.*

„Ik heb leren zingen”

Joan Oviatt

President Heber J. Grants inspanningen
om de lofzangen van Zion te zingen

„Daar ik meen dat er de nodigen zijn die nog nooit hebben gezongen, en voor wie het misschien nuttig zou zijn over mijn inspanningen te lezen en daardoor te worden aangemoedigd om te leren zingen, heb ik besloten u deelgenoot te maken van mijn ervaringen.” Zo schreef Heber J. Grant in de *Improvement Era* in het jaar 1900.¹

Door alle jaren heen dat hij de kerk als lid van het Quorum der Twaalf – 36 jaar – en als president van de kerk – ruim 26 jaar – diende, was president Grant de heiligen een voorbeeld van vasthou-

„Ik beschouw het als een van de grootste prestaties van mijn leven dat ik heb leren zingen.“

dendheid en een voortdurende bron van bemoediging om toch vooral te zingen.

Hij haalde vaak een van zijn lievelingsteksten aan, Leer en Verbonden 25:12: „Want Mijn ziel schept behagen in het gezang des harten; ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij, en het zal met een zegening op hun hoofd worden beantwoord.“ Maar toch kostte het ten gehore brengen van het „gezag zijns harten“ hem grote inspanning.

President Grant vertelt zijn eigen ver-

haal als volgt: „Ik heb mijn leven lang van zang genoten. Toen ik als 10-jarig kereltje bij een zangklas kwam, kreeg ik van de leraar te horen dat ik nooit zou leren zingen.“ Vanaf dat moment tot dat hij een man van even in de dertig was, probeerde president Grant keer op keer in zijn eentje om te leren wijs te houden, maar het lukte eenvoudig niet. „Ik liet me onderzoeken door een frenoloog,“ vertelt hij gekserend, „en kreeg te horen dat ik best kon zingen, maar dat hij dan wel mijlenver uit de buurt wilde zijn. Op een keer toen ik

aan het oefenen was. . . in een kamer in het Templetongebouw, vlak naast die van een tandarts, dachten de mensen op de gang dat iemands kiezen getrokken werden.“²²

Sprekende over hoe populair zijn stem was, vertelde ouderling Grant eens in een algemene conferentie: „Veel van mijn vrienden zijn bij me gekomen om mij te smeken niet te zingen. . . Een van mijn ambtgenoten zei tegen mij: ‘Kom binnen, Heber, maar spaar ons, alsjeblieft, je zingen.’. . . Op onze vergaderingen in de tempel zei-

Tijdens een reis naar Arizona vroeg ouderling Grant zijn metgezellen of zij er iets op tegen hadden als hij die dag honderd lofzangen zong. Nadat hij er ongeveer veertig had gezongen, verzekerde ze hem ervan dat als hij de overige zestig zou zingen, zij een zenuwinzinking zouden krijgen."

uur, volledig gericht op die lofzang. Die lessen gaan nog steeds door. Ik heb het lied op één dag weleens 115 keer gezongen.¹⁴

Ouderling Grant zei: „Toen een van de leidende kerkfunctionarissen mij hoorde zingen toen ik net was begonnen met oefenen, merkte hij op dat mijn zingen hem deed denken aan de dichtkunst van de overleden apostel Orson Pratt. Hij zei dat broeder Pratt slechts één gedicht had geschreven, en het leek alsof het uit hout gezaagd was, recht afgezaagd.“¹⁵ Andere keren werd ouderling Grant geplaatst dat hij „een stem had als een staketsel“.

Tijdens een reis naar Arizona vroeg ouderling Grant zijn metgezellen, de ouderlingen Ruder Clawson en J. Golden Kimball, of zij er iets op tegen hadden als hij die dag honderd lofzangen zong. „Ze namen het op als een grapje,“ zei hij, „en verzekerde me ervan dat ze het aangenaam zouden vinden. We reisden van Holbrook naar St. Johns, een afstand van bijna honderd kilometer. Nadat ik ongeveer veertig keer had gezongen, verzekerde ze me ervan dat als ik de overige zestig zou zingen, zij een zenuwinzinking zouden krijgen.“ Ouderling Grant schonk geen aandacht aan hun verzoek, maar „hield ze aan de afspraak en zong ze alle honderd.“¹⁶

Op de conferenties die zij bijwoonden spande ouderling Grant zich in om te zingen. „Ik deed een poging 'O, mijn Vader' te zingen in Snowflake (Arizona),“ vertelde hij. „Ik kwam niet verder dan de 'O,' en die kreeg ik ook al niet goed te pakken.“¹⁷

Na de mislukking in Arizona, was ouderling Grant vastberadener dan ooit. Het kwam herhaaldelijk voor dat hij een lofzang wel honderd keer op een dag doorzong. „En na twee of drie maanden was ik zo vol vrouwen – en de heer Ensign ook – dat ik de twee lofzangen 'O, mijn Vader' en 'God volgt voor ons verborgen paân' kon zingen, dat ik aanbood 'O, mijn Vader' te zingen op een zondagsschoolconferentie die in onze grote tabernakel plaats zou vinden . . . met zeker 10.000 aanwezigen. De zaal was zo vol dat sommigen met een staanplaats genoeg moesten nemen.“¹⁸

Ouderling Grant had die avond last van plankenkoorts en was uitermate zenuwachtig. Hij zei te hopen „de jonge mensen aanschouwelijk onderwijs

te kunnen geven, om hen ertoe aan te moedigen te leren zingen. Het was een fiasco. Ik ging in haast alle verzen vals zingen en ik vrees dat mijn inspanningen, in plaats van de jonge mensen aan te moedigen, eerder het tegenovergestelde effect hadden.“¹⁹ Vóór de vergadering had hij de lofzang herhaaldelijk foutloos doorgezongen. De grote menigte bracht hem echter van zijn stuk en zijn stem werd onzeker. Hij had ook grote moeite met het zingen met begeleiding. Ouderling Grant hield midden in de lofzang even op en gaf met een grappige opmerking toe te weten dat hij niet helemaal zuiver aan het zingen was. Dit understatement werd met veel onderdrukt gelach begroet. Ouderling Grant vroeg of de lofzang op een andere toonhoogte kon worden gespeeld en hield vol tot hij alle vier versen gezongen had. „Ik kondigde vervolgens aan te weten dat ik deze lofzang niet op de juiste manier gezongen had – er werd zo goed als de hele tijd dat ik zong gelachen – maar dat ik hem weer zou zingen op toekomstige conferenties – en zou blijven zingen – totdat ik het foutloos had gedaan.“²⁰

Ondanks zijn goede bedoelingen en zijn poging de pijnlijke situatie luchtig aan te pakken, was hij toch verdrietig en moest hij de nodige kwetsende reacties incasseren. „Toen ik na mijn eerste poging om in de tabernakel te zingen thuiskwam, kreeg ik. . . van mijn dochter Lucy te horen: 'Papa, ik moest wel lachen tijdens uw zingen, anders was ik in tranen uitgebarsten – ik schaamde me zo verschrikkelijk over u.'“²¹

Hij ontving ook een brief van zijn zeer goede vriend, brigadegeneraal Richard W. Young, die schreef: „Ik ben het wel eens met je stelling, *dat wil zeggen, dat als je kunt leren zingen, niemand zich door wat dan ook hoeft te laten ontmoedigen*, maar het feit dat succes uiteindelijk moet worden bereikt door voor gek te staan, maakt hiervan een moeilijke en delicate zaak, in het bijzonder voor een apostel die, in tegenstelling tot de gewone muzikfanaat, het zich niet kan veroorloven zijn stem te ontwikkelen ten koste van zijn reputatie als scherpzinnig man.“²²

Ondanks zijn enorme echech, echter, en ondanks de kritiek van zijn familie en vrienden, liet ouderling Grant zich niet ontmoedigen. „Mijn vastbeslotenheid om te leren zingen is er alleen door toegenomen,“ zei hij.²³

den de presiderende broeders altijd: 'Dat is even onmogelijk als het onmogelijk is voor broeder Grant om wijs te houden,' en daarmee was de kous af; iedereen gaf toe dat dat inderdaad een onmogelijkheid was.“²³

In plaats van zich er maar bij neer te leggen, hield ouderling Grant vol. Hij beschreef hoe hevig zijn verlangen was naar de „goddelijke gave“:

„Mijn leven lang heb ik getracht 'O, mijn Vader' van zuster Eliza R. Snow te zingen. Als kind was er niemand, naast mijn eigen moeder, die zoveel belang in mij stelde, die zoveel moederlijke raad gaf of meer van mij scheen te houden dan zuster Snow. Ik hield zielsveel van haar en hield ook van haar lofzang, 'O, mijn Vader'. Ik vertelde . . . broeder Horace S. Ensign dat ik er vier of vijf maanden van mijn vrije tijd aan wilde wijden als ik die ene lofzang maar kon leren zingen. Hij antwoordde dat iedereen kon leren zingen als hij maar doorzette. Ik zei dat als ik één kwaliteit bezat, dat wel doorzettingsvermogen was. Ik stelde dus voor ter plekke te beginnen met mijn eerste les van twee

Geïllustreerd door Robert Barrett

Toen hij korte tijd daarna eens bij een etentje aanwezig was, „werd ik door een van de gasten verzocht ‘O, mijn Vader’ te zingen, terwijl ik zo goed als tegelijkertijd gevraagd werd ‘God volgt voor ons verborgen paan’ ten gehore te brengen. Ik vroeg zuster Snow of zij zo vriendelijk wilde zijn te spelen . . . Zij had één van de gasten zijn verzoek horen doen en ik had het verzoek van de ander gehoord, dus speelde zij ‘O, mijn Vader’, terwijl ik ‘God volgt voor ons verborgen paan’ inzette. Gelukkig zijn de eerste drie noten van deze liederen hetzelfde en merkte zuster Snow gelijk wat ik probeerde te doen. Zij paste zich meteen aan mij aan en we kwamen er behoorlijk doorheen.“¹⁴

Hij was nog steeds zenuwachtig als hij voor een gehoor moest zingen; maar hij wist dat hij vorderingen maakte en steeds dichter bij zijn doel kwam. „Toen ik eerst leerde zingen . . . zong ik zo goed als elke maat vals zonder het te weten,” zei hij, „Nu ben ik zo ver dat ik wéét wanneer ik vals zing.“¹⁵ Hij oefende voortdurend en leerde de verschillende noten op de piano te spelen

als steun. „Toen ik dit voor het eerst begon te doen,” schreef hij, „zong ik vaak de ene noot en speelde ik een andere zonder het verschil te horen. Tegenwoordig ontdekt mijn oor dit soort fout, hetgeen een duidelijk bewijs is dat mijn toonhoogte geleidelijk afneemt.“¹⁶ Het deed hem goed te kunnen vertellen dat hij „een lied kon leren in minder dan een tiende van de tijd die het mij kostte toen ik voor het eerst een lied moest instuderen“.¹⁷

Toen hij drieënveertig was, kwam ouderling Grant in een bepaalde wijk toevallig professor Charles J. Grant tegen, de muziekleraar die hem als kind had verteld dat hij nooit zou leren zingen. Broeder Grant sprak hem aan en vertelde dat hij tenslotte toch had leren zingen. „Ik kan wel geen toonladder zingen: do-re-mi-fa-sol-la-ti-do – want dat heb ik samen met mijn vrouw vanochtend nog een uur lang tevergeefs geprobeerd,” zei ouderling Grant, „maar ik kan wel twee lofzangen zingen.“ „Daar geloof ik geen woord van,” was het antwoord.

Ouderling Grant moest toen wel het bewijs leveren: „wij gingen samen naar een hoekje van het gebouw, waar ik hem alle zes de verzen van ‘God volgt voor ons verborgen paan’ zachtjes voorzong. Toen ik klaar was zei hij er niets van te begrijpen, maar dat ik inderdaad foutloos had gezongen. Ik verzekerde hem dat ik het wel degelijk begreep en dat ik het lied wel vijfduizend keer gezongen had voor ik het eindelijk kende. Hij nodigde mij meteen uit om mee te zingen in het tempelkoor, waar hij in die tijd dirigent van was. Ik nam zijn uitnodiging aan en heb een aantal jaren in zijn koor gezongen.”¹⁸

Wat zijn jaren van inspanning betreft, zei president Grant: „Ik heb, bij meer dan één gelegenheid . . . de waarheid aangetoond van de uitspraak: ‘Hetgeen waarin wij volharden gaat ons steeds gemakkelijker af, niet omdat de aard van die handeling veranderd is, maar omdat ons vermogen om het te doen is toegenomen,’ door een lofzang twee uur lang te oefenen en hem vervolgens foutloos in het openbaar te zingen. Ik kan nu een goede tweehonderd lofzangen ten gehore brengen. . . ik beschouw het als een van de grootste prestaties van mijn leven dat ik heb leren zingen.“¹⁹ Niemand weet hoeveel vreugde het mij heeft verschaft om in de tabernakel en andere plaatsen op te staan en samen met de anderen te zingen, want het is mij vroeger zo’n ergerenis geweest om het zonder succes te moeten proberen. Ik hou nu eenmaal zoveel van de woorden van de lofzangen van Zion.“²⁰ □

Joan Oviatt is free-lance schrijfster en woont in de 18e Wijk Noord van Salt Lake City.

Verwijsmateriaal

- 1 „Learning to Sing,” *Improvement Era* van oktober 1900, blz. 886.
- 2 *Conference Report* van april 1900, blz. 61.
- 3 *Conference Report* van april 1901, blz. 63.
- 4 *Conference Report* van april 1900, blz. 61.
- 5 „Learning to Sing,” blz. 887.
- 6 *Idem*, blz. 889.
- 7 *Conference Report* van april 1900, blz. 61.
- 8 „How I learned to Sing,” herdrukt uit *In the Native American*, blz. 3.
- 9 „Learning to Sing,” blz. 888.
- 10 „How I learned to Sing,” blz. 3.
- 11 *Idem*.
- 12 „Learning to Sing,” blz. 887-888.
- 13 *Idem*, blz. 887.
- 14 *Conference Report* van april 1901, blz. 63.
- 15 *Conference Report* van april 1900, blz. 62.
- 16 „Learning to Sing,” blz. 890.
- 17 *Idem*, blz. 889.
- 18 „How I learned to Sing,” blz. 3.
- 19 *Idem*, blz. 5.
- 20 *Conference Report* van april 1901, blz. 63.

Naar een volwassen volgelingschap toe

Karen Lynn Davidson

Jarenlang hebben de woorden uit een lofzang mij behoorlijk dwarsgezeten. „O, hoe groot is onze schuldeiser! Iedere dag weer voel ik mijn beperkingen (Hymns, nr. 70; niet vertaald). „Hoe zijn die protestantse woorden in vredesnaam ooit in ons zangboek terechtgekomen?” vroeg ik me af. „Ik doe alles wat er van mij verwacht wordt; ik sta niet in het krijt bij de Heer.”

Ik gaf er de voorkeur aan te denken dat zaligheid geheel mijn eigen verantwoordelijkheid was, louter het gevolg van mijn goede daden. Op de een of andere manier was afhangen van mijzelf gemakkelijker dan afhangen van mijn Vader in de hemel, terwijl het denkbeeld van zaligmaking door middel van werken er een was dat ik heel eenvoudig gelijk kon stellen met zaken die ik al wist. Met goed gedrag verdiende ik de goedkeuring en de beloning van mijn ouders; slecht gedrag deed hen verdriet en bracht straf met zich mee. Later ging ik bepaalde begrippen begrijpen zoals kopen, ruilen, promesse, garantie, contract en gegeven waarde voor ontvangen waarde. Helaas stelde ik zulke begrippen gelijk met het proces van de zaligmaking.

In zekere zin houdt deze gedachten-gang wel stand; ik moet er mijn aandeel aan leveren.

Maar ik had het hele, prachtige eeuwige plan verlaagd tot een aards gebeuren. In mijn laatdunkendheid stelde ik mij mijn Hemelse Vader voor als een winkelier die *verplicht* mij zijn goederen te verkopen als ik met de contanten binnenkwam, of een goddelijke toezichthouder op gedragswijzigingen, die mij wel moest laten slagen als ik genoeg punten scoorde.

In de loop der jaren heb ik de beperkingen van een dergelijke houding leren inzien. In feite bestaat het systeem dat ik mij voorstelde niet in werkelijkheid. Een lijstje kan handelbaarder zijn; het kan makkelijker zijn om te overdenken en om mee te werken. Maar in mijn geval weerhield de lijst mij ervan de schoonheid en macht van het evangelie te voelen. Het gaf mij ook een verkeerd gevoel van bekwaamheid, een gevoel van het allemaal wel zelf te kunnen.

Een voorbeeld van de beperkte resultaten van zo'n schema wordt getoond in mijn muzieklessen. Ik geef dagelijks aan drie kinderen vioolles. Deze jongens en meisjes zijn zo jong dat iedere dag oefenen erg veel van ze gevraagd is. In dit stadium denken zij aan hun oefeningen als aan een overeenkomst: „Wat moet ik doen voor ik mag stoppen?” Ik zou graag idealistisch zijn en gewoon zeggen: „Oefen omdat je dat zo graag doet en stop wanneer je tevreden bent met de vorderingen voor die dag.” Maar ik weet dat dat niet werkt. Vioolklanken zijn voor een beginner, over het algemeen, niet lonend.

Dus als er geoeft moet worden, moeten de leerling en ik ons contract, ons lijstje, zeer nauwkeurig omschrijven.

Gewoonlijk moet ik iets zeggen zoals: „Besteed de eerste vijf minuten aan het doornemen van oude stukjes, tien minuten aan je ene oefenboek, vijf minuten aan je toonladders en tien minuten aan je stukje uit *Easy Violin Favorites*. Dan heb je een halfuur geoeft en mag je dat aftekenen in je schrift.”

Maar natuurlijk geven het steeds in de gaten houden van de klok en het zetten van tekenjes niet de houding van

een musicus weer. Tenzij mijn kleine violist verder kan komen dan precies datgene doen wat hem is opgelegd, zal hij nooit meer dan een leerling zijn. Gewoonlijk komt die vooruitgang met kleine stapjes. Op zekere dag zal hij werkelijk plezier hebben in het stukje dat hij uit *Easy Violin Favorites* speelt, en bij het kijken op de klok merken dat hij vijf minuten extra heeft geoeft! Zijn eerste reactie zal zijn om die vijf minuten van de oefentijd van de volgende dag af te trekken; tenslotte is de gedachte om meer dan het minimum te doen hem volkomen nieuw. Maar naarmate hij vreugde uit de muziek zelf blijft putten en niet meer denkt aan de hem opgelegde oefentijd, wordt hij geleidelijk een ware toonkunstenaar.

Op sommige terreinen van ons leven hebben de meesten onder ons een gelijksoortig belangrijk keerpunt ervaren zodra een hogere motivatie of liefde een controlelijst, voorschrift of vereiste te boven gaat. Een vrouw die vastbesloten is om een goede conditie te krijgen zal zich er aanvankelijk toe moeten dwingen om te gaan joggen. Met de tanden op elkaar en een zekere tegenzin werkt zij een bepaald programma af. Maar zij bereikt haar doel pas dan wanneer zij een grote vreugde ontdekt in hetgeen waarmee zij bezig is, wat haar bevrijdt om verder te gaan dan haar vaste routine en tot prestaties te komen waar zij zelfs nog nooit van gedroomd had.

Wat voor muziek en joggen geldt, geldt ook voor het evangelie. Pas wanneer wij in staat zijn onze „controlelijst”-mentaliteit te laten varen, zullen we de ware vreugde in het dienen vinden wegens onze liefde voor God en zijn gerechtigheid.

Ik denk dat dit vermogen om aan mijn controlelijst voorbij te gaan een van de gaven is, die volgt op het begrijpen van wat genade is. Dit begrijpen groeide met het bestuderen van de Schriften en de uitspraken van de algemene autoriteiten, waarin de alles overtreffende en ware aard van de genade worden onderstreept. Zo leerde ik de grote gaven van liefde en verlossing begrijpen die ons door de Verlosser worden aangeboden. Met dat begrip werd mijn ziel vervuld van zo'n grote liefde, dat ik mijn „controlelijst”-mentaliteit bij het naleven van het evangelie achter me kon laten ten gunste van een benadering die mij toestond om op een

vreugdevolle en creatieve manier een ware volgeling van Jezus Christus te zijn.

Een bijzonder grote hulp was koning Benjamins herinnering dat niets – maar dan ook helemaal niets – dat binnen mijn vermogen ligt om hier op aarde te doen, voor mij kan doen wat Jezus voor mij deed door middel van zijn zoenoffer. Ik ging de liefde en de vergeving die Hij mij biedt nadat ik mij keer op keer heb ingespannen en toch fouten heb gemaakt, beter dan ooit beseffen. (Zie Mosiah 2:21.) Hoeveel geboden ik ook onderhoud, dat op zich is niet genoeg om mijn behoudenis te kopen en evenmin kan ik daarmee de liefde en vergeving verdienen die de Vader mij zo overvloedig schenkt door middel van de verzoening van zijn Zoon. Deze kennis van de genade van de Zaligmaker en van de gelegenheid en behoefte die ik heb om zijn vreugdevolle volgelingen te zijn, heeft mijn leven met vele gaven verrijkt.

De meeste onmiddellijke gave was wellicht dat ik minder scherp werd in het veroordelen van mijn eigen en anderens fouten, en ook minder gawv ontmoedigd. Een van mijn vriendinnen, die tot een groter inzicht van de waarde van de verzoening was gekomen, drukte haar pas gevonden gevoel van het vrij zijn van buitensporig schuldgevoel en zelfkritiek uit door middel van deze vergelijking:

„Ik ben geen erg accurate typiste. Ik verfoei het typen, want één verkeerde aanslag heeft altijd betekend dat ik opnieuw kon beginnen of moest proberen de fout met gom en correctielak weg te werken. Na de nodige rommel en oponthoud getuigde de correcties nog steeds van het feit dat ik een slechte typiste was.

Op zekere dag, echter, ruilde ik mijn oude machine in voor een model met een automatische correctietoets. Die toets is een geweldige uitvinding! En wat er gebeurde met mijn typevaardigheid is eigenlijk tegenstrijdig. Met mijn oude machine leefde ik in voortdurende angst voor een fout omdat het verbeteren ervan zo lastig en ondoeltreffend was. Maar door die angst maakte ik niet minder, maar *meer* fouten. Nu ik weet dat het correctielint op mijn nieuwe machine elke fout spoorloos zal verwijderen, kom ik tot de ontdekking dat ik veel sneller en nauwkeuriger kan typen dan ooit tevoren.“

Bij haar geestelijke groei had zij ontdekt dat haar toegenomen geloof in de verzoening een soortgelijk effect te weeg had gebracht; zij werd niet meer verlamd en ontmoedigd door haar fouten. En op dezelfde manier voel ik me niet meer terneergedrukt door mijn fouten en tekortkomingen. Ik weet dat mijn inspanningen om gehoor te geven aan het gebod „gij dan zult volmaakt zijn“ (Matt. 5:48), ongeacht wat ik ook zal weten te bereiken in dit leven, te verwaarlozen zullen zijn vergeleken met het voorbeeld van onze Heer Jezus Christus; maar dankzij zijn verzoening is daar de genade om de kloof te overbruggen. Bekering – en vergeving – zijn mogelijk; mijn hoop hoeft niet door mijn fouten verwoest te worden. Het besef dat genade in mijn voordeel wordt uitgeoefend ondanks mijn fouten, vervult mij met ontzag en dankbaarheid.

Mijn toenemende begrip van wat genade inhoudt verlost mij ook van de trots die ik heb gevoeld bij het aanschouwen van mijn goede werken. Ik heb het onderwerp trots niet vaak horen bespreken in onze kerk. Maar het is stellig de juiste benaming voor het gevoel dat mij bekruipt wanneer ik de neiging krijg mijn controlelijste van onderhouden geboden stijf vast te willen houden, ermee te zwaaien onder anderens neus, het voor te leggen aan de Heer als betaling voor begeerde zegeningen. Wie ben ik om de Heer te be-

velen of te verplichten door middel van mijn gehoorzaamheid? Heeft Hij mij niet, zoals koning Benjamin zegt, alles wat ik heb gegeven? Heeft Hij mij niet alles beloofd? Mijn allergrootste inspanningen zullen die gave nooit waardig zijn.

Wellicht de grootste gave ten gevolge van mijn nieuwe inzicht is het vermogen om de controlelijst weg te gooien en de Heer te dienen louter omdat ik Hem liefheb en dankbaar ben voor die gave.

Dit soort motivatie verandert iemands benadering van het naleven van het evangelie. Een huisonderwijzer die de Heer en de gezinnen die hij onderwijst werkelijk liefheeft, bekommert zich niet om het zetten van een tekenje in het vakje voor 100 procent huisonderwijs op zijn controlelijst, maar zet zich volkomen in om in de behoeften van de hem toevertrouwde gezinnen te voorzien, waarna het honderdprocentrapport vanzelf in orde komt.

De waarde van het leren dienen uit liefde is wellicht nog duidelijker in gezinsverband. De man die werkelijk het geluk en de vooruitgang van zijn vrouw verhoogt is niet die modelechtgenoot geworden door zich stipt te houden aan de lijst met „Zeven regels voor de voorbeeldige echtgenoot“. Nee, hij heeft dit bereikt door liefdevol en onder gebed naar manieren te zoeken om te beantwoorden aan de behoeften van zijn vrouw. Een vrouw die

ernaar streeft een voortreffelijke echtgenote te zijn kan haar eigen inspanningen teniet doen wanneer zij alleen maar tracht zich te voegen naar een of ander vooraf bepaald patroon om een goede echtgenote te zijn; het zullen haar gebeden en zorgvuldige overwegingen zijn, gemotiveerd door de liefde voor haar gezin, die haar zullen helpen haar taak na te komen op een manier die mogelijkterwils zeer persoonlijk is.

Ik beschouw het als een van de grote zegeningen van mijn leven dat er in ons gezin maar zelden wordt stilgestaan bij hetgeen een ander lid van het gezin ons „schuldig“ is aan gunsten of bedankingen (of uitnodigingen of telefoontjes). Wij letten haast nooit op privileges of geschenken die wij behoren te ontvangen ter compensatie van wat een ander heeft gehad, opdat alles „eerlijk“ toe zal gaan. Wij geven niet louter om een passende beloning te ontvangen. Wij geven omdat wij van elkander houden en het verlangen hebben elkander te dienen. Wij trachten steeds het geluk en het welzijn van de ander voor te staan. Met dit alles wil ik niet zeggen dat lijsten, patronen en regels geen zin hebben; een of andere vragenlijst kan ontgezeglijk nuttig zijn als herinnering of beginpunt. Maar de *werkelijke* opgave om een geslaagde ouder, echtgenoot of echtgenote – of christen – te zijn, vergt een zodanige soepelheid, spontaanheid en creativiteit, dat een lijst met algemene suggesties slechts een vage aanduiding kan geven van wat wij misschien willen doen. Wanneer wij op een gegeven moment onze „controlelijst“ mentaliteit laten varen, stellen wij onszelf in staat om te ontsnappen aan de beperkingen van de lijst.

Dit geldt voor alle aspecten van ons leven, met inbegrip van ons nastreven van verhoging. Naarmate wij de gaven der genade vollediger aanvaarden, ontworstelen wij ons aan onze bekrompen inspanningen ten behoeve van onze eigen zaligheid en juichen wij de bijkomende taken die de Vader ons misschien heeft toebedacht toe. Zijn gaven en zijn vriendelijkheid gaan alles wat wij kunnen doen te boven, en ik verheug me over die kennis. □

Karen Lynn Davidson, die lid is van het muziekcomité van de kerk, is lerares culturele ontwikkeling in haar wijk in Glendale (Californië).

De genezing van hen die eens bekeerd waren

Marilyn Brick Taft

In de kuststrook van Californië vindt men veel natuurrreservaten – gebieden waar paarse zeeanemonen, krabbetjes en zeesterren kunnen leven, zonder gestoord te worden door verzamelaars. Hier mogen de mensen over de rotsen klauteren en het zeeleven, dat de speelbal is van eb en vloed, observeren maar niet aanraken.

Op andere stranden mogen de mensen dat wel. Hier zijn de zeedieren, die door de storm op het land zijn geworpen, overgeleverd aan de strandjutters, die deze in met zeewater gevulde bakken doen en ze landinwaarts transporteren, ver weg van hun natuurlijke omgeving.

Natuuronderzoeker Loren Eiseley maakte eens iets mee op een van deze stranden wat is uitgegroeid tot een vaak aangehaalde gelijkenis over het in stand houden van het leven. Eens vroeg in de ochtend na een storm, was hij een man tegengekomen die het strand afzocht.

„Verzamelst u?“ had Eiseley gevraagd.

„Alleen op deze wijze,“ had de man geantwoord, terwijl hij een zeester teruggwierp in zee, „en alleen de levende.“

„De sterren laten zich goed gooien,“ had hij nog geroepen. „Ze kunnen geholpen worden.“ (*The Star Thrower*, New York: Harcourt, Brace, Jonavich, blz. 172.)

De man, die door Eiseley de „sterrenwerper“ genoemd werd, was geen gewone verzamelaar. Het enige waar het hem om ging was de zeesterren uit de handen te redden van opgewonden toeristen, zodat zij weer vrij in de zee zouden kunnen zwemmen.

Eén belangrijke taak van Christus' discipelen is het „verzamen van de levenden“ – hen op te zoeken die geestelijk willen overleven, en die de helpende hand toe te steken. In zekere zin zijn er menselijke wrakken op onze kust geslagen. Sommigen zijn afgedwaald van het evangelie of op andere manieren op drift geraakt. Dat zijn de verloren schapen, de verloren schellingen, waar de Heiland over sprak in zijn gelij-

kenissen. Men vindt ze in onze wijken en ringen, in onze buurt, en wellicht onder onze beste vrienden. Zij zijn het, die eens bekeerd waren maar afvallig geworden zijn.

Niet lang na de doop van Thomas B. Marsh, gaf de profeet Joseph Smith hem een zegen van troost, die ook een krachtige aansporing bevatte: „Zie, Ik zeg u, dat gij een heelmeester voor de kerk zult zijn“. (LV 31:10.)

Waar bestaat de taak van een heelmeester voor de kerk uit? Misschien werd broeder Marsh opgedragen zorg te dragen voor hen binnen de kerk die een geestelijke geneezing behoefden. Zoals gezegd heeft een belangrijke taak van Christus' volgelingen betrekking op het „verzamen van de levenden“, om met de woorden van de sterrenwepert te spreken, of, om bij de terminologie van de Heer te blijven, „een heelmeester voor de kerk“ te zijn. Hoewel we druk bezig zijn nieuwe bekeerlin-

gen te vinden, mogen we toch hen die eens bekeerd waren, maar afvallig zijn geworden, niet vergeten. Voor hen wie het zendingswerk een beetje zwaar valt is dit een uitstekende gelegenheid om door de helende invloed van het evangelie vreugde en geluk aan anderen te brengen. We kauwen daarbij niet alles voor, maar bereiden een goede maaltijd, die zij zelf kunnen nuttigen.

Ik denk bijvoorbeeld aan mijn vriend Stephen die door veel vrienden en wijkleden aan zijn lot werd overgelaten nadat hij geëxcommuniceerd was. Hij verhuisde naar een nieuwe wijk waar de leden hem accepteerden, zijn potentieel zagen en hem betrokken bij de activiteiten. Zij gaven echt om hem en hun liefde bracht hem terug in de kerk.

De avond dat hij gedoopt werd was het slecht weer. Toch waren er meer dan vijftig vrienden en bekenden op de doopdienst, omdat zij om hem gaven. Aan het eind van de dienst stond de dirigente op om de slotlofzang te leiden. Ze keek naar Stephen, zag dat hij

brandde van verlangen en overhandigde hem de zangbundel. Eindelijk kon Stephen weer meer doen dan slechts meezingen met de vergadering. Nu kon hij weer actief deelnemen aan de kerkdiensten. Ik zal de vreugde die hij uitstraalde toen hij zijn vrienden mocht begeleiden in de lofzangen nooit vergeten.

Ik denk aan mijn vriendin Elizabeth, die door haar levenswijze afdwaalde van de kerk. Na meer dan tien jaar kreeg ze het verlangen terug te keren en te „zien“. Zij reed op een zondagmorgen langs een kerkgebouw toen iets haar aanspoorde binnen eens een kijkje te nemen. Zij sloot zich die dag nog aan bij onze wijk. Haar voorkomen en ervaringen maakte haar duidelijk anders dan anderen, en zij maakte zich zorgen niet geaccepteerd te worden. Maar haar nieuwe vrienden maakten daar totaal geen probleem van. Zij betrokken haar in hun activiteiten en vonden manieren waarop haar artistieke talenten aangewend konden worden

voor de opbouw van Gods koninkrijk. Haar huisbezoeksters waren 100 procent trouw; zij hielden van Elizabeth, meer dan van hun opdracht. Nu, verhuisd naar andere steden, houden zij nog steeds contact met haar.

Na verloop van tijd werd Elizabeth geroepen om les te geven in de zustershulpvereniging. Het viel mij op dat zij na haar aanstelling direct wegging. Ik belde haar op omdat ik mij ongerust maakte, dat zij de druk van haar nieuwe functie wellicht niet aan zou kunnen.

„Nee,” zei ze. Ik ben snel weggegaan om het aan mijn moeder te vertellen. Toen ik het haar vertelde, hebben we samen een rondedansje door de keuken gemaakt. Mijn moeder herhaalde keer op keer: ‘Ik wist gewoon dat jij nog eens les zou geven in de ZHV.’

Ik denk aan mijn vriendin Katherine die jarenlang geestelijk rondloopte, omdat zij haar filosofische denkbeelden niet kon verenigen met de leerstellingen van de kerk. Zij zette zichzelf als het ware op een dwaalspoor dat tot duisternis leidde, maar ook zij had vrienden die het nooit opgaven en tot diep in de nacht vragen beantwoordden en de waarheid uitlegden. Veel van die vrienden waren recentelijk in de tempel aanwezig toen Katherine haar begiftiging ontving. Onwaarschijnlijk? Ja, gezien haar dwalen. Onmogelijk? Nee, gezien haar vrienden die klaar stonden toen zij die nodig had.

Wat wordt er van hem die op zoek gaat naar die verloren schapen? Ik geloof niet dat het mogelijk is te geven zonder daarvoor iets terug te ontvangen. De gever krijgt gelegenheid de influisteringen van de Geest te voelen. Zij die ons toestaan een helpende hand te bieden bij het in het gareel brengen van hun leven geven ons de grootste gaven. Zij leunen op onze getuigenis, maar geven ons daarbij wel kracht. Wij schenken hun ons vertrouwen, en zij leren ons trouw. Zij delen hun ervaringen met ons en verruimen zo onze blik op het leven. Zij bekeren zich en onderwijzen ons veel over de realiteit van de verzoening. De gelegenheid onder de levenden te verzamelen en een heelmeester voor de kerk te zijn, is er een die onuitsprekelijke vreugde brengt. □

Marilyn Brick Taft is zondagsschoolleerkracht in haar wijk in Salt Lake City.

„Zie, Ik ben met u”

Cherrie B. Warnock

Ik weet nog goed dat mijn doop toen ik zeven was nog ver weg leek, alsof het nooit mijn beurt zou zijn. Ik keek heel opgewonden toe bij de doop en bevestiging van verschillende vriendjes en vriendinnetjes uit mijn zondagsschoolklas. Het kwam mij voor dat ze na de doop op de een of andere manier anders waren, en heel belangrijk.

Eindelijk werd het zomer en herinnerde zuster Nielsen, onze lerares, de klas eraan dat ik de volgende was. Ik kon nauwelijks geloven dat het eindelijk zou gebeuren. Ik zou op mijn verjaardag, 24 juli – pioniersdag onder de heiligen der laatste dagen – worden gedoopt. Ik werd direct naast het doopvont bevestigd en ontving de belofte dat ik de Heilige Geest als voortdurende metgezel kon hebben. Ik werd overspoeld door een geweldige gevoel van blijdschap en voldoening.

Maar naarmate de dagen weken en maanden werden, bedacht ik met enige teleurstelling dat de Heilige Geest voor een voortdurende metgezel pijnlijk zwijgzaam was geweest. Zo nu en dan

vroeg ik me af of ik de bijzondere belofte en bevestiging die ik ontvangen had wel waardig was.

Toen kwam de tweede zomer na mijn doop. Ik was tien en groot voor mijn leeftijd. Ik was in staat de mij thuis opgedragen taken vlug af te werken en te vluchten naar mijn grootmoeder, die een boerderij had op enige afstand van huis. Het was alsof er vleugeltjes aan mijn voeten zaten, zo snel vloog ik de weg af in mijn verlangen bij het liefste wezen te zijn dat ik kende.

Het was hooitijd en de mannen van de hooploeg waren al op het veld toen ik mij erlangs repte. Bij grootmoeder zouden er lange tafels zijn die dreigden door te zakken onder het gewicht van allerlei heerlijks: lekkere dingen uit de moestuin, versgebakken brood, vruchtentaarten.

De dag leek om te vliegen, net als alle heerlijke zomerdagen die ik bij haar doorbracht. Ik nam met grote tegenzin afscheid en vertrok. Zoals altijd vond ik het afschuwelijk om de gelukkige sfeer

(Zie verder blz. 57)

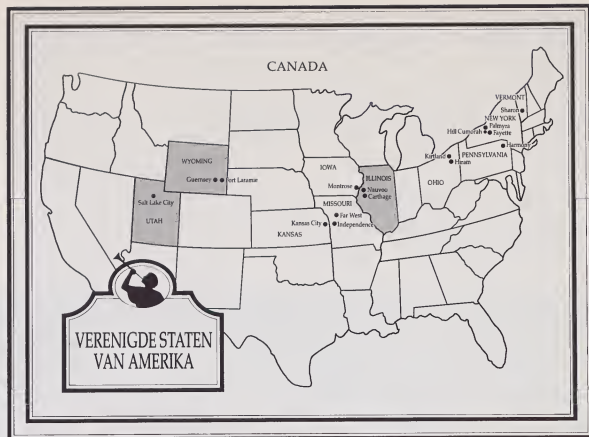
Hoe het er nu uitziet

Een reis met de camera langs historische plaatsen in Illinois en op de route naar het westen

In dit derde en laatste deel van onze reis langs de plekken die in de geschiedenis van de kerk een belangrijke rol hebben gespeeld, werpen we deze maand onze blik op gebouwen – waarvan er vele gerenoveerd zijn – in het mooie Nauvoo (Illinois), die de heiliggewonden werden te verlaten toen zij hun tocht over de welhaast eindeloze vlakten begonnen en uiteindelijk bescherming vonden in de Vallei van het Grote Zoutmeer. De foto's zijn van Eldon K. Linschoten en Jed A. Clark.

1 Het bezoekerscentrum in Nauvoo (Illinois) met de beeldentuin ter ere van de zustershulpvereniging, die in 1978 werd ingewijd.

2 Het huis en de werkplaats van Jonathan Browning in Nauvoo. Browning was de uitvinder van een van de eerste repeterende geweren. Zijn zoon, John Moses Browning, die zich in Ogden vestigde vond het machinegeweer uit.

3 Vooraanzicht van het huis van Wilford Woodruff in Nauvoo.

4 Het gerenoveerde gebouw der zeventig in Nauvoo. Het werd in 1843–1844 gebouwd. In dit gebouw werden lezingen, klassen en vergaderingen gehouden.

5 De gevangenis te Carthage waar Joseph en Hyrum Smith op 27 juni 1844 de dood vonden.

6 De eerste verdieping van de gevangenis te Carthage, waar de gevangenen hun eerste nacht doorbrachten.

7 Het familiegraf van de familie Smith. De stenen geven de oorspronkelijk graven van Joseph en Emma Smith aan. Ook de ouders van de profeet, Lucy Mack Smith en Joseph sr. werden hier begraven; alsmede zijn broers Hyrum, Don Carlos en Samuel; twee zontjes; en enkele goede vrienden van de familie.

8 Uitzicht vanaf Mexican Hill op de Platte River, vlakbij Guernsey (Wyoming). Het spoor naar beneden was zo steil dat de pioniers volhielden dat, als een kopje op weg naar beneden van de wagen viel, het vóór de ossen op de grond zou vallen.

9 Op acht kilometer ten westen van Fort Laramie (Wyoming), vormt de 3000 meter hoge berg Laramie, het begin van het rotsgebergte.

10 Heber Springs niet ver van Horse Shoe Creek, ten westen van Glendo (Wyoming). De grazige weilanden waren een geliefde kampplaats van de heiligen. De bronnen werden naar Heber C. Kimball genoemd, een uitzonderlijk goede ruiter en verkenner, die de eerste heilige der laatste dagen was die ze zag.

11 Toen Brigham Young, Heber C. Kimball en een paar anderen in september 1847 langs Deer Creek, niet ver van Glenrock (Wyoming) liepen – zij keerden van de Vallei van het Grote Zoutmeer terug naar Winter Quarters – werden zij verrast door een grizzly, die zij alleen konden ontlopen door tegen deze rotsen op te klimmen.

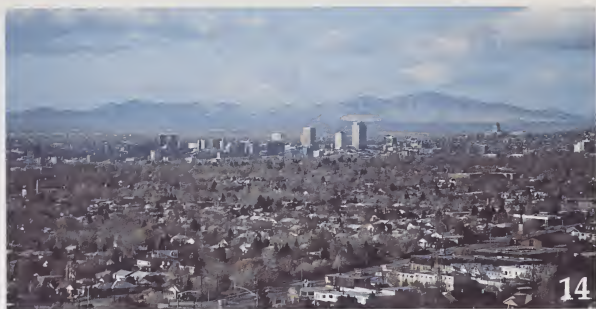

12 Emigrant Gap, westwaarts. Dit is een van de „Emigrant Gaps“ die op de route naar het westen lagen, deze is niet ver van Devil’s Gate (Wyoming). Iedere heilige der laatste dagen die naar het westen reisde is er doorheen gekomen.

13 Independence Rock, westwaarts. Bij deze beroemde kampplaats in Wyoming, hebben veel kinderen gespeeld op de rotsen en hebben veel volwassenen hun initialen in de rotsen gegrift of erop geverfd.

14 De Vallei van het Grote Zoutmeer zoals deze er nu uitziet, met een zich uitbreidend Salt Lake City, die zich tussen de bergen heeft genesteld.

van grootmoeders gezellige keuken te moeten verlaten, maar ik had gezien hoe de schaduwen van de bomen op de heuvel voorbij het huis steeds langer werden. Ik wist dat als ik nog langer treuzelde, het donker zou zijn voor ik thuis was – een onbehaaglijke gedachte, ook al zou ik in de verte de lichtjes van ons huis in het dal als het ware zien wennen.

Ik zat nog even op de stoep van het huis en genoot van de zoete geur van het rijp wordende fruit in de boomgaard en van de klimrozen die langs de veranda groeiden. „Waarom moet het nou iedere keer donker worden?“ dacht ik.

Met een berustende zucht liep ik het pad af en door het tuinhekje. Toen ik het erf over liep en het grote hek op de heuvel achter me sloot, besefte ik ineens dat het al helemaal nacht was. De schaduwen waren verdwenen. Ik schopte wat stenen voor mij uit terwijl ik de steile helling afliep. Ik hoorde hoe ze de hele weg naar beneden verder rolden. Gewoonlijk was het leuk stenen de helling af te schoppen, maar deze keer kwam het geluid van de wegspringende stenen die in de nacht verdwenen mij onheilspellend voor.

Toen ik onderaan de heuvel kwam, herinnerde ik me dat er daar een heleboel karresparen vol water waren. Op de heenweg was ik van de ene steen op de andere gesprongen, maar nu in het donker was dat niet mogelijk. „Nou ja,“ dacht ik, „het is warm en ik heb toch oude schoenen aan.“ Glibberend en glijdend begaf ik mij over de gladde stenen en door de modder heen.

De kikers, die ik steeds heel doordringend had horen kwaken, hielden er mee op, waardoor de angst plotseling in mijn keel klopte. „Ik ga erbij zingen,“ zei ik tegen mijzelf en zette gelijk een lied in dat volgens mij speciaal bestemd was voor mensen die, net als ik, weleens bang werden: „Voorwaarts, Christenstrijders! Voorwaarts naar de strijd!“

De woorden waren nauwelijks uit mijn mond toen een stem in mijn gedachten zei: „Wees stil, en luister.“

Ik schrok even, maar herstelde me van wat volgens mij alleen maar dwaas-

heid was, en begon nog harder te zingen, „onder 't kruis van Jezus, dat u steeds geleidt!“ Daarbij marcheerde ik stevig door om mijn kwinende moed op te vijzelen.

Deze keer vulde het gebod mijn hele hoofd: „Wees stil, en luister!“

Ik stond stokstijf en het bonzen van mijn hart klonk mij luider in de oren dan het geluid van mijn soppende schoenen even daarvoor. Vastberaden

haalde ik diep adem en begon opnieuw: „Voorwaarts –“ maar voor de verdere woorden wilden komen hoorde ik weer, maar op een meer gebiedende toon dan ik ooit gehoord had: „Wees stil!“

Ik bleef roerloos staan. Mijn allerlaatste greintje moed verdween als een blaadje dat in een wervelwind werd weggevoerd. Wat moest ik doen? De angst sloeg van alle kanten toe en ik begon in mijn hart te bidden: „Hemelse Vader, zeg me, alstublieft!“ Ik kon geneeens beginnen te bedenken waar ik om moest vragen. Ik herhaalde alleen maar keer op keer dit ene gebod: „Hemelse Vader, zeg me, alstublieft,“ totdat de paniek wegzakte en er een heerlijk gevoel van geruststelling voor in de plaats kwam. Toen hoorde ik de woorden: „Ga van de weg af!“

Deze keer gehoorzaamde ik meteen en liep ik even zachtjes als ik daarvoor luidruchtig was geweest, waarbij ik mijn weg eerder voelde dan zag. Ik leg-

de zo'n 750 meter af in de wei die naast de weg lag, volkomen opgeslokt in de diepe duisternis. Het was alsof ik niet meer ademde en ik luisterde ingespannen naar alle nachtelijke geluiden om mij heen, waarvan ik er sommige gemakkelijk thuis kon brengen, terwijl andere een raadsel voor me vormden.

De plaats waar ik de kreek over kon steken lag vlak voor me en meteen dacht ik aan het hek daar vlakbij en of ik er overheen moest klimmen of mij door de afrastering heen moest wurmen. Haast voordat ik dit gedacht had kwam het antwoord: „Niet oversteken bij het hek.“

Waar moest ik er dan wél oversteken? Ik bleef weer even staan terwijl ik dacht aan de kreek en het drassige gebied met de wilgekatjes en het kreupelhout aan beide zijden ervan. Het zou overdag al een hele toer zijn, maar 's nachts? . . .

Plotseling kreeg ik een lucht in mijn neusgaten die angst en een onmiddellijk weten met zich meebracht: de lucht van sigarettenrook, scherp en doordringend! Er stond vast en zeker iemand bij het hek en al mijn gespannen zenuwen verzekerden mij dat het een dreigende aanwezigheid was.

Hoe ik precies de moerasrassige kreek over ben gestoken ben ik al lang vergeten. Wat mij wel heel duidelijk is bijgebleven is hoe ik thuiskwam en vertelde waarom ik er zo gehavend uitzag.

Mijn vader nam mijn verhaal zonder meer aan, trok zijn laarzen aan, pakte zijn jachtgeweer en begaf zich naar buiten, het donker in. Hij kwam uren later terug, weliswaar zonder enige opheldering te geven, maar wel met de geruststellende verzekering dat ik zeer zeker juist had gehandeld.

Hoewel er daarmee een eind was gekomen aan de lange, aangename avonden waarop ik in de schemering naar huis liep, was ik blij en dankbaar te weten dat ik inderdaad de Heilige Geest bij me had. Wat is het geweldig die kennis te hebben, want die is mij goed van pas gekomen. Ik hoop dat dat zo zal blijven tot het eind van mijn leven toe. Tenslotte heeft de Heiland ons de volgende belofte gegeven: „En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.“ (Matt. 28:20.) □

